Cristian Meleşteu

Radiografia unei zile de mai

Volum premiat la Concursul de manuscrise al Uniunii Scriitorilor din România, ediţia 2012



CARTEA ROMÂNEASCĂ

Radiografia unei zile de mai

Pe copertă: ????
Foto autor: Alexandra Constantinescu

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ
București, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MELEȘTEU, CRISTIAN

Radiografia unei zile de mai / Cristian Meleșteu. – București: Cartea Românească, 2012
ISBN: 978-973-23-2979-5

821.135.1-2

Printed in ROMANIA

CRISTIAN MELEȘTEU

RADIOGRAFIA UNEI ZILE DE MAI

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2012

Radiografia unei zile de mai

1. Ora la care, de obicei, oamenii își plimbă liniștiți câinii

Sâmbătă. Ceasul meu indică 14,23. Mi-e lene să opresc pe cineva și să întreb cât este ora, așa că voi avea încredere în ceasul meu. Ca de obicei, când nu am ce face, îmi place să-mi pun întrebări. De fapt, cel mai mult îmi place să-mi pun întrebări plimbându-mă pe stradă, îmbrăcat în costumul meu gri și cu cravata albastră, mergând încet și luându-mi aerul unui om care se gândește la lucruri extrem de importante. Deunăzi, de exemplu, mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă fericirea ar fi o pasăre? Ne-am cumpăra cu toții costume de vânători, câini dresați, puști, arcuri, praștii? Am ieși pe balcon și, în timp ce ne bem cafeaua, între două fumuri trase din țigară, am împușca tacticos o fericire mai mare sau mai mică? Din toate aceste întrebări se naște altă întrebare, căci iată, întrebarea este mama întrebării și în același timp, paradoxal, întrebarea este fiica întrebării: noi, miopii, ce am face, Doamne? I-am strigat întrebarea asta și lui Dumnezeu, urcat pe turla celei mai înalte biserici din oraș, să fiu sigur că mă aude și, imediat, a început să plouă! Oare adevărul stă în picăturile de ploaie? Oare ploaia ne-o dă Dumnezeu ca să căutăm în ea răspunsul la toate întrebările pe care le-am rostit sau care ne macină, dar nu

avem curajul să le îmbrăcăm în cuvinte și să le lăsăm să circule printre oameni? Eram hotărât să-mi răspund la această întrebare, așa că am strâns o sticluță de apă în timpul unei ploi torențiale (fapt care m-a costat două săptămâni de guturai, căci picăturile se încăpățânau să nu intre prin gura sticluței și eu m-am udat până la piele) și m-am dus cu ea la un prieten chimist să-i facă o analiză de laborator. Din păcate, nu a găsit decât hidrogen, oxigen și câteva urme de cafea explicabile dacă ținem cont că nu-mi aduc aminte dacă spălasem sticluța înainte…

De cele mai multe ori, după ce îmi pun atâtea întrebări, obosesc. Atunci mă așez pe o bancă, îmi aprind o țigară și mă uit după oameni. Cred că dacă aș fi avut un spirit academic, aș fi putut scrie un tratat despre ce sunt oamenii, ce personalitate au, studiindu-le mersul și încălțămintea. De exemplu, bărbatul care trece pe trotuarul stâng are pantofii eleganți și comozi, cu urme de praf și cu talpa tocită, ceea ce denotă un om care merge mult pe jos. Manșeta pantalonilor, la spate, este foarte murdară de praf, semn că omul a avut multe întâlniri și a folosit această metodă pentru a-și șterge pantofii. E clar, omul e un agent de vânzări. Merge repede, chiar dacă se vede după cadența pașilor că e obosit, este un agent de succes, un luptător, căci eu, în locul lui, dacă aș fi obosit, m-aș fi așezat pe o bancă. Să studiem alt trecător: femeia aceea de pe mijlocul străzii nu se ferește de aglomerație, ci o caută. Are un mers lin, unduitor, nu se grăbește, este încordată, ca o felină gata să sară pe pradă la momentul decisiv. Nu trebuie să ridic privirea ca să știu că fundul ei caută, prin fiecare mișcare

ondulatorie pe care o face, să atragă bărbații… Pantofii ei sunt o imitație autohtonă după firmele de marcă, deci bărbații pe care-i atrage în cursă și în patul ei fac parte din clasa de mijloc: nu sunt bogați, dar nici nu-i dă sărăcia afară din casă, este un exemplu clasic al I.M.M.-urilor ambulante…

Dar destul m-am uitat după alții! Am obosit iar și mă doare capul. Întotdeauna mă liniștește să mă duc pe malul râului și să mă sărut cu o salcie pletoasă. Când mă satur de sărutat (căci niciodată salcia nu vrea să ajungem mai departe, îmi spune s-o duc acasă, căci nu se cade să facem dragoste în public, dar mi-e frică de vecina care este cu ochii tot timpul pe geam și, în plus, e foarte bună prietenă cu mama care nu știu ce-ar zice dacă ar afla că am adus o salcie acasă), mă întind pe pământ și-mi pun capul în poala ei și-mi șuieră printre crengi povești dulci. De multe ori adorm, de și mai multe ori n-o bag în seamă căci, deși este foarte frumoasă, nu este foarte inteligentă, și îmi repetă la nesfârșit aceleași povești, lucru care, sincer să fiu, mă cam plictisește. Atunci mă duc și vorbesc cu râul, care îmi spune de fiecare dată alte și alte lucruri despre locurile pe unde a umblat, sau îmi arată gânduri omenești scuturate în prag de toamnă și aruncate de vânt în apa lui, ca să le înece…

Pe vremuri, am avut un prieten yoghin. Stătea ore întregi nemișcat, în poziția lotus și mă asculta fără să se plictisească. Mânca numai verdețuri, respecta toate posturile, miercurea și vinerea ținea chiar post negru, iar dacă se afla într-o încăpere în care se fuma, își ținea respirația tot

timpul cât stătea acolo. În rarele momente în care mi-a vorbit, am aflat că a transcendat în Tibet, unde a vorbit cu un guru în vârstă de 783 de ani, care trăia gol, înfășurat în părul și barba lui, ca un cocon de vierme de mătase. De la el am aflat că există un loc unde anii pământești sunt secunde, deci oamenii pot trăi mii și mii de ani. Era un autodidact, învăța zilnic matematică, fizică, limbi străine, filozofie, citea beletristică. Ajunsese la performanța de a rezolva probleme de matematică și fizică de la olimpiadele internaționale și să vorbească opt limbi străine, și se pregătea în continuare, convins că, având timpul de partea lui, peste o sută de ani, sau peste o mie, va ajunge cel mai deștept și educat om din lume. Într-o zi, în timp ce exersa o nouă tehnică de respirație, pe trecerea de pietoni, l-a lovit o mașină și prietenia noastră s-a sfârșit brusc…

Cele mai multe necazuri mi s-au tras de la femei. Să fi avut 14-15 ani când băieții de la bloc, ca să-i scutesc de o datorie de 50 de lei la barbut, m-au dus într-un cartier mărginaș al orașului, m-au lăsat în dreptul unei uși, spunându-mi să zic că sunt trimis de ei, că de restul se ocupă ea. Ea se numea Suzana și era o unguroaică de vreo 40 de ani, grasă, cu buzele vopsite cu prea mult roșu, cu un păr galben, murdar, dar era femeie, și eu mă cam trezeam de la o vreme noaptea, transpirat în urma unor vise neclare. Auzisem pe băieții mai mari povestind seara la bloc ce le făcuseră fetelor, așa că-mi dădui pantalonii jos și mă repezii peste ea în pat. Peste cinci minute Suzana îmi arătă râzând un galoș, pe care-l ținuse strâns între picioare, întârziind astfel prima mea întâlnire cu locul acela atât de

plăcut al femeii… De atunci am mai fost de multe ori pe la ea, plătind, sau, când nu aveam bani, ducându-i un colier sau o brățară furate de la mama, ori un borcan cu ardei, gogoșari, castraveți sau zacuscă, furate de la bunica. Într-o zi, a venit la Suzana un bărbat între două vârste, înalt, solid, cu mustață. A venit și a doua zi, și a treia, și tot așa, până când, într-o sâmbătă, a plecat înapoi de unde venise, luând-o și pe Suzy cu el. De atunci îmi doresc s-o mai întâlnesc încă o dată, să-i pun o întrebare care mă macină de mult: ea, unguroaică ce nu reușise să învețe bine românește, și avea niște povești fascinante despre marile capitale ale lumii în care fusese, și despre conți, marchizi, vedete de cinema, oameni de afaceri și bancheri ai lumii care-i puseseră averile lor la picioare ca s-o aibă o dată, prin ce întorsătură a sorții ajunsese în orășelul nostru prăfuit, de provincie? Destinele oamenilor, mai ales ale celor cu căi întortocheate în viață, cu urcușuri surprinzătoare și căderi bruște, m-au fascinat mereu. Am citit într-o revistă despre un om care se născuse fără mâini și învățase să scrie cu pixul ținut în gură. Așa, el i-a scris lui Dumnezeu cea mai frumoasă scrisoare pe care a scris-o vreodată un muritor, apoi a rupt-o bucățele, a luat-o în gură și a scuipat-o peste balcon, într-o zi cu vânt puternic. Vântul este poștașul lui Dumnezeu și scrisoarea a ajuns la destinație. Dumnezeu a citit unul dintre petice și i-a plăcut și atunci i-a dat lui Sfântul Petru scotch și l-a pus să refacă scrisoarea. După ce a citit scrisoarea și-a dat seama că omul are dreptate: sunt atâția oameni care au două mâini și nu fac nimic și, iată, omul acesta nu are nici o mână și își dorește să facă

atâtea lucruri. Așa că i-a trimis tot prin intermediul vântului o alifie cu care să se ungă pe cioturile brațelor. Omului i-au crescut mâini, dar acest lucru nu i-a folosit prea mult. S-a făcut casier la Banca X și într-o zi a furat toți banii ca să fugă cu nevasta lui frate-său, care nevastă, de fapt, pe el iubise dintotdeauna, dar nu i-o spusese fiindcă el nu avea mâini, iar ea nu putea trăi fără mângâieri. Și acum omul zace în închisoare și blestează clipa când a luat pentru prima oară pixul în gură…

Și eu mi-am dorit mereu să scriu – dar nu ca omul acela fără mâini – o scrisoare către Dumnezeu, căci aveam cam tot ce-mi doream și dacă din când în când apăreau în viața mea probleme sau necazuri, încercam să trec peste ele, convins că Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. Eu voiam să scriu o carte care să rămână în conștiința oamenilor, să le influențeze viața, să le-o îmbunătățească. Vorbisem cu foarte mulți oameni de afaceri, profesori, cercetători, oameni de succes, încercând să aflu acel punct comun al lor și să scriu o carte care să fie o rețetă ca să reușești în viață. Deși factorul determinant al acestei reușite era cunoscut de toată lumea, el fusese îmbrăcat în niște lozinci prăfuite care îi ascundeau profunzimea, una fiind chiar înscrisă pe toate lozurile: „Cine nu riscă nu câștigă!". Scrisesem deja primele două capitole ale cărții, când, brusc, m-am îmbolnăvit: înghițisem doi sâmburi de măslină și simțeam cum îmi cresc doi măslini în stomac, unul pe partea stângă, altul pe dreapta. La început nu a fost chiar așa rău, eram doar puțin balonat, dar, cu timpul, crescuseră prea mult și începuseră din când în când să-mi gâdile

cu frunzele creierul. De la gâdilatul acesta mă apuca un râs al gândirii nemaipomenit. O prietenă care mă auzi astfel râzând îmi spuse: „Du-te, dragă, la un doctor!", și fiindcă țineam mult la ea, i-am îndeplinit dorința. Doctorul mi-a recomandat să beau cât mai puțină apă, ca să stopez creșterea măslinilor și să stau cât mai mult cu burta la soare, poate se usucă… Fiindcă era iarnă, nu putem sta întins cu burta la soare, așa că i-am urmat doar prima parte a sfatului, de atunci am băut numai whisky. Într-o seară, după vreo 14 sticle sau pahare, nu mai știu foarte clar, m-a apucat o melancolie ciudată. Mi-am adus aminte de copilărie, de prisaca bunicului, lângă care stătusem atâtea clipe, și, mai ales, mi-am adus aminte de caietul în care făcusem înregistrări cronologice și sistematice cu privire la activitatea din cadrul stupului, la rolul fiecărei albine. Am căutat în cufărul în care țineam toate lucrurile mele de valoare și l-am găsit! Am citit cu atenție totul și mi-am dat seama ce comoară țin în mână! M-am așezat la mașina de scris și am conceput un raport către șeful statului în care i-am arătat că Regina trebuie să fie stăpâna țării și totul trebuie organizat după regulile Stupului. Răspunsul la scrisoare a fost adus de doi indivizi foarte bine îmbrăcați și extrem de politicoși, căci mă sunaseră înainte la telefon și îmi spuseseră să-i aștept. Mă îmbrăcasem în costumul negru nou-nouț, pe care mi-l cumpărasem pentru viitoarea mea căsătorie cu celebra cântăreață S., căreia îi aflasem adresa de la un prieten taximetrist ce o dusese de câteva ori acasă, și îi scrisesem cerând-o de nevastă, așa că eram pregătit pentru întâlnirea mea cu marele om de stat, care, fără îndoială,

vroia să mă felicite și poate chiar să mă decoreze pentru descoperirea făcută. În schimb, cei doi m-au dus în fața unui om cu multe trese metalice pe umărul hainei, probabil ca să audă când vine ploaia, căruia i-am spus, ca un om bine crescut ce sunt, „Bună ziua!". „Tâmpitule, mi-a răspuns, crezi că șeful statului nu are altceva de făcut decât să asculte pe toți analfabeții și fătălăii care cred că au soluția tuturor problemelor?". I-am răspuns că nu sunt analfabet, că sunt chiar licențiat al unei facultăți, iar referitor la termenul „fătălău", l-am rugat, nefiind un termen uzual în vocabularul meu, să mi-l definească pentru a-l putea înțelege. „Cu ce te ocupi, jigodie?", m-a întrebat el enervat, dovedind o incoerență clară în gândire, căci întrebarea lui nu avea nici o legătură nici cu ce mă întrebase prima dată, nici cu termenul de „fătălău" pe care eu îl rugasem să mi-l explice. „Sunt scriitor și ziarist, i-am răspuns.". „Bine, atunci ia o coală de hârtie și scrie aici despre cine este «Regina» și cine face parte din «Stup», da' la obiect, să nu-mi bați câmpii ca-n articolele ălea în care în loc să zici clar care-i producția de grâu și porumb la hectar, te apuci să ridici în slăvi țăranii pentru sudoarea care o varsă, că cu mine nu-ți merge, te bag în mă-ta imediat!". Am luat foaia de hârtie și pixul și am scris, fără să bat câmpii, că matca sau regina este conducătoarea stupului, iar din stup fac parte albinele și trântorii. A citit, a luat hârtia, a mototolit-o, a aruncat-o, apoi s-a ridicat, a luat-o înapoi, a îndreptat-o, mormăind că hârtia aceea poate fi o probă, apoi s-a răstit la mine: „Bă, tu ești tâmpit?". I-am zis că atunci când venisem mi-a spus

că sunt tâmpit, dar dacă acum se întreabă, e un lucru bun, e un semn că se îndoiește de justețea afirmației pe care o făcuse inițial, și, dacă mai purtăm două trei discuții, poate se lămurește care este adevărul. S-a enervat, am văzut că pe frunte îi apărea o venă foarte groasă care-i juca precum un șarpe, mi s-a făcut milă de el și i-am întins flaconul de „Diazepam", care pe mine mă ajută foarte mult, dar mi-a dat peste mână și a ieșit din cameră, spunând: „Ăsta e de competența lui Baniciu!". Baniciu era unul care se credea doctor. Cel puțin se îmbrăca tot ca ei, avea stetoscop, știa să ia tensiunea, dar era evident că nu poate fi doctor, căci îmi punea niște întrebări extrem de copilărești, la care un doctor ar fi trebuit să știe răspunsul: „Cine este președintele țării?", „Cum îl cheamă pe căpitanul echipei naționale de fotbal?", „Care este cea mai mare stea a galaxiei noastre?", „Câți iezi avea capra cu trei iezi?", „Cine a mâncat-o pe Scufița Roșie?", și multe altele de acest fel, apoi mă puse să rezolv niște probleme de matematică de clasa a treia, să răspund la niște ghicitori, printre care și celebra ghicitoare care se termină cu „Mănăstire-ntr-un picior, ghici, ciupercă ce-i?", apoi îmi dădu să citesc *Punguța cu trei bani*, continuarea celebrei povești *Punguța cu doi bani*, și îmi ceru să i-o povestesc. Mi se face foarte ușor milă de oameni, o dată mi-am dat toți banii pe care-i aveam în casă unei cerșetoare, și am mâncat o săptămână numai covrigi, pe datorie, căci o cunoșteam pe covrigăreasă și avea încredere că o să-i dau banii la salariu, așa că mi s-a făcut milă și de omul acesta care voia cu atâta îndârjire să fie doctor și i-am

răspuns cât am putut de detaliat la toate întrebările. Omul a luat însă joaca sa de-a doctorul în serios: „Sunteți bolnav, foarte bolnav, aveți nevoie de multă odihnă! Locul unde o să vă trimit o să vă ajute…”.

2. Moartea celui de-al 60-lea minut și nașterea unei ore de după-amiază

Locul de odihnă era un sanatoriu pentru cei suferinzi de boli nervoase. Ne făceau câteva băi pe zi, bune, chiar dacă nu se prea pricepeau, căci apa era când prea rece, când prea fierbinte. Camerele erau mari, spațioase, sanatoriul era un fost conac boieresc foarte puțin transformat și modernizat. De pe pereți ne priveau mereu foștii proprietari îmbrăcați cu fracuri negre și cu pieptul plin de decorații. Eu îi priveam mai rar, și atunci pe furiș, căci aveau niște ochi mari, vulturești, care mă cam speriau…

Curtea sanatoriului era mare, plină de iarbă, flori și plopi, pe lângă care și mie îmi plăcea să trec adeseori, netulburat de nimeni, aducându-mi aminte de marii oameni ai lumii care-mi influențaseră tinerețea prin modul lor atât de profund de a gândi și prin adevărurile pe care mi le dezvăluiseră prin opera lor: Platon, Aristotel, Descartes, Bergson, Nietzsche…

În toate plimbările pe care le-am făcut am fost oprit de un gărduleț ce bara accesul către drumeagul ce se pierdea în inima unei pădurici învecinate cu conacul nostru. Am întrebat câțiva colegi mai vechi, un îngrijitor și un asistent, l-am întrebat și pe grădinar de ce este înălțat gardul acela,

dar toți s-au uitat cu milă la mine, și mi-au spus că nu există nici un gard acolo! Știam că ascund ceva, o mare taină sau poate eu eram singurul capabil să-l văd. Târziu, am căpătat curajul de a sări gardul și de a mă aventura să aflu unde duce drumul, gândindu-mă că dacă mă voi rătăci, cineva își va da seama după pijama și halat de unde vin, și mă va aduce înapoi. În plus, citisem multe cărți, și printre ele și *Hänsen și Gretel*, așa că n-am făcut greșeala de a-mi marca drumul cu firimituri de pâine, ci cu pietricele albe, cu care avusesem inspirația de a-mi umple toate buzunarele… La capătul drumului se afla o capelă! M-am gândit că se întâmplă o minune, că nu degeaba am fost eu alesul! Mi-am făcut trei cruci mari, fără grabă, așa cum mă învățase bunica, apoi am intrat. Înăuntru se aflau două morminte! Pardoseala, de lemn înnegrit, putrezit și mâncat de cari, fusese smulsă haotic; mai târziu am aflat că sătenii înfipseseră târnăcoape, sape, drugi de fier, ca să ajungă la cele două morminte unde își dormeau somnul de veci boierul și soția lui, despre care circulau povești fabuloase, cum că ar fi luat cu ei în groapă bijuterii neprețuite. Și mai târziu am aflat de la doi colegi de suferință care cam iubeau băutura și mai săreau gardul să fugă în sat, că cea mai mare cârciumă îi aparținea unuia care pe vremuri fura noaptea din grădinile oamenilor ca să aibă cu ce-și hrăni cei nouă copii…

Am fost așa de răvășit de imaginea celor două morminte profanate, că abia după câteva minute am avut puterea să-mi ridic privirea… De pe pereți, cu aurele jupuite

de căutătorii avizi de aur, cu veșmintele rupte și prăfuite, cu ochii parcă plângând de jale, mă priveau cinci îngeri. În copilărie mi-l prefiguram pe Dumnezeu ca pe un moșuleț respectabil, cu barbă mare și albă, cu o privire calmă și blândă, așa cum îl vedeam stând liniștit pe perne făcute din norișori, pe pereții bisericilor în care bunica mea – fie-i țărâna ușoară – mă ducea de sărbători să mă rog și să mă spovedesc. Când am crescut, am citit *Biblia* de mai multe ori, prima dată cu mintea și nu am acceptat-o, apoi cu inima și totuși, nu am înțeles-o, doar când am lipit paginile rupte de atâtea răsfoiri, cu bucăți din sufletul meu, am fost luminat și l-am înțeles pe Dumnezeu în întreaga lui dimensiune. De atunci fusese cu mine, în mine, la fiecare frază pe care o scriam, la fiecare bucată de pâine pe care o băgam în gură, la fiecare femeie pe care o iubeam… În ziua aceea, pentru prima dată în viață, m-am îndoit de existența lui Dumnezeu! Înțelegeam că acceptase să-și jertfească fiul ca să spele omenirea de păcate, înțelegeam chiar că putuse să rămână surd la deznădăjduitul strigăt „Eli, Eli, lama sabactani!”, dar nu puteam înțelege cum, chiar în nemăsurabila lui bunătate, acceptase să-i fie călcată și jefuită atât de barbar casa! Atunci, brusc, din senin, în mijlocul capelei apăru o lumină caldă, blândă și mă simții rușinat și cu sufletul greu…

Ziua următoare am măturat, am făcut curat, apoi am aprins lumânări, am improvizat o cădelniță dintr-o cutie de conserve, am umplut-o cu tămâie furată de la preotul Aurel ce venea sâmbăta să ne spovedească, și, fiindcă fusesem la foarte multe comemorări ale personalităților și am

o memorie excelentă, am ținut o slujbă de pomenire pentru răposați…

I-am dat administratorului Anghel ceasul meu elvețian, brățara și lanțul de aur, să le vândă și să-mi cumpere vopsele și pensule, spunându-i că peisajul mă inspiră și trebuie neapărat să-mi transpun sentimentele pe pânză. Am pictat două tablouri pe un cearșaf, ca să scap de curiozitatea celor din jur, care bănuiau că se petrece ceva, având grijă să folosesc cât mai puțină vopsea. Doctorul le-a văzut, i-au plăcut, le-a luat și peste o săptămână mi-a adus un pachet de Kent, vopseluri și pânză, și mi-a spus să mai fac și altele. Nu voiam să-l supăr pe domnu' doctor, dar aveam alte treburi mai importante: mă apucasem să restaurez capela și aveam atâta forță, energie și inspirație, încât eram convins că sunt doar mâna cu care lucrează Dumnezeu, ca să nu se murdărească de vopsele… După o săptămână m-am oprit din muncă. Cioplisem două cruci de lemn pentru morminte în locul celor de marmură furate, îngerii aveau acum haine noi și aure care străluceau de parcă ar fi fost din aur! Eram mulțumit, dar foarte obosit, așa că m-am întins să mă odihnesc.

— Îți mulțumim că ai avut milă de oasele noastre care înghețau de frig în haine rupte, de capetele noastre ce nu mai puteau gândi cum trebuie pe jumătate sparte, mulțumim că ne-ai redat strălucirea, acum nu mai suntem săracii Raiului!

Locuiam de ceva timp într-un sanatoriu de nebuni, poate trăind printre ei mă molipsisem și eu de boala asta, dar, Doamne, îngerii de pe pereți îmi vorbeau!

— Om bun, fă-mi și mie ochiul stâng un pic mai mare, în partea asta e întuneric și stând atâția ani fără măcar lumina unei lumânări, mă tem că am făcut miopie…

Era clar, îngerii îmi vorbeau! I-am deschis mai mult ochiul îngerului, și, fiindcă mă rugase frumos, i-am schimbat culoarea ochilor din căpruiul acela șters într-un albastru viu, cum era vopsită și sala noastră de mese. Mă cam costase refăcutul capelei, în plus, fiind un adept al lui Descartes, nu eram prea sigur că tot ce se întâmplă este real, așa că i-am rugat pe îngeri să-mi îndeplinească trei dorințe, iar doi dintre ei să-mi facă o surpriză. Prima dorință a fost să-mi aducă în pustietatea asta o femeie care să-mi umple golul din inimă. A doua dorință a fost să mă fac bine dacă totuși sunt bolnav. A treia dorință era ca Baniciu, doctorul care mă băgase aici, să-mi devină coleg de cameră. Îngerii mi-au făcut cu ochiul, s-au scuzat că nu pot bate palma cu mine și vântul începu să urle sălbatic, ca un lup, iar clopotele pe care bisericuța ar fi trebuit să le aibă începură să bată, pecetluind înțelegerea noastră…

Într-o seară, deși îmi făcuseră injecția, nu reușii să adorm. În minte gândurile negre jucau o partidă de șah în care cele albe își mutau piesele din colț în colț, rămânându-le doar speranța că n-au să piardă…

O neliniște îmi cuprinsese inima ca o gheară de vultur prada. M-am uitat într-o mică oglindă, la lumina generoasă a lunii și atunci am văzut pentru prima dată în viață că încep să îmbătrânesc. Câteva fire albe îmi jucau prin părul încă des, pe frunte îmi erau săpate cu o daltă șanțuri…

„Cât de mici suntem și câte ambiții avem, suntem niște râme care ne lăfăim în marea grămadă de bălegar, liniștiți și mulțumiți, fără să ne dăm seama că, într-o zi, se va găsi un pescar înrăit, care să facă abstracție de miros și să cotrobăie cu un băț după noi, să ne prindă, să ne agațe într-un cârlig și să ne arunce, fără milă, momeală la pești…", am realizat, „trebuie să existe ceva care să dea sens vieții, poate o altă viață care să urmeze, e absurd ca totul să se sfârșească!". Mi-era rău, foarte rău, un rău sufletesc, care mă durea și în mâini, și-n picioare, ca o febră musculară… M-am ridicat cu scârbă de mine și de oameni, hotărât să mă duc în pădure, la capelă, să mă-ntind pe-un mormânt și să nu mă mai ridic niciodată de acolo… M-am plimbat pentru ultima oară pe lângă copacii din curte, i-am sărutat și i-am rugat să mă ierte că nu pot să-mi petrec ultimele clipe alături de ei, căci nu ne lăsaseră nici cravate, nici curele și nu găseam nici o sfoară mai groasă, în plus mi-era frică să nu le rup vreo creangă…

Am sărit gardul să intru pe drumeagul bine cunoscut din pădure, dar acolo nu mai recunoșteam copacii, iarba, cărăruia nu se mai vedea. Am ridicat ochii spre cer să-i strig lui Dumnezeu să mă lase să ajung la capelă, să mă lase să scap de doctori, de injecții, de nebuni, de întrebări, de gânduri, de răspunsuri care întârzie să vină! Am rămas mut, însă, de uimire! Undeva, în pădure, luminau două stele albastre, sau poate ochii lui Dumnezeu! Am căzut în genunchi, am rostit o rugăciune, m-am închinat și-am plecat la drum, călăuzit de cele două stele albastre…

Capela era luminată feeric de zeci de lumânări, iar înăuntru, despletit, întins pe podele, era un înger cu chip de femeie (prima oară am crezut că e diavolul, atât de frumoasă și radioasă era, apoi am realizat că totuși diavolul nu este atât de îndrăzneț încât să se dezlănțuie în casa Domnului) care-i ruga pe ceilalți îngeri să se coboare de pe perete și să se iubească cu ea! Am intrat și-am știut din clipa când ne-am privit în ochi că în noaptea aceea, pentru mine, s-a născut dragostea care avea să mă mântuie de toate păcatele… Îngerul m-a luat în brațe și a început să mă mângâie și să mă sărute pe fața mea cu barba crescută și înțepătoare (ce lucru infam e totuși sărutul, Iisus, care a propovăduit mereu iubirea a fost trădat printr-un sărut), apoi a început să dea din aripi și ne-am înălțat, ne-am înălțat, sus, sus, din ce în ce mai sus, pierzându-ne printre stele de toți ochii curioși…

De atunci ne-am mai avântat de multe ori în zbor, iar într-o zi în care clopotele băteau vestind că va veni o ninsoare de miei albi peste lume, iar la masă ne serviră ouă roșii, îngerul meu născu, în timp ce venea să ne întâlnim, la rădăcina unui copac, având ca moașe o căprioară și o bufniță, un băiat căruia îi puse numele de Petrică.

O dată cu primele urlete ale micului Petre, viața noastră se schimbă. Îngerul avea mereu nevoie de bani, „Pentru copil, el trebuie să aibă tot ce e mai bun…", iar eu, închis într-un spital de nebuni, nu găseam soluții… Mi-am adus aminte de doctorul care-mi adusese un pachet de țigări și vopsele spunându-mi să mai pictez și alte tablouri, așa că m-am dus la el și i-am spus că-mi revine inspirația și că-i

voi mai picta, dar, fiindcă prin munca mea creez o plusvaloare, crescând prețul pânzei și al vopselurilor cu imaginația și viziunea asupra lumii pe care o transpun în creațiile mele, nu pot face lucrul acesta fără să fiu plătit. Mi-a spus să-i aduc tablouri și să n-am nici o grijă: „Cât mai multe, am o casă mare, cu pereți care suferă de pudoare, că sunt dezbrăcați și vreau să le croiesc haine din tablourile tale…”. I-am adus și mi-a dat pe fiecare tablou o hârtie verde, pe care scria o sută, „…să ai grijă să nu te prindă cineva cu ele, că dai de belea!”, și de care îngerul meu a fost foarte mulțumită.

Peste ani, în timp ce hoinăream pe străzile capitalei, am fost atras de un afiș ce anunța expoziția unui pictor cu nume ca al meu. Am intrat în galeria de artă și-am văzut portretele lui Guță, al lui Stan, al lui Vasile Bubosu, copaci din curtea sanatoriului având atârnați de ramuri, la capătul unei curele groase, milităresti, doctori și asistenți… L-am întrebat pe un domn îmbrăcat la patru ace și cu un trabuc în colțul gurii, ce părea gazda expoziției, cam cât costă un tablou. M-a privit din cap până-n picioare, privirea i-a rămas pe pantofii mei nu tocmai noi, și mi-a răspuns fără poftă, încet, de parcă mi-ar dezvălui un mare secret: „Mult, mult…”, apoi a plecat către vizitatorii mai bine îmbrăcați…

Timpul trecea și, o dată cu el și pofta de bani a îngerului meu, care începuse să capete aspect uman: se îngrășase, începuse să-și vopsească părul blond, țipător, se îmbrăca cu haine în culori stridente, foarte strâns mulate pe corp…

Munceam însă pentru copilul acela, pe care mi-l aducea din când în când la capelă să-l văd. Începuse să vorbească, dar mă supăra: îl rugam să-mi spună „tată”, dar el se încăpățâna să-mi zică „nenea”…

3. Omul care mestecă secunde în loc de semințe și scuipă minute în loc de coji

Cam în acea perioadă mi-a sosit un nou coleg de cameră, în locul lui Cornéluș, fost parașutist, care murise încercând să sară de pe acoperiș, la punct fix, cu o parașută încropită dintr-un cearșaf. Noul meu coleg era doctorul Baniciu, cel care mă adusese aici! Omul venise într-o zi acasă de la serviciu, umpluse cada cu apă și își băgase copiii, soția și bunicii în ea să-i boteze! Nu mă recunoscu, se credea Ion Botezătorul și-mi dădu 500 de lei din borseta lui plină cu bani, de care copiii aveau grijă să nu se golească niciodată, ca să-l las să mă boteze. I-am construit pentru 1.000 de lei apa Iordanului, dintr-un burlan pe care l-am despicat, apoi, pentru 25 lei pe găleată, aveam grijă ca fluviul să aibă apă curgătoare… Pentru încă 200 de lei mă lăsai convins să-i găsesc păgâni dornici să se creștineze. Norocul meu era că nu avea memorie deloc, așa că puteam să-i aduc întotdeauna la botez pe Gavril, Luca și Matei, bolnavi care sufereau de mania persecuției religioase, bucuroși să fie botezați și să asculte imnurile de slavă înălțate de Baniciu.

Îngerul meu, acum cu față umană (căpătase între timp și un nume, atât de șters însă, că nu mi-l mai aduc aminte),

se arăta mulțumită de banii pe care-i aduceam, mă pupa pe obraz, câteodată mă și săruta și mi-l aducea des pe copil. „Pentru el muncești, să nu pregeți să faci nici un efort, e sânge din sângele tău, carne din carnea ta, uite cum îți seamănă la ochi", îmi spunea, mângâindu-l pe Petrică pe păr cu mâna zornăind de brățări groase de aur…

Timpul trecea mai ușor, acum că aveam pe noul meu coleg de cameră, pe care-l puneam să-mi rezolve probleme de matematică, să-mi răspundă la ghicitori, să citească fragmente din cărți și să le povestească. Eram șeful camerei și dacă refuza să mă asculte, rămânea în ziua aceea nemâncat…

Spre deosebire de mine, care îmi simțeam, pe zi ce trece, mintea mai limpede, starea lui Baniciu se agrava, se credea închis în temnițele lui Irod, și începuse să strige tot mai des că Alesul va veni, că mai avem foarte puțin timp să ne pocăim, că vom fi toți supuși judecății Lui și vom plăti pentru toate greșelile noastre, pentru felul în care ne-am purtat urât atâția ani cu oamenii de lângă noi…

Într-o dimineață se agăță de brațul meu, căzu în genunchi și îmi spuse cu voce stinsă și umilă: „Părinte, îmi apasă inima o mare taină pe care nu o mai pot duce!… Te rog ca pe Dumnezeul pe care trebuie să-l ținem ascuns în pivnițe ca să nu ne vadă ochii care nu scapă nimic, spovedește-mă, părinte, și iartă-mă pentru greșelile mele! Eliberează-mi sufletul, părinte, am fost unul dintre creatorii iadului aici, pe pământ, mi-e frică să ajung să trăiesc acolo, pe lumea cealaltă!". Brațul de care se agățase și pe care-l strângea cu înverșunare mă durea, cred că pielea mi se învinețise, în

plus, simțeam regretul în ochii lui, așa că pentru 3.000 de lei, pe care mi-i dădu fără să comenteze, l-am băgat sub halatul meu negru, mi-am odihnit mâna pe capul lui, așa cum făcea părintele Mihai, la care bunica mă ducea în copilărie să mă spovedesc, și l-am îndemnat blând să-mi spună tot ce are pe inimă, să se descarce… Cu ceva timp înainte de a intra în sanatoriu, echipei din care făcea parte i se dăduse spre rezolvare un caz deosebit de interesant. Agenții de circulație din mai multe localități raportaseră existența unui convoi format din trei mașini, una roșie, una albă și una albastră, ce circulau continuu, oprindu-se exact după opt ore de mers timp de patru ore, apoi reluându-și, aparent fără nici o țintă, drumul. După o săptămână în care se urma regulat acest program de mers, ciudata coloană renunța la acest program, iar după alte cinci zile de parcurs între care nu puteau fi găsite similitudini temporare, orarul era din nou respectat. În fiecare mașină se găseau trei tineri străini, studenți ai Facultăți de Științele Naturii, care motivau călătoria prin efectuarea unui studiu asupra faunei și florei României, pentru întocmirea lucrărilor de diploma. Orarul de mers al mașinilor trezise suspiciuni încă de la început, în plus, pe o rază de un kilometru de la locul unde se efectuau cele patru ore de repaus zilnic, se găsiseră de fiecare dată persoane ce aveau tentative de fugă în străinătate, uneltiseră împotriva statului sau lucraseră în diferite misiuni în afara țării. Straniu era că nici una din aceste persoane nu fusese contactată, deci simpla apariție a misteriosului convoi era un mesaj a cărui cheie doar aceste persoane o cunoșteau sau urmau să

o afle la momentul oportun! Confruntarea agenților operativi cu persoanele suspecte nu duse la niciun rezultat, urmărirea convorbirilor telefonice, a traseului zilnic, nu dezvălui nimic… Dezlegarea întregului mister cădea pe umerii echipei din care făcea parte și Baniciu! Urmărirea pe hartă a traseului nu aduse nici o lămurire, distanțele parcurse variau de la o zi la alta, nu se desena pe hartă prin punctarea parcursului niciun simbol și niciun mesaj… Specialistul în criptări al echipei reuși însă în numai o săptămână să observe câteva similitudini în programul de deplasări săptămânale ale ciudatei caravane: primele două localități parcuse în fiecare cursă săptămânală cuprindeau literele „A” și „I”, de fiecare dată. Transformate în cifre reprezentau „1” și „9”. După aceste descoperiri agitația și convingerea că există un mesaj secret crescură și întreg departamentul se concentră numai asupra cazului. Agenții infiltrați nu reușiră să stabilească discuții decât de conveniență cu tinerii din convoi. Aceștia lăudau constant frumusețea plaiurilor mioritice, sistemul de învățământ românesc, ce le permitea să-și dobândească o specialitate care să-i ajute să fie pe viitor de folos în țările lor, pe scurt, nu se putuse afla nimic. O posibilă descifrare veni tot de la specialistul în coduri: împărți numărul de kilometri parcurși în fiecare traseu săptămânal la șapte zile. Din media zilnică, o scăzu pe cea obținută în cele cinci zile de parcurs neregulat. Rezultatul fu întotdeauna același: 19,13 pe care, transformându-l în litere obținu „TM”. Corelat cu parcursul de mers opt ore, pauză patru ore, prin adunări, scăderi, împărțiri, se obținură următoarele posibile mesaje coerente: „19.04.

TM", „19.12.TM", „19.02.TM", „08.91.TM", „02.91. TM", „04.91.TM". Se controlară toate autoturismele cu numere de îmatriculare identice cu cele rezultate, ele aparțineau însă unor cadre de nădejde ale partidului, aflate în afara oricărei suspiciuni. Se verificară adrese care ar putea avea în componență datele prezentate, zadarnic, nu se obținu nici o dată plauzibilă! Baniciu primi Ordinul de Serviciu nr. 158/15.05.1989 pentru participarea la operațiunea cu nume de cod „Turistul", având drept scop aflarea prin mijloace specifice a cheii de descifrare a mesajului pe care caravana îl transmitea. În data de 18.05.1989, pe o ploaie torențială, șoferul autocamionului de la Fabrica „X", pierdu controlul volanului, intră pe contrasens și lovi frontal un autoturism ce circula regulamentar, în care se aflau trei cetățeni străini, aflați la studii în România. Doctorul Baniciu se afla în ambulanța ce ajunse în numai un minut pentru a acorda ajutorul de urgență victimelor. Doi din acei cetățeni își pierdură viața în accident, dar al treilea scăpă cu doar câteva zgârieturi. Baniciu îi administră o injecție cu serul adevărului. Lucrurile aflate nu au ajuns niciodată însă pe masa șefilor lui Baniciu. Raportul său specifica faptul că „…singurul scop dovedit al acestui grup este de a aduna cât mai multe date despre flora și fauna țării, în vederea alcătuirii lucrărilor necesare finalizării studiilor. Traseul ales, așa cum dovedește și informarea anexată, scrisă de tovarășul profesor T., specialist în științele naturii, este relevant prin bogăția de informații oferite pentru tema pe care suspecții au ales-o drept obiect de studiu. Orarul de mers, poate fi explicat prin forma rară de ulcer

de care suferă unul dintre suspecți, ce necesită tratament la ore fixe și repaus total timp de patru ore după administrarea tratamentului, așa cum dovedesc și anexele medicale din timpul supravegherii suspectului la Spitalul județean. În ceea ce privește traseul neregulat de cinci zile, el poate fi o pauză asumată de grupul de studenți în programul de studiu. Anchetele agenților operativi ne dovedesc că în aceste zile suspecții nu culeg date din natură, ci se ocupă cu vizitarea diferitelor monumente istorice sau organizarea de jocuri colective. Pentru finalizarea cazului propun găsirea unor informatori din rândul colegilor de facultate ai suspecților și monitorizarea acestora prin mijloace specifice….". După alte două luni cazul fu închis, studenții își vedeau de carte și nu se putu face nici o legătură cu un posibil complot. Baniciu primi drept răsplată o excursie în străinătate. Îmi mărturisi că își vânduse, în scurt timp după această excursie, prin intermediul unui avocat uns cu toate alifiile, care reușise să dateze actele cu câteva luni înainte de intrarea lui în sanatoriu, pentru a nu putea fi atacate de moștenitori, apartamentul și vila din oraș, casa și un petic de pământ de la țară, mașinile. Cumpărătorii erau niște străini plini de bani, pe care-i cunoștea din perioada când încă era doctor și care, atrași de frumusețea mioritică a plaiurilor noastre, începuseră să împânzească țara, sub pretextul că-și caută oportunități de afaceri sau vor să-și completeze studiile. Începuse să strângă bani (din aceia verzui care-i trebuiau și copilului meu), pentru că, în curând, vor veni vremuri în care puterea se va măsura în acea monedă… Chiar dacă nu spusese șefilor săi secretul

pe care-l aflase în acea ambulanță, deținerea lui îi crescuse prețul proprietăților vândute de câteva zeci de ori… Se ascunsese aici, în mijlocul nebunilor, deoarece îi venea câteodată să-și strige secretul în gura mare, și aici o putea face liniștit, fiindcă nimeni nu lua seama la ce vorbesc bolnavii, pe când, afară, și pereții au urechi și, sub vopseaua care-i acoperă, zac mii și mii de secrete care pot fi oricând dezvăluite… Tocmai când urma să-mi dezvăluie marele său secret („O singură cifră diferea, erau așa aproape!…" – apucă să-mi spună), a ieșit de sub halatul meu, ce ținea loc de patrafir, s-a uitat la ochii mei, deschizându-i larg, cu două degete. „Ai ochii albaștri, nenorocitule, cum am putut să fiu atât de naiv?!", mi-a strigat, apoi a redevenit Ioan Botezătorul iar eu, în lipsa altui partener, am devenit Iisus Hristos. „Doamne, nu sunt vrednic nici să-ți spăl picioarele! Botează-mă, Doamne, în numele adevăratei credințe!", m-a rugat, dar această trecere a lui de la o personalitate la alta mă indispunea, în plus, nu suportam să fiu prins de picior, așa cum făcuse el, drept care l-am îndepărtat lovindu-l și am rămas surd la strigătele lui: „Doamne, fie-ți milă de mine, nu mă părăsi!", și am plecat să mănânc…

Am observat că Baniciu reușise să umple cu banii aceia verzi perna pe care dormea (când pleca undeva și-o băga sub pulover, pretextând că e fecioara Maria și-l poartă în pântece pe fiul lui Dumnezeu), pe care o golise de fulgi la câteva zile după venirea lui în sanatoriu, strigând să vină o dată iarna, căci nu mai are răbdare. Într-una din zilele care pentru mine începuseră să curgă destul de plăcut, pentru că aveam și o sursă constantă de bani, și un coleg care mă

binedispunea (de vină cred că era o mentalitate care-mi fusese transmisă genetic, pentru că nu mă mai deranja atât de mult că sunt bolnav, de când vedeam nebunia clară a colegului meu), după ce primise vizita unui verișor, Baniciu îmi zise că Dumnezeu, îmbrăcat cu uniformă de general din armata română, îi apăruse într-un vis și îi spusese că misiunea lui se va sfârși în curând, că vor veni cei desemnați să-l însoțească pe Ales, să facă ordine în țară…

Perioada care urmă acestei spovedanii fu un adevărat infern pentru Baniciu care trăia foarte intens drama lui Ioan Botezătorul închis în temnițele lui Irod: îl dureau îngrozitor încheieturile mâinilor și picioarelor de la lanțurile cu care fusese încătușat, de altfel lucrul acesta era vizibil, căci mergea șchiopătând și făcea eforturi să ducă lingura cu mâncare la gură… Slăbise, se trăsese la față, dar i se ascuțise voința ca lama unui cuțit: dacă trebuie să se jertfească o va face, îmi spuse. După câteva săptămâni de chinuri cauzate de condițiile mizerabile de detenție, mai ales după ce refuzase să încălzească patul fiicei tiranului, într-o noapte, mă trezi, sfâșie cu unghiile perna, umplu patul cu hârtiile acelea verzi despre care îmi spuse că sunt părinții puterii, le așeză, apoi le numără de două ori (rezultatul a fost același, de fiecare dată – 10.000 de hârtii cu valoarea de 100 fiecare), și mi le dădu mie pe toate, șoptindu-mi: „Sunt copiii mei, pentru ei am riscat, pentru ei m-am luptat, să ai grijă de ei…", apoi scoase de sub pat un topor și mă rugă cu lacrimi în ochi să-i tai capul: „Trebuie să mor, pentru ca să netezesc calea celui Ales!". L-am privit și mi-am adus aminte de toți anii aceia pe care-i petrecusem

închis între porțile unei case pe care nu mi-o dorisem niciodată…

Am luat toporul, cu mâna înfășurată într-o cârpă, l-am dus în curte, acolo unde se tăiau lemne pentru foc iarna, a pus capul pe butuc, ținând mâinile strânse la spate, de parcă ar fi fost legate și a început să se roage fierbinte: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințește această jertfă, fă cu puterea Ta nețărmurită ca ea să fie prima piatră a unui templu care să se înalțe și să împungă norii în fund, spre slava Ta, pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o însoțită și de o friptură, și ne iartă greșelile pe care le vom face, altfel decât am știut noi să iertăm greșiților noștri!…”. Începuse să cam ridice vocea, îmi era frică să nu trezească pe cineva și planul nostru să se ducă de râpă, iar banii să se întoarcă în perna lui Baniciu, așa că am ridicat toporul sus, cât mai sus, și-am lovit toți anii aceia în care suferisem și pe care-i vedeam acum stând liniștiți, cu capul pe butuc, împăcați, gata să primească pedeapsa…

Moartea era un lucru firesc pentru mine, înțelesesem după ce citisem *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte* și *Ghilgameș*, că lupta împotriva ei este una absurdă, fără șanse de câștig. În plus, de mic copil vedeam moartea ca pe un lucru destul de plăcut, căci o asociam cu gustul colivei, cu îmbelșugatele mese de pomană când după câteva păhărele de vin și țuică încep să se spună povești frumoase despre răposat… Tot în copilărie, moartea era pentru mine și vărul meu o sursă de bani. Știam să mergem cu capul plecat, să ne umezim ochii cu salivă de parcă am plânge, așa că ne puneau mereu să mergem în fața convoiului, cu

crucea și steagul bisericesc, lucru pentru care ne plăteau binișor. Asta se întâmpla când murea cineva din cartier, deși, la discuțiile înfiripate la interminabilele cozi la carne, câteva văduve ne făcuseră ceva reclamă… Și înmormântările persoanelor străine erau o bună cale pentru a ne asigura bani pentru a merge la un film, pentru suc și înghețată, căci poporul nostru are un obicei pe care l-am apreciat foarte mult în copilărie: atunci când convoiul mortuar ajunge într-o intersecție, se aruncă câțiva pumni cu bani, iar noi învățaserăm să-i prindem din zbor... Eram, deci, obișnuit cu moartea, așa că nu mă impresionă prea mult trupul fără cap al lui Baniciu, ce se mai zvârcoli câteva secunde, nici ochii lui mari, larg deschiși, pe care se putea citi o imensă mirare. Știam însă că voi putrezi în acest spital de nebuni dacă se va descoperi că eu sunt autorul crimei. Mintea mea judeca parcă mai limpede și mai repede ca niciodată, așa că găsii repede soluția: Gogu de la Galați! Gogu de la Galați fusese închis pentru că-și ucisese toată familia, citisem asta în fișa lui de internare în timp ce udam florile în biroul doctorului… M-am strecurat și am lăsat toporul pe pat, lângă el, convins că-l va atinge și va lăsa amprente. Așteptările mi-au fost depășite: a doua zi, la masă, Gogu apăru cu toporul în mână și despică dintr-o mișcare mâna unuia dintre bucătari…

În iarna ce ne bătu la ușă, la puțin timp după aceste întâmplări, iarnă în care programul la televizor crescuse, și fusese plin de filme noi, românești, cu tancuri, soldați și împușcături, altele decât celebrele filme despre lupta eroică de la 23 august (recunoscusem dintre toți cei care jucau în

filme doar pe marele actor și regizor), am fost chemat în fața unei comisii de doctori. „Bă, dacă prin reducere la absurd, ai fi mâine liber, pe cine te-ai răzbuna întâi?”, mă întrebă cel mai în vârstă dintre membrii comisiei. I-am răspuns că sunt un bun creștin, educat în cultul „dacă cineva îți dă o palmă, întoarce și celălalt obraz”, așa că nu m-aș răzbuna pe nimeni. „Cu treaba aia cu organizare după stup ți-a trecut?”, mă întrebă altul răsfoind un dosar. Am răspuns că am reflectat deseori la acest subiect, că era un model teoretic de organizare, imposibil de pus în practică, așa cum se dovedesc a fi și alte modele… „Da, da…”, murmură al treilea membru al comisiei, apoi, parcă făcând abstracție de prezența mea, începură să povestească întâmplări hazlii din practica medicală. „Stimate colega, îl știți pe R. de la Clinică? Acum ceva vreme vine la el soția unui bolnav aflat în comă de două luni. «Doamnă, îi zice R. sobru, am o veste rea și una bună, cu care doriți să încep? ». «S-o lăsăm pe cea bună la sfârșit, domnul doctor!… ». «Vestea rea, stimată doamnă, este că soțul dumneavoastră nu-și va reveni!… ». «Și vestea bună?… ». «Vestea bună e că mi-a intrat băiatul la facultate! ».” „He, hee, nu vru să se lase mai prejos doctorul în vârstă, tot la R. vine nevasta unui pacient ce avusese un grav accident de schi. R. îi dă vestea proastă, că soțul va rămâne paralizat pe viață. He, hee, vestea bună a fost că a găsit pe cineva interesat să cumpere clăparii! Tot la R. vine un om cu copilul. «Domnul doctor ăsta micu’ a băut un litru de ceai cum a-ți spus, și i-am adus urina pentru analize…», zice omul și împinge spre R. o sticlă de jumătate de coniac și-un pachet de

țigări. R. fusese toată naptea de gardă și se gândește că n-ar strica să bea un pic de coniac să se revigoreze. Așa că, desface sticla, trage o dușcă zdravănă, «Bun domnule! », apoi încă o dușcă, până termină sticla. Pacientul se uită îngrozit la R., doctorul băuse analizele, doar țigările erau cadou, he, hee!”. Al treilea, neștiind povești nostime cu doctorul R., povesti cum doctorul M. ajunsese la ospiciu. Doctorul M. tocmai se pregătea să facă o autopsie. Decedatul stătea întins de vreo cinci minute pe masă, dar M. era foarte obosit și se gândise că nu ar strica să își facă o cafea. Tocmai când să-și toarne cafeaua, mortul s-a ridicat, s-a uitat în jur și a țipat răgușit: „Bă, care mi-ați furat perna? Dați-mi perna înapoi, că vă omor!”. De atunci M. are o privire rătăcită și murmură întruna: „Vă rog, fiți rezonabili, dați perna înapoi omului…”. Discuția despre doctorul M. ajuns într-un ospiciu le-a adus aminte de locul unde se află și, într-un târziu, de mine. „Bă, ascultă la mine, că citesc aicea în dosar că nu ești prost. Normalitatea e o noțiune complexă. Azi ești anormal, mâine ești normal, totul depinde de percepția societății. Uite, tu ai propus un sistem de organizare după legile stupului. Te-au stors ca pe-o lămâie și n-au aflat nimic de la tine, deci erai un simplu nebun. Azi, ai voie să propui orice sistem de organizare vrei, poporul decide democratic, prin vot, dacă ai dreptate sau nu. Esențial e că ai voie să spui ce vrei tu, deci azi nu mai ești nebun, azi ești, reține bine termenul, că are greutate, o victimă a sistemului, un persecutat pentru credința ta, *un disident*. În curând vei ieși din acest ospiciu și trebuie să faci toate eforturile pentru a deveni un stâlp de bază al noii

societăți, sau, dacă vrei, după teoria ta, să fii o albină în marele stup care este țărișoara noastră, să creezi o plusvaloare, că de trântori… suntem sătui!”. Probabil ar fi continuat discursul, dar își aduse aminte de „afacerea secolului” și dori să le-o povestească și colegilor săi: Ionescu, directorul de la Întreprinderea Z, făcuse o ședință fulger și ceruse tuturor membrilor de partid să-și depună carnetele. Apoi plecase în Vest cu ele și le vânduse unor amatori de astfel de suveniruri cu 5 mărci bucata. Se întorsese cu un Mercedes, două televizoare și un video…

*

Afară ningea pentru prima dată în anul acela și eu am plecat salivând puternic și râzând, astfel încât doctorii se uitau cu regret la actele pe care se odihnea semnătura lor, întrebându-se dacă făcuseră bine că mă eliberaseră. „Ce să faci, vremuri noi, oameni noi, ordine noi…”, oftă unul dintre ei cu resemnare, apoi îmi întinseră mâna și-mi urară baftă și „…să nu mai ajungi pe aici!”, intrigați de râsul meu fără motiv. Le-am strâns mâna, salivând și râzând ca un nebun, da, abia acum, după atâția ani, putea cineva să-mi zică că sunt un nebun. „Voi reveni, fiți siguri!”, le-am strigat. I-am lăsat câteva secunde, să-și facă cuvintele efectul, și-am adăugat „în vizită…”.

Râdeam. Puțini, foarte puțini știu că, atunci când vedeam pentru prima dată zăpadă într-un an, gându-mi zbura la șorici și începeam să salivez nebunește, căci pentru mine nimic nu e mai bun ca un șorici proaspăt, tăvălit prin sare,

savurat lângă porcul încă aburind… Și îmi mai zbura inevitabil gândul la prima întâlnire cu zăpada într-o zi de Crăciun, când tata era de serviciu și bunul și blândul meu bunic a fost nevoit să taie singur porcul. A făcut-o cu blândețea-i caracteristică, cu ochii pierduți în depărtare, ca să nu vadă sângele și porcul suferind, apoi a plecat în casă să se roage la icoană să-l ierte Dumnezeu că a curmat o viață, după care și-a înecat durerea în păhărelele de țuică fiartă cu zahăr și piper.

Două ore s-a jeluit și a guițat porcul, două ore sângele a curs fără întrerupere prin rana superficială făcută de bunicul… Am pus porcul pe focul de paie și așteptam cu toți nerăbdători să se rumenească bine, să mâncăm șorici, friptură și ciorbă de potroace, când, brusc, însuflețit de căldura focului, s-a ridicat și-a început să alerge șchiopătând prin curte, umplând aerul de guițăturile lui. Bunicul și-a făcut o cruce mare „Mulțumesc, Doamne, că nu am căzut în păcat!”, a spus, și, surd la vaietele bunicii: „Omule, pune mâna pe cuțit și fă și tu o dată în viață o treabă până la capăt!”, a intrat în casă și a început să bea țuică fiartă, de bucurie că a rămas curat ca lacrima și nu și-a pătat mâinile cu sânge nevinovat… După câteva minute, în care bunica făcea mătănii, țipând și ridicând ochii din când în când, de parcă ar fi vrut să-i fie martor cineva din ceruri, se îndreptă hotărâtă spre magazia cu unelte, luă o sapă, alergă cu o forță și o vitalitate pe care nici n-o bănuiam la cei 76 de ani ai ei, tăie calea animalului și-l lovi cu ură, cu sapa în frunte, înjurând printre dinți: „Porcule, Mitică, fir-ar măta a dracu!”. Și porcul, pe care-l cumpărau și-l

creșteau an de an, și bunicul se numeau Mitică de când mă știu, de parcă bunica, cea care boteza animalele prin curte, ar fi fost total lipsită de imaginație sau nu ar fi vrut să-și încarce memoria cu prea multe nume… N-am să știu niciodată dacă pe bunicul sau pe porc îl lovise cu atâta ură în ziua aceea. Am întrebat-o peste ani, când crescusem și începuse și ea să-și plece urechea la ceea ce spuneam, dar m-a privit, singura dată când ochii ei senini au fost vicleni, și mi-a răspuns: „Mănâncă, ți se răcește mâncarea…”.

Fără să mă uit înapoi, am plecat. Iarna astupase și gropile din drum, dar și cărările. Nu știam încotro s-o apuc, nu vedeam decât o imensă mare albă, și nici pe aceea bine, căci soarele se încăpățâna să-mi intre în ochi, să mă orbească, de parcă ar fi vrut să-mi arate prin asta că inima mea nu este destul de curată ca să pot să mă bucur de puritatea aceea absolută. M-am analizat stând în picioare, sprijinit de un stâlp de telegraf, cu o țigară în mână, luând aerul unui om care așteaptă calm o mașină sau un autobuz, să vină să-l ia la ocazie. Da, soarele avea fără nicio urmă de îndoială dreptate! Aveam inima plină de ură, de regrete, omorâsem un om și ceea ce e mai rău simțisem o satisfacție ciudată, aproape orgasmică în momentul când o făcusem, eram murdar din cap până în picioare și fizic și psihic, eram un câine maidanez, ocolit de lațul hingherilor și de injecția letală, liber, dar neavând unde să mă duc…

M-am întors pe furiș în curtea spitalului și am sărit gardul acela pe care doar eu îl vedeam (și acum când, conform actelor ștampilate și semnate de comisia de medici, nu mai eram, în mod oficial, nebun), și-am călcat pe zăpada

virgină, născând în urma mea un drum bine definit pentru următorul ales să vadă gărduleţul…

Îngerii mă așteptau cuminți pe pereții vechii bisericuțe, mă priveau de parcă mi-ar fi spus: „Vezi, ne-am îndeplinit promisiunile…”. Din depărtare se vedeau culorile țipătoare ale hainelor îngerului meu decăzut, care venea probabil să-mi ceară să fac rost de alți și alți bani: „Ce vrei, ăsta mic crește, trebuie să-i iau un suc, o înghețată, nu cheltui nici un ban pentru mine, să știi!”, îmi cânta mereu această melodie, acompaniată de zornetul lanțurilor și brățărilor de aur (până și glezna piciorului și-o încătușase)… O hârtie din aceea verde îi ajungea o lună, 12 pe an, 120 în zece ani. Copilul meu, Petrică, avea acum vreo opt ani, până la majorat îi vor ajunge 120 de hârtii, am făcut un calcul rapid. Eram un om liber și bogat, după același calcul hârtiile verzi pe care le aveam îmi ajungeau să trăiesc binișor peste 800 de ani, în plus mă simțeam generos, „Fiul meu nu trebuie să ducă nici o lipsă!”, așa că am numărat mai mult decât dublu, 250 de hârtii, le-am lăsat în mijlocul podelei, la vedere, și am plecat repede, repede, căci nu voiam să dau cu ochii de îngerul meu decăzut, îmi doream să mi-o aduc aminte așa cum o văzusem prima dată, despletită și rugându-mă să vin…

4. Lupta unui minut care aleargă zadarnic, încercând să doboare recordul de 60 de secunde

Am ajuns într-un drum liniștit, de țară, pe care nu aveam nici cea mai mică speranță să treacă vreo mașină. Cu toate acestea, sunt un om care a trăit multe minuni în viața lui, așa că mi-am aprins ultima țigară și am început să aștept liniștit. Așteptarea mi-a fost însă încununată de succes, la orizont apărând un camion ce trimitea zgomotele motorului înainte, să-i anunțe sosirea, așa cum pe vremuri zmeul-zmeilor își trimitea buzduganul… Însoțit de o escortă formată din câinii satului, ce încercau fără succes să muște cauciucurile, camionul mi se înfățișă în toată splendoarea lui. Era aproape de-o vârstă cu mine, aveam impresia că o să cadă și-o să se dezmembreze la fiecare groapă din drum pe care o întâlnea, dar, Doamne, era singura mea șansă să ies din cercul în care intrasem, așa că n-am pregetat nici o clipă și m-am aruncat în mijlocul drumului dând din mâini energic, ca o pasăre din aripi. Șoferul a început să claxoneze dar, văzând că n-am nici un gând să mă dau la o parte, a frânat puternic și-a început să-mi arunce nervos remarci la adresa mamei. „Nebunule,

vrei să te omori?", am reținut totuși din ceea ce spunea. I-am răspuns că nu sunt nebun, am și acte doveditoare, semnate de medici, în acest sens și că nu vreau să mă omor, vreau doar să ajung într-o gară și el poate să mă ajute. „Urcă, mi-a zis, cu milă, văzând cum arăt, ai noroc, și eu merg tot acolo, duc niște marfă pentru la oraș". Șoferul, „Matei Nicolae, liber întreprinzător!", s-a recomandat el strângându-mi ferm și un pic dureros mâna, era un om puțin trecut de prima tinerețe, slab, dar plin de forță și energie, cu câteva smocuri de păr în creștetul capului, ascunse de o șapcă de piele, muncitorească, rămasă de la serviciul la care lucrase înainte să se hotărască să-și ia soarta în propriile mâini. Îi plăcea să vorbească, probabil că acum se felicita că mă luase în mașină, se luase după aspectul meu sărăcăcios și, crezându-se superior, îmi dădu pe toată durata drumului sfaturi de viață, luându-se pe el ca etalon: „Tinerețea e ca o pasăre, ascultă la mine, dom'le, azi o ții în mână, mâine îți zboară. Nu zic, e bine să strângi în brațe o muiere sănătoasă, să bei o țuiculiță bună, să joci un șeptic cu băieții, dar trebuie să vezi și de muncă. Unu', oleacă mai deștept ca mine, a zis că meseria e brățară de aur. Omul ăsta a avut dreptate și eu am simțit de când am citit lucrul ăsta prima dată, în *Magazinul anual de maxime*, la care sunt abonat. Am citit, am înțeles și am acționat ca atare. Maistrul meu, nea Mitică, avea o vorbă, pe care ne-a zis-o prima dată când ne-a văzut: „Băăă, să vă intre bine în cap, că eu nu repet de două ori, și-un rahat dacă faci, apoi să-l faci bine, să nu trebuiască să vină altul și să muncească și el în urma ta!". Așa am făcut și acum, când mă

întâlnesc cu el, mă invită să-l cinstesc cu o țuiculiță la cârciumă și-mi zice: „Băăă, Matei, mulți mucoși mi-au trecut prin mână, da' ca tine niciunu', dacă n-ai fi plecat, ce treabă am fi făcut noi doi, heee, heee! Ești un băiat execrabil, Matei, jos pălăria!". Da, așa îmi zice maistru' și nu numai mie, la toți care vrea să facă afaceri cu mine le zice că sunt un băiat execrabil! Dat în paște maistru ăsta, știe să vorbească, nu glumă, ce zici, a umblat cu șantierul în zece orașe și-a lucrat și-n București la Casa Poporului…".

Nu i-am răspuns, căldura din cabină și vocea lui egală, fără mari inflexiuni, mă îndemnau la somn și făceam mari eforturi să par interesat de ceea ce-mi spune. Am dat din cap în sens de admirație și aprobare, fapt care l-a îndemnat să continue: „Era bine pe șantier, nu zic nu, eram apreciat, chiar și directorul ăla mare mi-a zis, când m-am dus să-i cer două zile libere să culeg porumbii: «Nu se poate, Nicule, cum să lipsesc șantierul două zile de prezența ta binefăcătoare, doar știi că ești printre puținii care depășește normativul cu regularitate. Nu, Nicule, nici să nu aud!». Om mare și subțire la obraz șefu' ăsta al nostru, știa o groază de cuvinte științifice și știa să te refuze, dom'le, o făcea așa de bine, că și dacă îți dădea un picior în cur, plecai mulțumindu-i! Într-o noapte am visat dolari, mulți dolari, guițau ca porcii și mă rugau să eliberez magazia de scule și unelte și să le fac lor coteț, să aibă unde să doarmă… Leana, nevastă-mea, zicea că banii e vis rău, care înseamnă necazuri multe, da' nu m-am luat după ea, de, femeie proastă, are grijă de casă, de animale, de mâncare, de copii, ce știe ea, și mi-am dat dimisia de la serviciu. «Băăă, Matei,

e păcat băăă, aici ai mâncărică, băuturică se mai găsește, ai un salar, mai vinzi un sac de ciment, unu' de var, nu pleca, e păcat, băăă! », mi-a zis maistru', da' eu când îmi pun ceva în cap, aia fac! Aveam ceva bani puși la saltea, am vândut porumbu', vitele, niște porci și mi-am făcut în hambar o fabricuță de hârtie igenică. Ascultă la mine, dom'le, că sunt băiat deștept, asta-i afacerea secolului, vin vremuri căcăcioase, căcăcioase!"…

5. Porumbeii au încredere doar în ceasul de pe clădirea primăriei

Peronul gării în care trenul oprea trei minute, așa cum îmi spusese Matei cu mândrie, adică nu era una din acele gări în care opreau doar mărfarele să încarce, iar personalurile treceau în viteză, șuierând, spre deliciul copiilor care veneau să vadă trenul, în semn de solidaritate cu ceferiștii care lucrau acolo, era plin ochi de oameni. Nu mai văzusem de mult atâta lume strânsă la un loc, iar grămada aia pestriță de precupețe, cu sacoșele pline de bunătăți, și țăranii tineri care se duceau la oraș să-și cumpere haine și pantofi pentru Anul nou care avea să vină, de bătrâni care mergeau la copii la oraș să facă o baie caldă și să-și petreacă sărbătorile cu un televizor color în față, mă sperie. Banii, pe care îi țineam strâns lipiți la piept, sub benzi de pansament, începuseră să-mi ardă pielea… Eram conștient că sunt cel mai bogat om din gara aceea care poate nici nu figura pe harta țării, poate mai bogat decât toți la un loc…

Mă temeam pentru viața mea, pentru mulți, îmi ziceam, viața mea n-ar face nici cât un nasture, ca să pună mâna pe banii mei. M-am uitat neliniștit la oamenii din jur, mă priveau cu milă, și, poate, cu înțelegere. În ochii limpezi, ca o oglindă, ai unei femei tinere, m-am văzut și m-am

liniștit: o barbă crescută neregulat (infirmierul ne rădea în grabă și prost) încadra o față suptă și îngălbenită. De sub fesul rupt pe care scria „SKY”, îmi ieșeau câteva smocuri de păr murdar, pantalonii mei jerpeliți, pe care mi-i dăduse un asistent pomană pentru sufletul bunică-sii, nu reușeau să acopere manșetele pantalonilor de pijama de care nu vrusesem sub nici un chip să mă despart și mă lăsaseră să-i păstrez, haina, de la o veche uniformă școlară, primită de la același asistent, îmi era prea mică și stătea gata-gata să plesnească… Pe când eram copil, jucam teatru în scenete la serbările școlare, fusesem chiar și la faza pe județ cu brigada artistică a școlii într-un concurs. Interpretam rolul unui tânăr revoluționar care se deghizează în copil sărac, ca să înșele vigilența agenților ce împânziseră gara în căutarea lui și cerșește bani de bilet, culmea e că până și unul dintre cei care-l urmăreau îi dă bani, așa de bine se deghizase, și ajunge cu trenul la timp pentru a preda manifestele tipărite pe ascuns în beciul unei case de țară, unui revoluționar de la oraș, mai în vârstă, jucat de instructorul nostru. Mă pregătisem și jucasem rolul acela mai mult ca să scap de cicălelile și insistențele mamei: „Măgarule, dacă ai ști cât m-am zbătut să-ți obțin rolul principal! Îi naști, nu dormi nopți în șir, faci sacrificii, îi crești, le dai educație și ei nici măcar nu vor să te asculte!”, îmi spunea, știind că sunt foarte sensibil când mi se arată sacrificiile pe care părinții le fac ca să fiu curat, îmbrăcat și spălat, și mă va convinge în modul acesta să joc în piesă, iar apoi va umbla o săptămână cu un băț înfipt în bărbie, ca să o scutească de efortul de a sta cu capul pe sus forțându-și mușchii

gâtului, că va putea să le întrebe pe mamele colegilor mei „L-ați văzut pe ăla micu' al meu, pe scenă?", natural, de parcă le-ar fi întrebat dacă au fost la piață, iar ele vor trebui să mă acopere cu laude și superlative, pe care ea le va accepta cu modestie. Pe peretele clasei în care învățam se afla un tablou mare, de un roșu aprins, pe care era scris cu litere uriașe și îngroșate, să le vadă și miopii, și cei din ultima bancă: „Învățați, învățați și iar învățați!", la care o mână a unui sceptic adăugase cu carioca neagră, „Poate vă ajută la ceva!". Ei bine, acel sceptic se înșelase, totul ne folosește, chiar și ceea ce nu am învățat! În mintea mea, replica din piesă era vie și mi-am mai jucat încă o dată rolul pe scena aceea improvizată din gară: „Fie-vă milă, oameni buni, de un om care e așteptat acasă de șapte frați flămânzi și nu are bani să-și cumpere un bilet să ajungă la ei! De unde dai, Dumnezeu îți dă!", le-am spus și m-am urcat în trenul personal hotărât să mă înțeleg cu nașul, căci oamenii îmi răspunseră invariabil cu o întrebare la cererea mea: „Ce, crezi că pe noi ne dă bogăția afară din casă?".

Mergeam să-mi trăiesc din nou viața printre păsări și oameni care pot să meargă oriunde vor, fără să se împiedice de un gard de sârmă…

În trenul acela am cunoscut-o pe cea care avea să devină femeia visurilor mele: Vizitiu Aritina. Avea părul roșcat, până în dreptul umerilor, ochii albaștri i se schimbau din când în când, cameleonic, în verde, dar nu asta m-a făcut să mă uit atât de insistent la ea, ci faptul că bea cafea și fuma pe culoarul trenului. Mi-a făcut semn să mă duc la ea, a scos printr-o vrăjitorie un pahar de plastic, mi-a

turnat și mie cafea din termosul acela și mi-a întins o țigară…

Târziu, când am ajuns în casa unde locuia, a început să-mi arunce hainele de pe mine, cu o furie sălbatică. „Ești rănit?", m-a întrebat ea duios, potolindu-și ca prin senin furia și avântul, văzându-mi pansamentul cu care îmi era înfășurat pieptul. Nu i-am răspuns, m-am uitat la bandaj și l-am văzut negru și murdar, mi s-a părut chiar murdar de sânge… Visasem de multe ori, halucinații născute de pastilele și injecțiile pe care mi le făceau acolo, că sunt un agent secret, îmbrăcat în costum negru, cu pistolul la piept, care avea o misiune extrem de importantă de îndeplinit. Urmărisem toată ziua niște infractori ce aveau o capacitate extraordinară de camuflare și deghizare: în rarele momente când își dădeau seama că îi urmăresc, se transformau în șoareci și se pierdeau în gurile de canal, sau în pisici și se urcau pe acoperișurile caselor. De data asta, însă, îi prinsesem! Eram amândoi într-o toaletă, și chiar dacă s-ar fi transformat în șoarece, tot l-aș fi împușcat! Am făcut greșeala să-l somez să se predea, căci așa ne învățaseră la școala de agenți. De ajuns ca să se întoarcă și să-mi trimită un glonț în dreptul inimii! N-am mai avut forță decât să scot pistolul și să-l împușc drept în mijlocul frunții. M-am prăbușit, împăcat, căci misiunea mea fusese îndeplinită… Insigna mea de agent, din oțel de cea mai bună calitate, ricoșase însă glonțul din dreptul inimii și îmi salvase viața! Eram apoi ținut în spital, îngrijit de asistente superbe, dar dimineața mă trezeam din vis, mereu, cu o durere în piept…

Visasem de atâtea ori întâmplarea aceasta, câteodată chiar și ziua mă apucau dureri în locul unde poate fusesem rănit și atunci îmi duceam mâna grijuliu și apăsam puternic, de frică să nu-mi iasă inima afară și să murdăresc asfaltul cu pulsații, ea mă întreba dacă sunt rănit, de parcă ar visa o dată cu mine, bandajele însă îmi strigau că totul este real! Nu i-am răspuns și ea a luat tăcerea mea drept afirmație, a scos un bandaj curat și a început să desfacă cu grijă, să nu mă doară, pansamentul ce-mi acoperea tot pieptul… Brusc, au început să zboare fluturi verzi prin aer, pe podea, pe pat, de parcă ar fi eliberat o primăvară târzie, ținută captivă între bandajele mele. S-a uitat la mine întrebător, i-am îndrugat o poveste ruptă din visul meu, cu agenți secreți, cu misiuni ce depășesc limita imaginației, cu lucruri despre care nici măcar mie nu-mi este permis să mi le spun… M-a crezut, „Nici măcar o clipă nu m-a păcălit deghizarea ta, poate ar trebui să înveți să-ți stăpânești trufia, aerul tău de superioritate agățat de colțul gurii, care te dau de gol”, mi-a spus și m-a luat de mână și ne-am afundat în cada plină cu apă fierbinte, într-o baie care să ne spele de toate păcatele…

6. În care se relevă un mare adevăr: eternitatea este o oră pierdută de un orologiu uituc

Aritina nu era numai o femeie frumoasă, ci și deșteaptă și energică. Imediat ce a crezut că am adormit, a coborât din pat și a început să strângă banii, să-i aranjeze, apoi și-a aprins o lumină discretă și a început să umple coli întregi cu calcule. Dimineața, când m-am trezit, încă mai stătea aplecată cu pixul în mână, socotind.

Zilele treceau, una după alta, parcă trase la xerox. Dimineața, când mă trezeam, o găseam pe Aritina absorbită de cifre. „Acum e bătaia peștelui, scumpule, iartă-mă că nu-ți pot acorda toată atenția pe care o meriți, dar nu ne putem permite să pierdem momentul propice... Lumea are bani strânși timp de 50 de ani, în care nu a avut ce să cumpere cu ei, noi trebuie să-i ajutăm să-i cheltuie. Băncile ne acordă credite convenabile, dacă știi să tragi câteva sfori poți să iei un credit de la stat cu dobândă mică și să depui banii într-o bancă ce-ți oferă o dobândă de trei ori mai mare. Câștigi fără să muncești nimic! Trăim o vreme a paradoxurilor. Sute de ani ne-am luptat cu turcii, ca să nu intre în țara noastră, iar acum sunt cei mai buni prieteni ai noștri și am

devenit pentru ei o excelentă piață de desfacere. Trocul e din nou la putere. Noi le vindem rulmenți, creioane, ei ne dau blugi, gume de mestecat, abțibilduri cu fotbaliști. Mă gândesc să mai cumpărăm patru-cinci dozatoare de suc…", îmi povestea ea, iar apoi, văzându-mi oboseala de a înțelege pentru ce ne trebuie nouă tumultul acesta, când, după calculele mele aveam cu ce trăi liniștiți 1000 de ani, își aducea aminte că în sufragerie am ziarele și o carte nouă, care spera să-mi placă și mă îndemna să mă plimb, poate scap de paloarea din obraji... Fiindcă am mult timp liber, mă gândesc că nu ar strica să reîncep să scriu romanul pe care l-am uitat undeva, într-un sertar prăfuit al minții mele. Prin cap, îmi circulă însă, de fiecare dată când mă așez în fața colii albe, încercând să-i umplu singurătatea cu scrisul meu mărunt și inegal, doar calcule economice cu care mi-a împuiat capul nevastă-mea, parametri de performanță, cotații bursiere. Cu greu reușesc să descriu, pe două pagini, scena de dragoste dintre personajele principale, scenă ce va constitui liantul dintre toate capitolele cărții. Seara îi citesc Aritinei: „Luna și trei stele se gândiseră că cei doi tineri trebuie să se vadă, așa că îi învăluiseră gratuit, spre disperarea Societății Electrica, într-o lumină blândă. Leo îi atinse sfios mână Andrei, ca din greșeală. Fata nu-și retrase mâna și gestul ei îl încurajă. Profitând de lumina lumânărilor naturale, ce-i ascundeau puțin roșeața din obraji, Leo își învinse timiditatea și începu să recite: *Ce frumoasă ești în plină vară/ Când soarele în păru-ți s-a oprit!/ De te-ar vedea acum Afrodita,/ Lui Zeus i s-ar plânge negreșit!/ Văd marea-n ochii tăi, iubito,/ Văd valul când de țărm s-a risipit/ Visez*

mereu că ești la mine-n brațe,/ Iar viața fără tine e un vis tâmpit!". Îi recită până târziu în noapte și zorile-i găsiră dormind, unul în brațele altuia, înveliți cu pătura dragostei…". „Iubitule, mă întrerupe Aritina, asta e scenă de dragoste?! Ce dracu', doar ești intelectual, unde ai mai văzut tu tineri să recite poezii și să doarmă în parc?", și-mi aduce o carte a doamnei Sanda Maro, „S-o citești să vezi scene adevărate de dragoste! Așa trebuie să înveți să scrii și tu, dacă vrei să-ți cumpere cineva cartea! Cartea pe care ți-am dat-o s-o citești nu lipsește din nicio bibliotecă, au cumpărat-o toate prietenele mele!".

Mie greu să urmez sfaturile esteticianului literar ce zace în nevastă-mea, dar mă gândesc că, pentru a intra în starea necesară scrisului, pentru a cunoaște curentele literare actuale, trebuie să iau contact cu lumea boemă a scriitorilor. Mă prezint la cenaclu, nerăbdător ca un școlar, convins că, după câteva săptămâni, influențat de esfervescența spirituală de aici, îmi voi recăpăta puterea de a scrie. Realitatea mă surprinde: mulți, poate prea mulți și-au pierdut pofta de scris, spațiul de exprimare oferit de ziare este foarte redus, „Astăzi, dacă mai vrei să publici, trebuie să-ți faci revistă", aud vorbindu-se… Frustrare, acesta e sentimentul care plutește în cercurile literare. Generația matură trăiește cu nostalgia vremurilor când publicarea într-o revistă îți aducea, pe lângă notorietatea publică și chiar respect bazat pe teamă – „Domnul cutare, eu zic că ar fi bine totuși să mă ajutați cu problema mea, nu cred că v-ar prinde bine să vă încondeiez într-o schiță!" – și o rotunjire frumușică a veniturilor. Generația tânără, mânată de un sentiment

acut al valorii proprii, a veridicități și universalități noilor forme de exprimare, nu are spațiu, nici răbdare – „Nu i-a ajuns că publică de 50 de ani încontinuu?” – și nici bani, tipărirea unui volum costă câteva milioane. Sponsorii nu prea există, „oamenii iubesc fotbalul care ne dă regi și prinți, acolo se duc banii…”, iar lumea nu mai este dispusă să cumpere decât *bestseller*-uri care au probat „valoarea” întâi afară… Într-o asemenea atmosferă, mi-e imposibil să încep să scriu romanul pe care mi-l doresc de atâta timp. Mă apuc totuși de poezie. Aritina pare mulțumită de ocupația pe care mi-am găsit-o, îmi cumpără un calculator performant, capabil să scrie singur după dictare, și mă îndeamnă să-mi aloc cât mai mult timp, să public, „că dă bine, poate intri și tu în politică, nu vezi câți parlamentari au plecat de la o carte?”. Peste câteva zile, când mă întorc de la cenaclu, acasă mă așteaptă o surpriză imensă, toți pereții au fost acoperiți cu rafturi de bibliotecă pline cu cărți! Îmi trec vrăjit mâna peste titlurile variate, gândindu-mă cu părere de rău că întreaga viață nu-mi va ajunge să citesc totul… „Da, Aritina și-a adus aminte că astăzi se împlinesc doi ani de când suntem căsătoriți… Drăguța de ea, nu putea să-mi facă un cadou mai frumos!”, și mă duc să-mi cer scuze că, amețit de parfumul poeziilor ce vor compune noul meu volum, am uitat să-i cumpăr și eu un cadou… Aritina vorbește la telefon cu un director, despre posibilitatea de a ști înainte de licitație ofertele concurenților. Afacerile sunt importante, îmi dau posibilitatea să public, să se scrie despre mine, așa că aștept răbdător să termine. O sărut, îi urez la mulți ani, apoi o felicit pentru cărțile

cumpărate. „Da, e o idee excelentă, am citit în revista *Idei bune* că hârtia este cel mai bun izolant împotriva frigului și se anunță o iarnă grea, cu temperaturi foarte scăzute…”.

De atunci am renunțat la poezie și am început să mă plimb ca să-mi umplu timpul liber… Am văzut apoi, în timp ce mă plimbam prin oraş, câteva case care creșteau parcă peste noapte și care purtau numele noastre, puse pe o firmă luminoasă…

Eu, însă, nu aveam niciun chef să admir superbele clădiri, crescute din banii mei, care schimbau, în bine, arhitectonica orașului, nășteau noi locuri de muncă și erau un factor generator de progres (cel puțin așa îmi spusese primarul orașului, în timpul unei întâlniri în care îmi cerea să sprijin financiar echipa locală de fotbal), eram în ziua aceea foarte nervos și supărat pe nevastă-mea pe care o înjuram birjărește în gând, și în plus mă chinuia de la o vreme o întrebare căreia, oricât mă străduisem, nu reușisem să-i găsesc răspunsul. Umbra: ce este, de unde vine, de ce vine? Scrisesem câtorva reviste ce se ocupau cu studiul fenomenelor paranormale, luasem legătura chiar cu Kolea, renumitul medium ce reușise prin puterile sale să găsească cinci câini și trei pisici pierdute de stăpânii lor, dar răspunsurile primite nu mă satisfăcuseră. Poate eu când vorbesc cu cineva, de fapt nu o fac, poate umbra mea vorbește cu umbra cealaltă și noi doar ne închipuim că vorbim. Dacă noi suntem doar o proiecție a umbrei, și nu invers, așa cum credem noi? Tot întrebându-mă, am ajuns în dreptul unei case acoperite cu iederă, ce purta un nume care mă făcu să cred că există cineva care îmi urmărește

gândurile și vrea neapărat să dea un răspuns întrebărilor mele: „Casa umbrelor". Îmi deschise un bătrân, mi se părea că îl cunosc de undeva, chiar l-am întrebat dacă ne-am mai întâlnit, dar nu-mi răspunse, eram însă prea supărat pe nevastă-mea ca să mă mai deranjeze și o asemenea impolitețe, și-mi făcu semn să mă urc în ultimul vagon al unui trenuleț plin de copii ce abia așteptau să înceapă călătoria pe micuța cale ferată. M-am așezat, bătrânul a tras o clapetă ascunsă în perete, luminile s-au stins și trenulețul s-a pus în mișcare… Mă așteptam la o călătorie care să mă ajute să-mi răspund la întrebările mele. Nimic, absolut nimic însă. Mă aflam într-o cursă în care copiii se sperie de marionetele cu capul tăiat, ce apar împinse de un resort, parcă din neant, unde apar umbre înfricoșătoare pe pereți, totul asortat cu urletele de groază și țipetele excelent amplificate de boxele ascunse pe tot parcursul. La un moment dat am simțit cum îmi curge sudoarea pe șira spinării, intrasem de câteva minute bune într-un tunel, era un întuneric total, nu se mai auzea nici un zgomot, nici măcar urletele de groază ale copiilor din vagoanele din față și nu vedeam luminița de la capătul tunelului. „Abia acum îi înțeleg pe cei aflați la guvernare!", mi-am spus, și mi-am aprins o țigară să mă liniștesc. Atunci, brusc, de parcă trenulețul s-ar fi mișcat cu o viteză superioară celei a luminii, tunelul s-a sfârșit și fără să-mi dau seama cum, am fost coborât pe ceva ce fără îndoială nu-l pot numi pământ, căci pășeam pe nori denși și gri, dar totuși solizi. Am trecut prin multe în viață, așa că mi-am revenit repede și m-am uitat în jur, atent, să pot realiza unde mă aflu. Undeva, fără

să-mi dau seama bine de ce era agățată, deși mi-am pus și ochelarii de vedere, se afla o pancartă uriașă, pe care scria „FUMATUL INTERZIS!". Am aruncat imediat țigara și-am mai făcut câțiva pași. Strânși în jurul unei scrumiere uriașe, aflate chiar sub pancarta care interzicea fumatul, se aflau câteva zeci de îngeri care fumau țigări fără filtru. Printre ei, i-am recunoscut cu greu, din cauza aripilor și aurelor înnegrite de tutun, și pe cei cinci prieteni ai mei din bisericuță. I-am întrebat de ce fumează, și chiar sub pancarta care interzice acest lucru, și mi-au răspuns senin: „Noi suntem excepția care confirmă regula, în plus, din cauza poluării, norii nu mai au culoarea care-i place șefului, așa că trebuie să facem retușuri pe cale artificială…", și mi-au făcut semn că trebuie să-mi continui drumul, că, oricât de mult le place să stea de vorbă cu mine, nu o pot face, pentru că, iată, în acest timp ar fi putut să tragă două-trei fumuri din țigară… Le-am urmat îndemnul, și mi-am continuat parcursul. Pe partea stângă a drumului, se aflau din zece în zece metri plantați îngeri cu brațul întins, stând nemișcați, fără măcar un fâlfâit de aripi, de parcă ar fi fost niște indicatoare să nu mă rătăcesc. „Când ajung acasă o snopesc în bătaie pe nevastă-mea!", mă gândeam, înaintând cu greu, căci începuseră să cadă de sus oameni prăbușindu-se cu zgomot și zdrobindu-se, de parcă deasupra s-ar fi aflat o pădure cu oameni în loc de frunze și ar fi fost bântuită de toamnă. „TREBUIE SĂ CALCI PE CADAVRE, CA SĂ AJUNGI SUS!", citii pe o altă pancartă, dar eram prea preocupat s-o înjur pe nevastă-mea, ca să pot să reflectez asupra ei. „MERITĂ ORICE PREȚ

PLĂTIT PENTRU UN IDEAL?", mă interoga altă pancartă, scrisă de data asta din îngeri îmbrăcați în negru, care se așezaseră așa de ordonat în mulțimea albă de îngeri, că mă întrebai un moment dacă profesorul nostru de sport, care ne învățase să ne așezăm în așa fel încât la marile sărbători să scriem lozinci cu corpurile noastre, nu ajunsese în Rai... Câțiva îngeri zburau pe deasupra mea cu un bâzâit supărător. Eram nervos, foarte nervos, abia așteptam să dau ochii cu nevastă-mea, să mă răfuiesc cu ea, nu mai aveam nevoie și de bâzâitul acela supărător, ca de muște sau de avioane M.I.G., așa că i-am străpuns cu o privire foarte ascuțită. Ei au plesnit, au crăpat, s-au scurs, născând o iarnă fără frig, cu fulguit de pene, ca și cum cineva ar fi băgat cuțitul într-o pernă, „De ce ați vrut să zburați mai sus decât puteți?!", le-am strigat, strângându-le rămășițele de pene într-o grămadă, de parcă aș fi putut astfel să le dau o formă, și mi-am continuat drumul îndemnat de o altă pancartă: „AI CÂȘTIGAT, CONTINUĂ! AI PIERDUT, CONTINUĂ!". „Aritina, doar ea e de vină, când ajung acasă o omor, dacă nu m-ar fi enervat în halul acesta, nu le-aș fi făcut nimic îngerilor!", gândii, hotărât să trec la fapte când ajung acasă. Tocmai trăgeam în nări, adânc, o mireasmă de tei înfloriți, „Au și aici primăvară!", mă gândeam, când un înger coborî în zbor picant, peste mine, doborându-mă la pământ și rupându-mi două coaste! Îl dădui cu greu la o parte și mă ridicai, suficient ca să văd o pancartă pe care scria: „TOT CE NU MĂ OMOARĂ MĂ ÎNTĂREȘTE" și, într-adevăr, mă simții mai puternic. Destul de puternic ca să înțeleg cel puțin că trecusem prin

toamnă, care cauzase căderea trupurilor acelea, prin iarnă, născută de fulguiri de pene de îngeri, prin primăvară, indusă de mireasma teilor înfloriți. Urma deci vara... Dar Creatorul nu era așa de lipsit de imaginație și mă lămuri printr-o inscripție sculptată în piatra unui munte ce începea să crească: „AICI, SINGURUL LOC TORID E IADUL. ÎL RECOMAND CU CĂLDURĂ TUTUROR CELOR CARE VOR SĂ SE BRONZEZE!". „NU CĂUTA MĂRUL ÎNȚELEPCIUNII!", mă sfătuia un afiș imens, scris cu un roșu parcă de culoarea sângelui. „VIERMELE CARE A SFREDELIT MĂRUL SĂ-L CAUȚI!", mă lumina altul. Drumul pe care-l parcursesem îmi luminase parcă mintea. Mă simțeam mai deștept, mai sigur pe forțele mele, înțelegeam că iubirea și ura sunt aceleași fețe ale unei monede cu care Dumnezeu și Sfântul Petre joacă rișca, știam că stelele, soarele și luna sunt cămășile cu care Dumnezeu își îmbracă singurătatea, iar noi, oamenii, suntem dovada că perfecțiunea demiurgică este dată tocmai de imperfecțiunea noastră, că oamenii sunt pansamentul pentru rănile zeilor, așa că n-am pregetat deloc atunci când am ajuns în fața unei pancarte albe: am luat imensul cărbune ce se afla în apropiere și mi-am adus și eu contribuția la panoplia aceea de înscrisuri: „OAMENII POT TRĂI ÎN PACE ȘI IUBIRE DOAR ACOLO UNDE NU EXISTĂ OAMENI...". Fără să-mi dau seama de ce, eram cuprins de o liniște sufletească deosebită, de o împăcare cu toți și cu toate, dar pe nevastă-mea tot nu o puteam ierta! De undeva, printre stânci, se zărea o femeie enormă, gravidă, care avea în burtă o femeie, la rândul ei gravidă cu o femeie gravidă, care avea în pântece o femeie gravidă...

Când m-am apropiat, am reușit să văd în vârful conului acela de femei gravide pe mama purtându-mă în pântece. Puțin mai în stânga, unindu-se în dreptul pântecului cu marea femeie gravidă, se afla umbra femeii. „Vezi, mi-a spus ea, punctul acela ești tu, iar punctul acela care încă nu se vede e umbra ta…”. „UMBRA NU SE DOBÂNDEȘTE, CU UMBRA TE NAȘTI!”, veni sculptat pe trunchiul unui copac răspunsul întrebării mele…

Îmi rezolvasem dilema, călătoria mea trebuia probabil să înceteze. Cam așa gândeam, abia așteptând să dau cu ochii de nevastă-mea, nu ca să-i împărtășesc experiența prin care trecusem, ci ca să-mi reglez conturile cu ea când, în față, îmi apăru El! „LA ÎNCEPUT A FOST UN GOL DE PRIVIRE!”, mă lămuri un afiș. Apoi s-a născut El, care începe acolo unde, de obicei, nu se sfârșește nimic… El era un singur ochi, peste tot, cu irisul verde când înmugureau rănile, cu iris albastru când îl rugau păsările să le nască cer să zboare, cu iris negru când se plictisea de zi. El era un singur ochi, peste tot, condamnat să nu se închidă, visul era ținut prizonier, El era un singur ochi, peste tot, noi eram o simplă privire…

— Spune-mi, mă întrebă, cu ce ți-a greșit nevastă-ta de o tot înjuri și o amenințí atât?

— Mă strâng chiloții, Doamne!…, am răspuns rușinat că mi se intrase atât de adânc în intimitatea gândurilor.

— Bine, mă omule, și ăsta-i motiv s-o boscorodești în halul acesta pe biata femeie?!

— Sunt chiloții ei, Doamne!…, am răspuns, cu voce înceată și, brusc, m-am trezit în stradă.

7. Despre lacul ce în plină secetă, de dorul ploii, și-a născut aripi și a zburat în căutarea ei, profitând de faptul că, în acel moment, nimeni nu pescuia în el

— Doriți să vă dăm ceva, sefu’? mă întrebă o vânzătoare oacheșă. Vă uitați de cinci minute la costumul acesta de înger, se scuză întâlnind privirea mea nedumerită.

Realizai că mă aflam în fața vitrinei unui magazin care vindea măști și costume pentru apropiata sărbătoare de Halloween. Mă uitai în jur, nici urmă de „Casa umbrelor”… Am zâmbit și-am plecat mai departe, fără să-i răspund vânzătoarei de la magazinul pe a cărui firmă, alături de numele Aritinei, se odihnea și numele meu. Drumul pe care-l parcursesem era ultimul cadou al îngerilor din bisericuță, îmi făcuseră surpriza de a călători printr-un loc în care, judecând după ceea ce făcusem în viață, nu prea aveam șanse să ajung…

Mă plimb fără nici un scop pe stradă, doar ca să am spațiu suficient pentru a gândi la ce mi s-a întâmplat. Cred că cel mai bine aș putea gândi și reflecta pe o câmpie proaspăt semănată, unde ideile să-mi poată umbla libere, fără să se lovească de nimic. Deși nu aveam nici cea mai

mică intenție să ajung acasă, mă trezesc în fața ușii. Picioarele mele au învățat poate prea bine acest drum, sunt ca un cal ce știe să ajungă la destinație chiar dacă birjarul a adormit și nu mai strunește ferm hățurile. Pe vremuri, bunicul inventase un sistem de irigare a micii lui grădini de zarzavaturi, forța propulsatoare a apei fiind dată de calul Stelică, un mânz pe atunci, care se rotea în cerc, angrenând mecanismul construit de bunicul. Bunicului nu prea-i plăcea munca brută, deși țăran sadea, din tată-n fiu, privea cu dispreț sapa, degetele lui subțiri, cu unghiile impecabil tăiate și pilite în mod constant, „eu am degete de pianist", îi plăcea să spună, luau foarte rar contact cu obiectele făcute să ușureze munca câmpului, și atunci, când nu putea scăpa de cicălelile bunicii care nu concepea să bage „oameni cu ziua, când tu ai două mâini. Slavă Domnului, ești mai în putere ca un bou". Bunicul avea însă o altă viziune asupra vieții, asupra rostului său în lume. „Nepoate, vițelul este ultima vietate pe scara evoluției umane!", îmi spunea el, accentuând ultimele două cuvinte, mândru de limbajul său elevat, „vițelul are pe tac-su bou și pe mă-sa vacă!", iar apoi continua aparent fără nicio legătură: „Noi am avut numai femei frumoase în neam, una dintre ele trebuie neapărat să se fi mângâiat pe buric cu vreun boier... Ascultă la mine, nouă ne curge sânge nobil prin vene, păcat că am luat-o pe mă-ta-mare să ni-l strice! Ehei, dacă m-aș fi născut eu unde trebuie...". Teoria bunicului căpăta acum aspecte de veridicitate dacă ținem cont de disprețul față de munca țăranului, „dă la sapă, dacă nu l-a dus capul să facă mai mult, atâta poate, săracul!", cășuna el deseori pe câte

unul... Bărbatul, însă, mai ales la țară, trebuie să facă bani, să țină nevasta și familia, că de-aia este el stâlpul casei. Bunicul știa prea bine lucrul acesta, de fapt credea și el cu tărie că este unul din marile adevăruri ale vieții, și suferise mult fiindcă viața lui era un ciclu aparent fără ieșire, al muncii câmpului spre a face porumb pentru hrana vitelor, să le hrănească și apoi s-o ia zi de zi, an de an, de la capăt, dar el găsise soluția de a ieși din acest cerc vicios: grădina de zarzavaturi, pe care le vindea în piață. Îi plăcea să stea în piață, îmbrăca hainele cele mai bune, de parcă ar fi vândut cadouri pentru Crăciun și nu cartofi și legume pline de noroi. Știa să vorbească frumos cu lumea, să-și laude marfa, și mulți cumpărau de la el chiar dacă avea prețuri mai mari și mai uita mâna pe cântar... Calul Stelică îi era indispensabil, îl punea să se rotească mereu pentru a angrena mecanismul pe care-l inventase, „legumele mele au nevoie de apă, multă apă, ai învățat și tu la școală, castravetele, de exemplu, are peste 80% apă", spunea și se învoia foarte rar să-l lase pe Stelică să fie folosit la alte munci mai puțin nobile, cum ar fi trasul la căruță, „ai boul și vaca", îi închidea el gura bunicii. Peste ani, atunci când a cumpărat de la negustorii ruși, ce vindeau în bazar, o pompă electrică, l-a eliberat pe Stelică din ham, i-a dat câteva bucățele de zahăr candel, l-a bătut ușor pe grumaz și i-a spus, blând, încetișor, la ureche, de parcă Stelică ar fi înțeles limba română: „Hai, mă, ai muncit destul, mai odihnește-te și tu!". Stelică al nostru nu făcea parte din acei cai albaștri care urcă aproape de aștri, în zbor, ca să pască cerul și să-și potcovească copitele cu stele pe cale să

se stingă și, în plus, nu cred că înțelegea prea bine cuvintele bunicului, așa că-i răspunse evaziv: „I-ha, i-ha-ha!” și, după câțiva pași făcuți, începu să se rotească pe traseul pe care-l parcursese de atâtea ori, blând și parcă un pic mirat că nu mai simte greutatea în spate…

Și eu eram un fel de Stelică al speciei umane, căci, fără să am nici cea mai mică intenție, am scos cheile, am deschis ușa și-am intrat în casă. Aritina stătea aplecată asupra unei tastaturi și făcea calcule, în micul birou pe care și-l construise, ca să lucreze și acasă. Era atât de roșcată și ochii ei erau atât de albaștri, încât am uitat ce gânduri războinice aveam cu ea… Am sărutat-o pe frunte, i-am mângâiat părul, cu frică să nu mă aprind de la focul ce ardea în el. M-a privit un pic absentă, „A, tu erai, dragule!”, și și-a continuat absorbită calculele. Mi-am făcut o cafea, mi-am aprins o țigară și m-am așezat lângă ea. Am început să-i povestesc ce călătorie făcusem, prin câte trecusem, ce sentimente îmi încercaseră inima. M-a privit mirată și, când am terminat, s-a uitat cu milă la mine. Asta m-a întors foarte rău, m-a făcut să-mi joace sârba nervii. Suport să fiu urât, să fiu disprețuit, dar nu suport mila, și mai ales din partea unei femei, cu atât mai mult din partea femeii iubite. „Ești nebun, scumpule!”, mi-a șoptit și mila din vocea și privirea ei mă lovea ca un bolovan în tot corpul… I-am aruncat în față actele semnate și parafate care dovedeau că nu sunt nebun. A început să râdă, un râs din care nu se mai putea opri, dându-și capul pe spate, ținându-se cu mâinile de burtă, izbind isteric biroul cu palmele… N-am

lovit niciodată o femeie, nici măcar cu o floare, dar atunci nu m-am putut stăpâni. O palmă. Atât i-am dat, dar s-a prăbușit și nu s-a mai ridicat. Din tâmpla stângă îi curgea, încetișor, un izvoraș roșu… „Ridică-te, iubire, n-am vrut, nu știu ce m-a apucat!”, am îngăimat, „Iartă-mă, n-am vrut, n-am vrut…”, dar ea refuza să mă asculte. O oră am plâns, am mângâiat-o, am sărutat-o, am rugat-o, dar n-a vrut să se ridice. Începuse să fie rece, foarte rece cu mine, iar eu n-am suportat niciodată răceala din partea unei femei, când o simțeam știam că trebuie să plec… Așa am făcut și atunci, am aruncat țigara, pe cale să se stingă, și-am plecat să-mi înec gândurile negre cu niște alcool. În stradă am aruncat o ultimă privire spre biroul Aritinei. Din geam, îmi juca pentru ultima oară părul ei roșu, mai aprins ca niciodată, răsfirat, răsfirat așa de mult, că acoperise tot geamul…

Mai târziu, în timp ce zăceam beat în camera de oaspeți a unuia din hotelurile noastre, m-a sunat un agent de la poliție care mi-a dat „..o veste extrem de tristă..”. Casa mea luase foc și pompierii, oricât de prompt interveniseră, nu reușiseră să învingă focul ce cuprinsese camerele pline de lemn, cărți, covoare și draperii… Singurul lucru rămas întreg, ca o minune, fusese o icoană din care cinci îngeri zâmbeau, parcă având un aer de vinovăție că nu reușiseră să stingă focul. În sufragerie găsiseră un cadavru carbonizat, despre care se credea că ar fi al nevestei mele…

Trei zile am zăcut, îmbibat în alcool, uitându-mă la icoană și șoptindu-le îngerilor: „Hai, terminați cu aerul

acesta de vinovăție, ce vină aveți voi, ce, sunteți pompieri?”, dar n-am reușit nici să-i fac pe îngeri să-și schimbe expresia feței, nici să trec peste șocul provocat de această veste macabră…

8. Despre iubirea dintre o romanță și un exercițiu de algebră, sau despre ora care a murit călcată de tren

Aritina fusese un om de afaceri extrem de prevăzător. Asigurase toată casa, își făcuse și ea asigurare pe viață și, după un timp în care am tot fost anchetat și întrebat și de poliție, și de inspectori de asigurări, și de detectivi particulari, m-am trezit cu un cec pe care se afla o sumă cu foarte multe zerouri… Eram, deci, foarte bogat. Am realizat acest lucru și din privirea oamenilor săraci care se uitau la mine cu invidie, și din atitudinea celor bogați care aproape se umileau în fața mea, atenți la orice fir de praf sau scamă care se odihnea pe costumul meu…

Pe mine, însă, chiar dacă aveam o saltea plină cu bani, pe care mă simțeam foarte bine când mă întindeam, chiar mai bine decât pe salteaua mea plină cu păr de femeie pe care o cumpărasem ca să-mi îndeplinesc o veche fantezie, începuse să mă deranjeze ceva, ce nu mă lăsa noaptea să dorm: conștiința. Ciudat lucru și conștiința asta! Dacă stau bine să mă gândesc, conștiința este o piedică în calea progresului omenirii, pentru că, dacă trebuie să-ți atingi un scop, atunci ai nevoie să folosești toate armele pe care

le ai la dispoziție, chiar dacă aceste arme nu sunt unanim acceptate. Cred că marii oameni ai lumii nu au avut acest apendice care se numește conștiință. Fiindcă am foarte mult timp la dispoziție și nu știu ce să fac cu el, mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu marele Imperiu roman dacă Cezar ar fi avut, după prima bătălie pe care a câștigat-o, mustrări de conștiință că a lăsat soțiile soldaților uciși în luptă văduve și mii de copii fără sprijin patern? S-ar mai fi inventat bomba atomică dacă creatorul ei n-ar fi putut să doarmă noaptea, având mustrări de conștiință că, printr-o singură bombă, distruge un oraș întreg? Și dacă este neapărată nevoie să intervină conștiința, de ce o face după ce ai săvârșit un lucru și nu înainte?…

Omorâsem doi oameni, în plus, în copilărie ucisesem cu inconștiența mea un pui de vrabie, răpindu-l din cuibul natal, și totuși scăpasem de fiecare dată basma curată, ba, în plus, acum eram un om puternic, invidiat și dorit. Cu toate acestea, era clar că nu fusesem născut să ajung un om mare, căci conștiința mea începuse să se joace cu mine și ziua și noaptea, trimițându-mi gânduri ascuțite, ca niște săgeți ce nu mă lăsau deloc să trăiesc și să-mi continui drumul în viață…

Mă rog în genunchi să fiu iertat, să pot simți iar gustul mâncării, plăcerea de a citi eticheta de pe o sticlă de vin în compania unei femei frunoase, sau, măcar să mă lase să dorm… Cum rugăciunile mele nu au nici un efect, urmez sfatul unor amici și mă prezint la un psihoterapeut „extraordinar, în numai zece ședințe l-a făcut pe fi-miu să se lase de marijuana!”. Se pare însă că la psihoterapie e ca în

fotbal, un meci nu seamănă cu altul, căci eu mă duc de două luni, zilnic, la ședințe și tot nu pot să trăiesc normal! Îmi aduc însă aminte în timpul unei ședințe în care sunt hipnotizat, denumirea medicamentelor pe care ni le dădeau în ospiciu să ne calmeze. Este o soluție extremă dar trebuie s-o aplic! Intru într-un fel de somn, fiindcă văd în continuare filmul de la televizor, dar parcă m-am mai relaxat. La televizor se transmite un meci de tenis de câmp, care în mod normal ar trebui să mă ajute să dorm. Urmez sfatul terapeutului și urmăresc mingea de tenis, dar nu reușesc să dobândesc decât o durere de cap, somnul odihnitor este departe, departe… Medicamentele pe care le-am luat refuză să-și facă efectul! Sunt un om încăpățânat, așa că dublez doza. Nici un efect! Mă duc cu greu la farmacie și cer niște tranchilizante mai puternice. „Sunt cele mai tari de pe piață, domnule!”, îmi răspunde farmacista, „Trebuie luate cu mare precauție și numai în situații de urgență!”. La mine e mai mult decât o situație de urgență, e o situație de orgoliu, refuz să nu-și facă efectul un medicament tocmai în organismul meu, așa că triplez doza, beau o sticlă de votcă și mă așez să văd meciul de tenis în continuare. Mingea care se plimbă vioi de-o parte și de alta a fileului nu mă adoarme, dar mă liniștește. N-am însă mult timp parte de relaxare, căci partida se întrerupe brusc, pe ecran apare binecunoscuta crainică, anunțând: „Întrerupem transmisiunea directă de la Paris pentru că în studiou se află niște invitați deosebit de importanți, care au să ne spună niște lucruri deosebit de importante, chiar dacă nu vizează un segment deosebit de important de public, ci o

singură persoană!". Mă uit și nu-mi vine să cred! Invitații sunt cei cinci îngeri, prietenii mei! „Unu-doi, unu-doi, probă de microfon!", îi aud reglându-și vocea. Omul de la sunet le-a făcut probabil semn că se aude, așa că încep să vorbească, în cor, dar sincronizându-și perfect vocile. „Prietenia unui om e un lucru mare. La nevoie, prietenul îți poate da un sfat, te poate împrumuta cu bani etc.. Prietenia unui înger e un lucru foarte mare. Prietenia a cinci îngeri e incomensurabilă… În concluzie, nu ne place să te vedem că suferi. Te vom ajuta și de data asta!". Am văzut în atâtea filme că, pentru a te trezi dintr-un vis, trebuie să te ciupești. Eu încerc de atâta timp să dorm încât, dacă acum se întâmplă, nu vreau în nici un caz să mă trezesc! Sunt totuși un tip curios, așa că iau telecomanda și închid televizorul. Televizorul se închide, deci nu dorm! Dezamăgit, apăs din nou butonul telecomenzii. Îngerii sunt tot pe ecran privindu-se nedumeriți. Realizează într-un târziu că lucrurile au revenit la normal: „Mulțumim, Andreea, am preluat legătura!, …așa cum spuneam, prietene, suntem alături de tine, te vom ajuta să treci și peste acest moment greu, să devii un miel în marea turmă a Domnului!", îi auzii și văzui, apărută de nicăieri, o *Biblie* în mâna unuia dintre ei. „Biblia, «Plângerile lui Ieremia 5, Rugăciune în suferință». Repetă după noi, prietene: «Adu-ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat!»".

— Adu-ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat…, îngaim.

— Cu mai multă convingere, e rugăciunea ce-ți va aduce împăcarea, cu toată credința, prietene!, îmi atrage atenția

unul dintre îngeri, neconvins de expresivitatea vocii mele…

Închid ochii și mă rog alături de îngeri, cu toată credința:

„Adu-ți aminte, Doamne, de ce ni s-a întâmplat!
Uită-te și gândește-te la umilirea noastră.
Moștenirea noastră a trecut la niște străini,
casele noastre la cei din alte țări!
Am rămas orfani, fără tată;
mamele noastre sunt ca niște văduve.
Apa noastră o bem pe bani
și lemnele noastre trebuie să le plătim.
Urmăritorii noștri sunt gata să ne sugrume;
suntem obosiți, nu avem odihnă.

Am întins mâna spre Egipt,
spre Asiria, ca să ne săturăm de pâine.
Părinții noștri care au păcătuit nu mai sunt,
iar noi le purtăm nelegiuirile.
Robii ne stăpânesc
și nimeni nu scapă de mânia lor.

Ne căutăm pâinea cu primejdia vieții noastre,
din cauza sabiei pustiei.
Ne arde pielea ca un cuptor,
de frigurile foamei.

Au necinstit pe femei în Sion,
pe fecioare în cetățile lui Iuda.

Mai-marii noștri au fost spânzurați de mâinile lor,
Bătrânilor nu li s-a dat nici o cinste.

Tinerii au fost puși să râșnească
și băieții cădeau sub poverile de lemn.
Bătrânii nu se mai duc la poartă
și tinerii au încetat să cânte.
Bucuria din inimile noastre a încetat
și jalea a luat locul jocurilor noastre.
A căzut coroana de pe capul nostru!
Vai de noi, căci am păcătuit!

Dacă ne doare inima,
dacă ni s-au întunecat ochii,
este din cauză că Muntele Sionului este pustiit,
se plimbă vulpile pe el.
Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie;
scaunul Tău de domnie este din generație
în generație!

Pentru ce ne uiți cu totul
și ne părăsești pentru așa mult timp?
Întoarce-ne la Tine, Doamne, și vom fi întorși!
Reînnoiește-ne zilele ca odinioară!

Să ne fi lepădat Tu de tot, oare, și să Te fi
mâniat împotriva noastră peste măsură de mult?".

Deschid ochii, îngerii au dispărut, dar mai apuc să văd pe ecranul televizorului scris mare: „Informații suplimentare

se pot obține accesând site-ul w.w.w.drumul_spre_Rai.ro", apoi, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, cei doi jucători de tenis reapar, disputându-și aprig fiecare minge. Pe mine nu mă mai interesează însă nimic, dorm, un somn odihnitor pe care-l aștept de atâta timp…

După întâlnirea cu îngerii am ajuns la o conciliere cu gândurile mele somnambule, ce se hotărâseră să mă țină în preajma lor, treaz și fără poftă de viață. Dacă până acum mă chinuiau și nu-mi arătau nici o portiță de ieșire, de data asta erau deosebit de pragmatice. „Ocna sau mina, asta meriți!", îmi striga un gând. „Pușcărie pe viață sau moarte pe scaunul electric, criminalule!", îmi urla altul. „Alege! Alege singur pedeapsa!", se hotărâră gândurile mele justițiare… Am pus totul în balanță: ocna, mina, închisoarea pe viață, moartea pe scaunul electric… Sarea nu-mi plăcea decât în mâncare, închisoarea nici nu-mi intra în calcule, fiindcă am de mic copil claustrofobie, așa că-mi rămâne de ales între mină și moartea pe scaunul electric. Mă tenta moartea, întotdeauna am privit-o ca pe ceva eliberator sau ca pe interludiul către o altă lume, cred că dependența de descoperirile științei, prăjitorul de pâine, televizorul, calculatorul, internetul ne fac să ne temem de moarte, strămoșii noștri daci aveau dreptate când se bucurau și sărbătoreau moartea cuiva drag lor, în plus, fără Aritina totul era pustiu… În copilărie, încercând să repar o priză, m-am curentat și am avut niște senzații extrem de dureroase și neplăcute, drept care mi-era foarte frică de curentul electric căruia nici nu-i înțelegeam puterea, așa că am ales mina…

Pregătindu-mi hainele pentru drum, de pe ziarul în care-mi împachetez papucii îmi sare în ochi un titlu imens: „Studentă cu zece pe linie s-a aruncat de la etajul zece fiindcă a părăsit-o prietenul!”. Știrea nu mă surprinde, de fapt ziarul ne informează că e cazul numărul 100 din acest an, dar îmi dă o idee. Știu cum să eludez pedeapsa: mă voi sinucide! Profit de faptul că nu știu să înot și, pe înserat, mă arunc în lacul din parcul orașului. Mă întorc însă la mal tremurând, apa nu-mi ajunge decât până la piept! Știu, trebuie să mă arunc în mare, de acolo nu scapă nimeni! Mă urc într-o barcă și vâslesc, vâslesc până când bățul de doi metri și douăzeci îmi arată că apa are adâncimea optimă. Îmi leg un pietroi de picior și de gât și mă arunc! Trag în plămâni zeci de litri de apă, e cam sărată, dar zic c-o să-mi treacă… Mă rog de val să mă tragă la fund, mă agăț cu disperare de alge ca să nu mă aducă la suprafață un val mai puternic. Și mă lupt, mă lupt până când mă-nțeapă Poseidon cu furca în fund și m-aruncă înapoi pe pământ! E clar, trebuie să plec în mină!

9. Despre vechiul orologiu, care, din lipsă de informație, continua să meargă alimentat cu cărbuni

Am mers pe un drum perfect drept (oare de unde s-a născut vorba că drumurile vieții sunt întortocheate?), și am ajuns într-o vale plină cu găuri adânci în pământ. La „Biroul de resurse umane”, un om gras mă măsoară din cap până-n picioare, ștergându-și constant transpirația de pe frunte cu o batistă murdară. Îmi vede mașina luxoasă parcată în față, costumul impecabil, și-mi spune: „Îmi pare rău, n-avem disponibil nici un post de manager, și nici măcar unul de director”, zâmbind, convins că m-am prins de gluma lui fină. Îi explic că n-am chef de glume, că nu vizez un post de director, că vreau să intru miner, să împing vagonetul, să dau cu târnăcopul, să încarc cu lopata cărbuni… Pe drum am mâncat o cutie de bomboane cu coniac, omul îmi simte mirosul de coniac, crede că sunt beat, l-a părăsit buna dispoziție, se crede victima unei glume proaste, se uită prevăzător în jur, să nu fie vreo cameră video ascunsă, în ultima vreme posturile de televiziune sunt pline de emisiuni de acest gen, și-mi răspunde rece că oamenii nu mai au ce mânca și că sunt dați afară, că nu mai sunt bani de

salarii, că le plâng copiii de frig și de foame prin case, că nu au cu ce-i îmbrăca și trimite la școală, și-mi face semn sugestiv să-l las să-și continue treaba…

Faptul că am fost actorul principal într-o piesă de teatru mă mai ajută încă o dată în viață. Îi mulțumesc în gând mamei pentru insistența sa de a juca în spectacolele școlare, și încep să mă pregătesc pentru rol. O săptămână mănânc prost, dorm puțin, nu mă mai bărbieresc, nu mă mai spăl… Îmi cumpăr de la un second-hand niște haine uzate și mă prezint tot la „Biroul de resurse umane", dar al altei mine. Omul de la birou îmi spune aceeași poezie, că nu sunt locuri, că oamenii sunt dați afară, că-i pare rău, dar nu poate să mă ajute… Scot din punga mea soioasă, pe care am observat că o poartă cam toți, un cartuș de țigări și o sticlă de coniac pe care se lăfăie câteva stele. „Vă rog, șefu'!, îi zic, n-am unde să mă duc, altceva nu știu să fac, trăiesc în mină de la 14 ani…". Se uită la cartușul de țigări și la sticlă, se uită la mine, face mișcarea asta de câteva ori, parcă ar urmări un meci de tenis de câmp, caută în câteva dosare prăfuite și-mi găsește un loc. „Te bag pe postul lui Marin, săracul…", îmi zice, și-i strâng plin de recunoștință mâinile, de parcă mi-ar fi făcut o mare favoare. Îmi dă un bilet pe care-l semnează și-l ștampilează și-mi zice să mă duc la magazie să-mi iau echipamentul…

Mâine. O zi pe care doar sper că o s-o apuc. Cel puțin așa gândesc, în liftul acesta ce ne coboară spre inima minei. Suntem într-o cădere liberă, din care mi se pare că nu ne vom opri niciodată sau, dacă se va întâmpla, ne vom zdrobi. Am un gol în stomac, îmi vine foarte rău să vomit, norocul

meu e că n-am mâncat încă nimic, transpir abundent și cred că sunt foarte palid. Bafta mea e că în lumina slabă și difuză toți arătăm galbeni la față, căci i-am spus șefului de echipă că lucrez de copil în mină și n-aș vrea să se prindă că sunt boboc…

Ne oprim destul de brusc, sunt ușor zgâlțâit, golul din stomac mi se mărește… Ieșim din lift și mă țin ca un câine orfan după ceilalți șase colegi de echipă. Nu am curaj să mă uit nicăieri în jur, privesc doar după colegul din față, căci mi-e frică să nu mă pierd. Ochii îmi sunt obosiți după atâta nesomn, în plus mă obișnuiesc greu cu semiîntunericul de aici, nu pot, deci, să privesc nimic din ceea ce ne înconjoară, în schimb simt băltoace în care calc foarte des cu cizmele mele de cauciuc, șine de fier pe care probabil circulă sau circulau vagonetele, simt aerul înecăcios… Cu toate astea îmi vine să râd, parcă am fi cei șapte pitici plecați să-și facă treaba în mină. Îmi vine în minte și un cântecel pe care-l fredonam în copilărie:

„Hai-li, hai-lo,
Suntem pitici mișto,
Avem gagici, avem lipici,
Hai-lo, hai-li…"

Îmi pare rău că nu-mi aduc aminte tot cântecul, poate i-aș învăța și pe noii mei colegi și l-am cânta împreună în fiecare dimineață, când ajungem la lucru, ca pe un imn al nostru. Tovarășii mei de drum merg, însă, fără vorbă, doi-trei fumează tăcuți țigări ieftine și puturoase, fără filtru,

ascunse în palmă, probabil ca să nu-i prindă vreun control inopinat, așa că renunț la idee. O vreme încerc să mă feresc de bălțile de apă, realizez însă că este un lucru ridicol și fără prea mari avantaje, căci bălțile sunt foarte dese, așa că merg și eu călcând apăsat, fără teamă, ca și colegii mei. Acum, că am intrat în cadență cu ei, îmi pare tot mai puternic că suntem cei șapte pitici din poveste, mai ales uitându-mă la fesul cu ciucure pe care-l poartă cel din fața mea. Mă întreb, însă, cum ar arăta Albă ca Zăpada aici, poate mai nimerită ar fi să ne fie tovarășă sora ei geamănă, dar totuși atât de diferită, Neagră ca Huila.

Am ajuns. Ne oprim și mă uit atent la ceilalți, să știu ce să fac. Îi văd că-și agață mâncarea pe perete. E un efort prea mare pentru mine să le urmez pilda, mâna îmi tremură ușor, de frică sau de emoție, așa că am grijă să-mi pun deoparte sacoșa, sub niște drugi de fier, și să înfășor bine sandvișul în hârtia de ziar. Punem mâna pe târnăcoape și începem să spargem peretele. Tovarășii mei au mișcări lente și economicoase. Țin să le arăt că sunt un om pe care se pot baza și lovesc repede și puternic. Fără îndoială, după randamentul pe care-l am, sunt cel mai puternic om din echipă. Mă privesc mirați, se miră de puterea mea, mă gândesc și-mi continui munca asiduu. După o perioadă, mușchii îmi sunt cuprinși de o moleșeală plăcută, parcă m-aș întinde, aș fuma o țigară și aș trage un pui de somn. Îmi văd, însă, de lucru cu aceeași ardoare, căci n-aș vrea să-i dezamăgesc din prima zi pe colegii mei. Intru într-o stare de oboseală, în care mâinile îmi sunt ușoare ca de vată, mă mir de unde mai am forță să ridic târnăcopul

sau lopata să lovesc, sau să încarc vagonetul… Un gând îmi strigă rebel să las totul, să arunc lopețile, târnăcopul, să răstorn vagonetul și să fug… „Ești un om fin, mă amăgește el, mâinile tale sunt făcute să mângâie o femeie, să țină un stilou, munca asta nu-i de tine! Pleacă! Pleacă! Pleacă…". „Noi avem sânge nobil în vene. Nu suntem născuți pentru coada lopeții!", îmi spune o imagine sepia a bunicului proiectată pe perete. Ridic târnăcopul și lovesc și în imaginea bunicului, până o sparg și o sfărâm în bucăți, și în gândul ispititor al plecării, care fuge repede pe perete. Reușesc totuși, cu greu, să-l nimeresc… Se prăbușește la pământ cu un chițăit sfâșietor. Mă uit mai bine, e un șobolan… Mi se întoarce stomacul pe dos, dar suport eroic.

Fără să-mi dau seama se face ora prânzului. Mă oprește din lucru șeful echipei. „Oprește-te, ortacule, nu trebuie să dovedești nimic!". Înțeleg că ortac înseamnă coleg aici, în mină. Toți se duc și-și ridică mâncarea de pe unde au agățat-o, desfac ziarul în care este împachetată și se apucă să mănânce. Mă îndrept și eu către sacoșă să-mi scot mâncarea. Mă retrag îngrozit, din plasă îmi iese un șobolan care mă atinge în treacăt cu coada lui lungă pe mână. Fac câțiva pași și încep să vomit amintiri de mâncare. Ortacii râd, îmi explică de ce își agață astfel mâncarea de grinzi… Acum realizez că foșnetul acela pe care-l aud tot timpul în urechi nu e de la gândurile mele, ci de la șobolani… Șeful de echipă îmi zâmbește și îmi zice: „Ești tu miner de la 14 ani, cum sunt eu popă!" și-mi întinde o jumătate de ceapă, o bucată de pâine și niște brânză: „Mănâncă, bă, prostule!…". Sunt prost, fără îndoială, dar mi-e foame, așa că

apuc mâncarea și înghit, repede, de frică să nu se răzgândească. În mintea mea trec pe o listă derulantă toate modalitățile pe care le cunosc de exterminare a șobolanilor. Sunt un om bogat și n-aș ezita să cheltui niște bani ca să pot munci în condiții decente. Le împărtășesc și ortacilor mei (ce minunat sună cuvântul acesta, are același parfum cu cuvântul care ne unea pe toți, tovarăși) gândurile care mă frământă. Șeful echipei îmi răspunde sec: „Mă-ta n-avea șobolani în pod, la grâu?". „Ba da…", îi răspund mecanic, fără să mă gândesc că noi stăteam la bloc și n-aveam pod și nici măcar grâu. „Și-a murit din cauza lor?", continuă lanțul întrebărilor. Înțelege din tăcerea mea că mama trăiește, așa că mă lovește din nou: „E, atunci n-o să mori nici tu!". O verigă din lanțul gândirii lui îmi scapă, le explic că voi suporta integral toate cheltuielile efectuate, dar îmi taie vorba sec: „Șobolanii sunt ochii cu care vedem gazele. Unde sunt ei, putem sta și noi. Bă, n-ai văzut și tu filmu' cu Titanicu', că șobolanii fuge primii când să lovește de aisberg?", îmi spune accentuând ultimul cuvânt, adică nu degeaba l-au pus ăștia de la birouri șef de echipă, că-i băiat deștept…

— După o masă sănătoasă…, dă tonul șeful echipei.

— O țigară can-ce-roa-să!, întregește corul și, ca la un semnal, toți își aprind câte o țigară.

Grigore, zis Pește, căci e slab, înalt și ascuțit ca un pește-sabie, povestește cu lux de amănunte ce i-a făcut el lui Mary. Ceilalți ascultă cu interes toată povestirea și apoi încep să pună întrebări despre obiceiuri intime ale Mariei, din care înțeleg că trecuse și prin paturile lor. Pește confirmă

dezumflat că „Tot așa face, bă, ce credeați că se schimbă fiindcă m-a întâlnit pe mine?", apoi scuipă scârbit câteva fire de tutun ce i s-au lipit de buze: „Dă-o-ncolo de putoare!", lăsându-ne să deducem dacă s-a gândit la Mary sau la țigară.

Ne apucăm din nou de treabă. Jony este cel mai tăcut. Acum câteva săptămâni i-a murit soacra și nu prea are chef de vorbă. Înțeleg din suferința lui că făcea parte din puținii bărbați care câștigă la căsătorie, pe lângă banii de la nuntă și o a doua mamă. Băieții îi respectă durerea, și-l lasă în pace, până când sticla de țuică apărută parcă din senin încetează să mai circule din mână în mână. Toți suntem foarte obosiți, am mâncat prost și alcoolul ni s-a cam urcat la cap. „Jony, de ce nu ne-ai adus, mă, și nouă o bucățică de colivă, pentru sufletul răposatei care a murit?", îl lovește unul. Jony nu răspunde, și asta-i întărâtă. „Lasă, mă, Jony, că soacra-i bună ca și berea, rece și pe masă!", încearcă altul, dar Jony nu răspunde. Șeful își dă seama că e momentul să intervină, și dă lovitura de grație: „Sapă, Jony, sapă, tată, nu te lua după ăștia, că e proști!", spune el pe un ton împăciuitor, care-i derutează pe toți. „Sapă, tată, că poate dai de soacră-ta!", lovește el imediat, schimbând tonul. Băieții izbucnesc în râs, râd și eu, din spirit de echipă, căci gluma mi s-a părut prea macabră, și Jony reacționează, se întoarce, cu lopata în mână, gata să lovească. Se rotește, parcă pentru a se hotărî în cine să dea, băieții însă râd în continuare, fără nici un pic de frică. Jony lasă calm lopata jos, au avut dreptate să nu se teamă, nu e violent, mă gândesc, dar nu apuc să-mi duc gândul până la capăt, că mă trezesc zguduit de două palme și apoi aruncat la pământ

de un pumn care-mi sparge în același timp și nasul, și buza. „Tu de ce râzi, mă? Paștele și dumnezeii mă-tii!”, vine și explicația. Dau să mă ridic să ripostez, dar șeful ne oprește: „Ei, eii, doar n-o să vă bateți din atâta lucru!”. „Atâta lucru” înseamnă sângele care îmi curge șiroaie din nas și din buză, mă simt foarte slăbit, noroc că Jony îmi întinde împăciuitor o cârpă murdară, îmbibată cu țuică, și-mi dă și soluția: „Întinde-te, apasă bine cârpa să te dezinfectezi, și ține mâna stângă ridicată!”.

Lovitura îmi dă totuși dreptul să nu mai lucrez până terminăm programul, ceea ce e totuși un lucru bun, căci sunt foarte obosit. După program, Jony îmi dă o bere ca să ne împăcăm, într-o cârciumă infectă, ce seamănă cu o cantină din spatele gării din orașul meu, pe care am cumpărat-o plătind de două ori prețul ei, numai pentru că nu suportam s-o știu acolo. Fețele de masă, murdare, îmi spun că aici se servește și mâncare. Chelnerița, o blondă trecută, se miră că-i zic doamnă, că-i cer un meniu și că n-o ciupesc de fundul strâns de fusta neagră care imită pielea, așa cum fac mai toți când trece printre mese. Jony înțelege că plătește el berile și că plătesc eu masa, și rezolvă dilema: „Adu-ne, fă, patru halbe și ceva de haleală, da’ repede, că n-am timp de vorbă!”. În timp ce bem berile, Jony îmi spune că blonda este celebra Mary despre care se povestea în mină. Își întrerupe povestirea, căci Mary apare cu mâncarea. Ciorba este cam lungită, nu prea îmi vine să mă ating de ea, văzând-o cum arată. Jony, însă, a sorbit zgomotos deja câteva linguri. „Bă, lu’ asta îi place de tine, a pus toate condimentele în ciorbă!”. Mai soarbe câteva linguri,

ia o gură sănătoasă de bere, și mă-ntreabă: „Unde ziceai că locuiești, meștere?”. Nu zisesem nimic, dar îi răspund totuși că nu am unde să stau, mă gândesc să-mi caut un hotel. „N-avem!”, mă lămurește el sec. „Eu zic că până îți faci și tu un rost, să stai la Mary.” Aflu că acum doi ani i-a murit soțul, Marin, „om bun, de altfel” (îmi zice de parcă dacă a murit s-ar putea, totuși, să nu fi fost un om bun), care lucrase cu ei în echipă și „o mierlise prostește, a pus pariu cu noi p-o bere că poate împinge singur vagonetul plin, o sută de metri și, la capăt a mai apucat să ia un gât de țuică și să fumeze o jumătate de țigară, că l-a lăsat inima…”. De atunci Mary încercase să-și găsească un om care s-o ajute să-și țină pe picioare mica cârciumioară în care mâncam. Ajunși în acest punct al povestirii, Jony se oprește și începe să înfulece lacom din mâncarea de fasole. „Mănâncă, nu e bună rece!”, îmi spune el, ca un argument suprem, „E clar, îi place de tine, n-am mâncat în viața mea fasole așa bună”. Îl crezui pe cuvânt și mâncai și eu, deși mie nu mi se părea o delicatesă. După ce terminarăm de mâncat, Jony își goli berea și-mi spuse finalul poveștii Mariei: „Și așa, tot căutând, a trecut cam pe la toți…”, după care îmi lăsă câteva hârtii pe masă „Pentru bere!”, specifică, să fie sigur că n-am uitat că plătesc eu mâncarea, și se ridică, aruncându-mi din ușă: „Dacă n-ai bani, primește și-n natură!”.

10. Despre omul care a călătorit în jurul lumii adormind pe fotoliu cu un glob pământesc în mână

Am rămas acolo, golind bere după bere, până la ora închiderii. Mary înțelese că n-am unde să mă duc, se miră că-i plătii toată consumația și se agăță de brațul meu, ca să fie sigură că merg drept, și mă conduse, după câte am putut să-mi dau seama, prin bucătărie, într-o odaie, curată, dar care mirosea pregnant a mâncare. Accept fără împotrivire să mă dezbrace, să mă întindă în pat, să mă sărute, să mă mângâie, și într-un târziu să se cuibărească liniștită și fericită la pieptul meu, pentru că, fără îndoială, era la mijloc justiția divină: luasem locul soțului ei în mină, trebuia să i-l iau și în casă. În noaptea aceea, Mary îmi dărui pe lângă toată inima ei, și o boală lumească de toată frumusețea, ce mă umplu în scurt timp de bube pe tot corpul, generându-mi niște mâncărimi insuportabile… Nu i-am reproșat niciodată acest lucru, știam că este brațul prin care Dumnezeu mă pedepsește pentru crimele făcute, dar am avut grijă să comand din capitală cele mai scumpe medicamente, pe care le-am înfășurat într-un ziar, ca să nu bată la ochi cutiile scumpe în care erau ambalate…

A doua zi, lucrurile îmi păreau deja mai limpezi. Liftul parcă nu mai coborî așa de brusc, întunericul nu mai era așa de negru, băltoacele nu erau nici dese, nici adânci, șobolanii parcă nu mai erau așa scârboși… Doar târnăcopul și lopata erau grele, așa de grele, că abia puteam să le ridic. Băieții m-au înțeles, „L-a vlăguit rău Mary!”, și mă lăsară în pace. M-am întins și-am dormit un pic, apoi am început să mă plimb prin mină, de parcă m-aș fi plimbat pe stradă, îmbrăcat în costumul meu gri și cu cravata albastră, și-am început să-mi pun iar întrebări. Dacă dragostea este inima unei păsări care, născută și crescută în colivie, a uitat cum se zboară? Dacă doi oameni care se iubesc sunt aripa stângă și aripa dreaptă a acelei păsări de colivie, care a învățat să zboare doar ca să poată săruta norii? Dacă toate aceste lucruri sunt adevărate, oare trebuie să sugrumăm aerul ca să ucidem depărtarea dintre noi? Tot întrebându-mă astfel, în mintea mea s-a născut o altă întrebare, de data asta simplă, și care necesita un răspuns direct: „Sunt îndrăgostit?”. Am evitat să-mi răspund, totuși, eram un bărbat pe care-l doreau aproape toate femeile din orașul său, femei frumoase, stilate, învățate, iar eu le refuzasem cam pe toate, iar dintre cele care făceau excepție, nu mă îndrăgostisem de niciuna, iar Mary era o femeie trecută de prima tinerețe, despre care ai fi putut spune cel mult că este drăguță, cam din popor și cu un trecut mai tulbure decât vinul pe care-l servea la mese… Răspunsul la întrebarea care mă frământa mi-a fost dat după puțin timp de ortacii mei. Stăteam liniștit și fumam o țigară, eram cufundat în gânduri, așa că am auzit prea târziu strigătele ortacilor mei: „Ferește,

ferește!", și vagonetul care le scăpase de sub control mă lovi din plin, aruncându-mă la pământ, umplându-mă de julituri și răni și rupându-mi mâna stângă… „Doamne, bine că trăiești, ai mare noroc!", îmi spune șeful în timp ce-mi fixează mâna cu niște atele improvizate, strângând puternic, fără să țină cont de urletele mele. „E îndrăgostit!", conchide el. Altfel nu-mi explic cum n-a auzit când îl strigam!". Eram deci îndrăgostit. Îndrăgostit lulea. Dacă aș fi știut că dragostea doare așa de rău, cred că nu m-aș fi îndrăgostit niciodată…

Sus. S-a terminat în nici două zile „stagiatura" mea în mină. Parcă iadul în care trebuia să-mi plătesc păcatele n-a fost așa de rău. Nu realizez însă ce urmează: spital, operație, anchete, ghips, anchete, dureri, anchete, injecții, anchete... Zilele se scurg una după alta, regulat, ca un râu care-și urmează cursul spre fluviu. Mary stă mai tot timpul lângă mine, ca un câine lângă stăpân. Exagerez fără mustrări majore de conștiință fiecare durere pe care o simt, ca să-și dubleze mângâierile. Fiindcă am foarte mult timp liber, îmi pun tot mai multe întrebări. Întrebarea care mă obsedează, și la care reflectez de o bună bucată de timp, este cum mi se permite ca, într-un loc în care am venit conștient c-o să sufăr, și o să am multe de îndurat, ca să-mi plătesc datoriile și să pot să plec în viață curat ca aripa stângă a unui porumbel din Piața Mare a orașului, să-mi găsesc fericirea? Citesc și recitesc Cartea Sfântă, ca un avocat ce caută procese similare ca să le aducă argument în favoarea clientului. Singurul caz care mă satisface ca similitudini este cel al lui Iov, dar el a fost supus la chinuri

pentru că șeful de sus avea ceva de dovedit corespondentului său de jos… Caut în continuare și găsesc o pildă care-mi dă răspunsul. Un om culege via și-și angajează oameni ca să-l ajute. Pe primul îl angajează dis-de-dimineață, pe următorul peste un timp, și tot așa, pe ultimul cu un ceas înainte de terminarea zilei de lucru, însă pe toți îi plătește cu aceeași sumă. Primul dintre zilieri este nemulțumit că este plătit la fel cu ultimul venit care, evident, n-a muncit la fel de mult ca el. Trecând peste anumite aspecte care mi se relevă, că economia de piață era foarte bine implementată în acele vremuri, când fiecare om avea voie să facă ce voia cu banii lui, să-i cheltuie după cum crede de cuviință, fără să i se ceară socoteală, când era bine încetățenită regula că, dacă ai negociat un preț al muncii tale, atunci trebuie să-ți faci munca pentru banii pe care i-ai convenit, fără să pui întrebări care nu intră în sfera ta de competență, sau să ieși cu pancarte în stradă, în mintea mea își mai face greu loc un alt adevăr: „Cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă, pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși". Eram, fără îndoială, printre cei puțini aleși, o știam de când fusesem ales să fac acea excursie în Rai, și, tot fără îndoială, ținând cont de păcatele pe care le săvârșisem (un prieten de-al meu, contabil, îmi făcuse un calcul din care reieșea că încălcasem de minim două ori fiecare din cele 10 porunci, și într-o proporție de 68,2%, pe toate adunate), eram dintre ultimii care prinseseră bilete la autobuzul care duce la tărâmul pocăinței…

11. Despre cel care și-a dat seama că omul este un înger care nu știe că poate să zboare, abia după ce și-a rupt, iremediabil, mâna stângă…

Încep să mă refac. Voi rămâne pe viață cu o slăbiciune în mână, acum am un șurub în umăr ca să mă ajute la fixarea oaselor, dar o să mi-l scoată peste ceva timp, nu voi mai putea căra niciodată greutăți mai mari de două kilograme. Toate astea mi le spune doctorul, senin, de parcă mi-ar zice că afară plouă. Îi mulțumesc, las ploconul și dau să plec. „Alo, domnul, luați-vă plasa asta de aici!", îmi strigă când ajung aproape de ușă. „O mică atenție pentru dumneavoastră, domn' doctor…", îngăim. „Să n-aud!", îmi spune el ferm, răspicat, de parcă ar cere o pensă în timp ce operează. Îl rog să primească: „Sunteți omul care mi-a redat sănătatea, e prea puțin pentru cât ați făcut pentru mine…", șoptesc, dar nu destul de încet ca să nu mă audă, după cum mi-a zis, așa că mă refuză din nou. Ne jucăm așa un minut, eu propun și el refuză… Într-un final îl simt după voce că, dacă îl mai rog o dată, acceptă. Îi spun însă răspicat, clar, ca să mă înțeleagă: „Bine, domn' doctor, dacă așa ziceți dumneavoastră că-i mai bine să plec eu cu

cartușul acesta de țigări și cu sticla de whisky, eu așa fac! Să știți că și tratamentul l-am urmat cu sfințenie, până la ultima pastilă. Dacă ar fi atâția oameni de caracter în țara asta, altfel ar sta lucrurile…", și plec, transmițându-i repetat să trăiască…

Inginerul care se ocupă cu protecția muncii a uitat să-mi facă fișa de protecție individuală. Ca să nu dau mina în judecată și el să nu rămână fără serviciu și să se mute într-un alt subteran, cu gratii, îmi dă o mare sumă de bani și-mi aranjează să lucrez la un birou în cadrul Registraturii minei. „Are scris frumos, dom'le, scris de intelectual!", îi bagă cererea mea sub ochi directorului, care, convins de frumusețea scrisului meu, sau de faptul că este nașul inginerului, acceptă…

Am mult timp liber, pe aici circulă mai mult cărbune decât hârtii, așa că mă reped foarte des pe acasă, să-i dau o mână de ajutor (dreapta) Mariei. În drum spre casă văd blocurile pipernicite, fără balcoane, construite parcă de niște copii care s-au jucat în nisip și-au fost chemați la masă de mamele lor înainte să apuce să-și termine treaba… La ferestre, femeile, în marea lor majoritate casnice, au agățat niște sârme și-au întins rufele spălate la uscat, fără să le pese că peste câteva ore praful acesta negru pe care-l inhalăm la fiecare pas va întina albeața rufelor, ca și cum ar vrea să-și bată joc de munca lor, aplecate deasupra căzii pline cu haine și apă, de obicei rece…

Timpul, fără îndoială, este cel mai bun vaccin pentru toate durerile inimii sau pentru durerile fizice. El naște un anticorp numit indiferență. Și organismul meu a început

să secrete din belșug acest anticorp, așa că pot trece indiferent pe lângă rufele proaspăt spălate pe care vântul le înnegrește, pe lângă ortacii în floarea vârstei, cu sănătatea șubrezită, pe lângă copiii care-și scuipă plămânii după fiecare fum pe care-l trag cu nesaț din țigara fără filtru… Gândurile-mi zboară numai spre cuibușorul pe care am început să mi-l clădesc aici și, încet, încet, am grijă să mă duc sâmbăta și duminica prin împrejurimi și să cumpăr ba fețe de masă, ba pahare, ba un dozator de bere pe care-l loveam un pic cu ciocanul să nu pară nou, ba niște mese pe care le scrijeleam cu briceagul să nu bată la ochi, să pot spune că le-am cumpărat de ocazie, de la vreun bărulet care se închidea sau își schimba înfățișarea, și nu de noi, căci nu aș fi putut să justific de unde am atâția bani. Astfel, în câteva luni, cârciumioara noastră se schimbă total și începură să ne treacă pragul și câțiva din conducerea minei. O dată cu cârciuma se schimbă și Mary. Întineri, începu să se îmbrace mai elegant și o dată, am prins-o citindu-mi cărțile…

În orășelul nostru distracțiile sunt puține. O dată la două săptămâni, sâmbăta sau duminica, mergem la stadion să vedem un meci de fotbal, în rest lumea se strânge în barul nostru sau în altele, bea o bere, mănâncă mici și vorbește. Aici se joacă foarte mult șeptic, de la copii până la adulți, femeile, în timp ce-și beau cafeaua și bârfesc, încing o partidă, cred că dacă s-ar face o statistică, ar fi declarat sport național. Mary a pus mâna pe câteva cărți de marketing și este decisă să adopte orice tactică de promovare a produselor pe care le vinde, așa că a organizat un

concurs de șeptic, pe care l-a intitulat pompos „Cupa Kașir la șeptic”. Kașir e numele berii care se vinde cel mai puțin la noi în bar, pentru că e cea mai scumpă și cea mai proastă. Pe perioada concursului la care s-au înscris 102 participanți, fiecare fiind însoțit de galerii puternice, în bar se poate consuma numai berea asta, iar tactica Mariei dă roade, căci se vinde foarte bine, chiar dacă e cu 2 lei mai scumpă. Premiul, o vază pe care Mary a lipit o banderolă cu inscripția „Cupa Kașir”, și o navetă de bere înfierbântă spiritele. Mary, care nu mai este femeia naivă de odinioară, îmi explică atracția pentru concurs: „Ei nu se bat pentru premiul pus în joc, ci pentru titlul de rege al șepticului. E o chestie de psihologie elementară aplicată în marketingul și tactica de creștere a vanzărilor societății, dragule!”. Îi dau dreptate și mă întreb, văzând transformarea sa totală, dacă în interiorul fiecărui om mai locuiește un alt om, așa cum echipele de fotbal au jucători de rezervă, care așteaptă liniștiți până când titularul greșește sau se accidentează și este schimbat, pentru a-i veni rândul să iasă la rampă…

Ideile de marketing ale Mariei se înmulțeau (începuse să urmeze cursurile unei facultăți de profil), și, o dată cu ele, se înmulțeau și clienții și banii noștri. De la o vreme, însă, în barul nostru nu se mai venea pentru berea Kașir, extrem de apreciată acum, după desfășurarea a trei ediții ale Cupei, ci pentru a discuta despre lipsurile tot mai mari pe care le au minerii și despre măsurile pe care le vor lua.

„…așa nu se mai poate, dacă nu ne face nimeni dreptate, ne vom face singuri!”, își încheie discursul liderul de sindicat înfierbântat. Mai târziu, când lumea s-a mai rărit,

îl iau deoparte și-l cinstesc cu o bere. Îmi povestește că au mai fost în capitală să facă ordine: „Dacă lucrurile merg prost în capitală, merg și mai prost în țară!", îmi explică el demersul făcut. Ține minte cuvânt cu cuvânt mulțumirile adresate minerilor de președintele țării și mi le repetă și mie, cu voce sugrumată de emoție: „Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut în aceste zile, în general pentru atitudinea dumneavoastră de înaltă conștiință civică. Deci vă mulțumesc încă o dată tuturor pentru ceea ce ați demonstrat și în aceste zile: că sunteți o forță puternică, cu înaltă disciplină civică, muncitorească, oameni de nădejde, și la bine, dar mai ales la greu. Și de această dată ați demonstrat cât de puternică este solidaritatea muncitorească. Cu un sentiment deosebit de conștiință civică, patriotică, ați simțit momentul dificil și cu dăruire exemplară v-ați arătat gata să fiți solidari cu puterea nouă. Exemplul dumneavoastră a fost plin de îmbărbătare pentru toți cei de bine care doresc progresul societății românești. Vreau să vă mulțumesc deci pentru acest act de înaltă solidaritate pe care l-ați demonstrat în aceste zile". Bea câteva gâturi de bere, ca să-i revină vocea și-mi spune înverșunat: „Hmm, are dreptate tătuca atunci când zice că suntem o forță puternică! Atunci am fost să luptăm pentru țărișoara asta pe care vor să pună mâna toți hoții și bandiții, de data asta mergem să luptăm pentru noi, ne dă mizeria și boala afară din casă...". Are o siguranță și o încredere deplină că vor izbândi, e plin de convingere, așa că-i dau dreptate, deși nu simt direct nici mizeria, nici boala, iar dacă e să mă iau după încasările noastre zilnice, lumea mai are bani... Dilema mea este

rezolvată însă de Mary care și-a făcut timp să citească, printre altele, cărțile câtorva mari gânditori și, cumulând concepția lor cu experiența proprie de viață, și-a creat un sistem filosofic propriu. Seara, în pat, după ce-i povestesc despre cele aflate și despre nedumeririle mele, îmi explică faptul că pentru țigări și băutură, românul găsește bani, oricât de strâmtorat ar fi...

Plecăm spre capitală. Spun că plecăm pentru că o să merg și eu. Toți cei care rămân sunt considerați lași și trădători, iar eu, deși nu am nimic de-a face cu revendicările lor, cu toate că dacă ar avea mai mulți bani, ar crește și consumația în barul nostru, sunt conștient că, dacă nu m-aș duce, la întoarcere niciunul nu mi-ar mai călca pragul... Mulți dintre cei prezenți nu mai sunt practic mineri, au fost disponibilizați anul trecut și și-au băut banii în cârciuma mea sau și-au cumpărat televizoare, frigidere, sau ce mai aveau nevoie prin casă...

Autobuzele sunt pline până la refuz, în aer plutește un miros acru de transpirație și șosete nespălate. Norocul meu e că am sponsorizat ortacii din autobuz cu câteva navete de bere și am prins loc lângă șofer. Pe drum suntem întâmpinați cu bucurie de oameni, mulți ni se alătură... Seara dormim prin săli de sport, ziua ne continuăm drumul. La un moment dat, suntem opriți de un baraj foarte puternic de poliție. Mă uit la kilometraj și răsuflu ușurat, mergem cu 40 km/h, deci nu vom fi amendați pentru depășirea vitezei legale...

Coborâm din mașini și începem să strigăm lozinci. Mă simt bine, parcă am fi galeria unei mari echipe de fotbal.

Soldații, polițiștii și jandarmii ne ascultă impasibili, până când, probabil, o lozincă de-a noastră îi jignește și se reped spre noi, bătând amenințător cu bastoanele în scuturi. Mă sperii, dau să mă întorc, dar valul mă împinge din spate. Mă trezesc față în față cu un jandarm tânăr, la fel de speriat ca și mine. Ridică amenințător bastonul de cauciuc spre mine, „Mă, băiatule, să nu dai, mă, aș fi putut să-ți fiu tată, dacă m-aș fi grăbit puțin!…", îi zic, dar fie nu mă aude în hărmălaia aceea generală, fie nu-l interesează, mă pocnește cu forță, drept în moalele capului. Cad, sunt călcat în picioare și, deși fac tot posibilul să mă feresc, simt un bocanc apăsând greu pe umărul meu stâng, aud o trosnitură puternică, sunt cuprins de fierbințeală și leșin…

Mă trezesc cu adevărat peste mult timp (îmi dau seama după ochii plânși și obosiți ai Mariei), într-un salon de spital. Mă doare îngrozitor mâna stângă, Mary îmi șoptește că am fost operat, că sunt foarte slăbit, că am pierdut mult sânge și-i era frică că n-o să rezist, și mă roagă cu lacrimi în ochi să dorm, să mă refac…

Peste câteva zile aflu dintr-un ziar că minerii au învins inițial trupele de ordine, că acestea au revenit, că premierul s-a întâlnit într-o mănăstire cu liderul minerilor, care, după puțin timp a fost arestat… Mă simt foarte rău, capul mă doare îngrozitor la fiecare mișcare, dar înțeleg cu greu că am fost învinși, că ne întoarcem acasă mai săraci pentru că am cheltuit bani cu benzina, mâncarea și băutura pentru drum și vom mai cheltui alți bani cu medicamente pentru a ne vindeca rănile căpătate. Văd copii care zâmbesc ca să le iasă cât mai bine poza în ziar, au bastoane de poliție în

mână, lanțuri, răngi și scuturi adunate de la locul luptei. Inventivitatea românului în privință de afaceri este nemărginită: au început să vândă aceste arme ca pe obiecte de artizanat cu 15-20 de lei. Citesc că, pentru ei, jocurile copilăriei „de-a hoții și vardiștii" s-au transformat în „minerii și polițiștii". Un alt ziar, probabil mai recent, arată sub titlul „Lucrurile au început să intre în normal" unul din autobuzele cu care ne-am deplasat, cu geamurile sparte, roțile dezumflate, în care și-a găsit adăpost un cârd de găini. Îmi este foarte rău de la emoțiile stârnite de cele citite, așa că las ziarul să-mi cadă din mână, refuz să găsesc explicațiile acestei partide de șah jucate de mari maeștri care și-au calculat meticulos fiecare mișcare, și-n care noi suntem niște mici pioni care nu pot înainta decât o singură pătrățică, și mă afund într-un somn în care visez că ninge, ninge, până când totul devine alb, și cărbunele și fețele minerilor ce ies din mină și sângele meu care a început să-mi curgă abundent din nas…

Aici, în rezerva de spital unde ceasul măsoară doar cât mai e până să faci injecțiile sau să iei pastilele, am tot timpul din lume să reflectez. Am luat bătaie, m-am îmbolnăvit, am o mână ruptă care nu știu dacă se va reface. În plus, m-am pricopsit și cu o femeie care-mi șoptește tot mai insistent că trebuie să ne căsătorim, că ceea ce ni se întâmplă sunt blestemele lui Dumnezeu, fiindcă trăim de atâta timp ca păgânii, fără acte… Simt că mi-am plătit toate datoriile, mai am nevoie doar de o confirmare divină. Îmi spun că dacă asistenta va veni să-mi facă injecțiile până apuc să număr de șapte ori până la șapte, sunt izbăvit de

pedeapsă… Încep să număr: 1, 2, 3… Am numărat de șase ori, și nu s-a întâmplat nimic. Am nevoie de semnul acesta de la Dumnezeu, vreau să plec acasă. Număr în continuare, rar, încercând să fur secunde din punga plină a boierului Oră, cu ochii închiși, căci mi-e frică să văd realitatea… 4, 5, 6.

— Domnule, alo, domnule, treziți-vă!

Deschid ochii: asistenta a venit să-mi facă injecția…

12. Sfârșitul este începutul cuiva ce nu avusese destul loc să se nască

Acasă. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă. Am vândut în tot orașul o poveste cu iz de telenovelă, despre o excursie pe care o făcusem în Veneția, să-mi înec durerea pricinuită de moartea Aritinei prin canalele pline cu apă, și unde întâlnisem pe actuala mea soție, care jefuită fiind, inițial din lipsă de bani, apoi de plăcere, alesese aceeași gondolă cu mine, ca să-și plimbe necazurile și nerealizările…

Afacerile mergeau fără greș, așa cum le lăsasem, și mecanismul a început să funcționeze și mai bine, uns de mâna pricepută a nevesti-mii.

De câteva zile, însă, Mary a plecat să-și definitiveze studiile economice în cadrul unei mari universități din Anglia, cotoiul, în călduri, a fugit să-și caute partenere de amor, iar eu sunt singur, m-am plictisit să citesc și să mă uit la televizor, așa că mă plimb pe străzi. Mă gândesc la lozincile: „Banii n-aduc fericirea!”, inventată de un om sărac, și vulpea când n-ajunge la struguri spune că sunt acri, și la răspunsul dat probabil de un om cu bani: „Banii n-aduc fericirea, dar o întrețin!”. După un timp, evident, obosesc. În micul parc în care m-am așezat pe bancă să fumez o țigară, sunt înconjurat de cunoscuți: domnul

Popescu cu soția, Ionescu cu amanta, Tase cu prima lui iubire…

Ceasul meu indică ora 14,05, deci e duminică. Mă plimb de o zi pe străzi, dacă ceasul meu nu cumva a luat-o razna. Aș vrea să opresc un om pe care nu-l cunosc, să-l întreb ce oră este. Nu am deloc încredere în „prietenii” ăștia care mă înconjoară, mă respectă și se tem de mine, fie că lucrează la una din fabricile mele, fie că își doresc s-o facă. Dacă le-aș zice că afară este noapte, ar vedea fără îndoială și stelele. 14,22. Nu văd nici un om pe care să nu-l știu, să-l întreb cât este ora, dacă are ceas, dacă nu, să-i dau bani să cumpere unul…

În parcul nostru, pe vremea copilăriei mele liniștit, plutește muzica dată la maximum în bodega din vecinătate.

14,23. Pe ritmuri de manele, deschid o carte de matematică și mă apuc să caut, avid, necunoscute…

Colonia subterană

„Oare ce o fi gătit mama acasă?” se întrebă el și se urî căci i se întâmpla de prea multe ori în momentele cruciale ale vieții să-i zboare gândul la lucruri banale.

Lumea se uita ciudat la el. Nu se mira. De o săptămână, de când nu mai putuse să închidă un ochi, nu se mai privise într-o oglindă, dar știa că este murdar, nebărbierit, tras la față, știa că arată rău. De-o săptămână nu putuse să doarmă câteva minute măcar, deși se îndopase cu somnifere, se plimba năuc pe străzi, mergând fără nici o țintă, cu singurul scop de a merge, până când simțea că-i crește foc în picioare, că-i cresc copite de cal neîmblânzit care nu vrea să-l mai asculte și atunci cădea istovit pe o bancă sau dacă nu exista sau nu avea forța să ajungă până la ea, se tolănea pur și simplu la temelia unei case.

Într-o zi, fiind căzut neputincios pe un trotuar, își scoase căciula, căci îi era cald, foarte cald, parcă ar fi fost cazanul unei locomotive cu aburi. Văzându-l tolănit acolo, pe trotuar, în apropierea unei biserici, câțiva oameni miloși îi aruncară în căciulă o monedă, două… Încercă să protesteze, dar gura nu-l asculta, nu reuși să scoată decât câteva mormăituri pe care drept-credincioșii care-l miluiseră le luară drept încercări de mulțumire.

„Săracul, ce tânăr e și uite că are totuși bun-gust, ce bine și-a asortat hainele astea de la second-hand. Hmm, are și cravată! Dacă ar fi fost un om normal, ăsta ar fi fost un bărbat fin", comentă o doamnă de vreo 40-45 de ani, foarte elegant îmbrăcată, păstrând încă urmele unei frumuseți ce-n tinerețe trebuie să fi făcut ravagii printre bărbați. Deschise portofelul, se aplecă, îl mângâie pe păr și îi vârî în buzunarul hainei o hârtie de 5 de lei…

De atunci își găsise metoda prin care să-și cumpere țigări, erau cel mai important lucru țigările, vedea fumul de țigară cum îl însoțește peste tot în drumurile sale, ca un câine credincios, cum încearcă să-i intre în suflet, lipindu-se de haine… Nu prea îi era foame, rar când își cumpăra niște pâine și o bucată de parizer, dar, pe măsură ce stătea tolănit mai mult timp în umbra unei biserici sau aproape de intrarea în piața orașului, își permitea să-și cumpere somnifere din ce în ce mai puternice…

Femeia aceea care îi dăruise 5 de lei îi apărea în fiecare zi, indiferent în ce zonă a orașului se oprea. Este adevărat că îi scăzuse viteza de deplasare și prefera să nu se îndepărteze mult de centrul orașului, așa că nu era prea greu de reperat. Îi apăru și în ziua aceea, se aplecă, îl mângâie pe păr și-i șopti blând la ureche: „Să mergem acasă, puiule, ai alergat prea mult, trebuie să te odihnești…".

I se făcu milă de vocea ei, i se părea că-i vine să plângă și el nu suporta lacrimile, îi secaseră din ziua când îi murise bunica, și se ridică greu, sprijinindu-se de ea, până la mașina străină care îi aștepta în apropiere…

Casa era mare, își dădu seama după cum se pierdeau cuvintele pe coridoare, când o striga, căci nu prea avusese

chef să se dea jos din pat și nu avusese nici un pic de curiozitate să viziteze adăpostul său.

Marilyn, căci așa o striga, fiindcă o asociase în mintea lui cu Marilyn Monroe, îl spălase, îl tunsese, îi aranjase barba, îi cumpărase haine noi, îi aducea mâncarea la pat și stătea noaptea trează, alături de el, veghindu-i lipsa de somn, lucru pentru care el aproape se îndrăgostise de ea. Îi recita de fiecare dată poezii, după ce se iubeau, îi cânta – știa numai cântece triste care ei nu-i prea plăceau – apoi discutau și comentau cărțile pe care amândoi le citiseră sau pe care le citeau acum, stând întinși în pat, spate în spate…

Totul era bine, nu putea încă să doarmă, dar parcă nu-l mai chinuia așa de mult lipsa asta de somn. Se pusese un pic pe picioare, obrajii îi prinseseră iar culoare… O aștepta liniștit în pat, se obișnuise cu mângâierile ei, ca un câine cu mângâierile stăpânului, până când, într-o zi, i se făcu dor de o plimbare, se îmbrăcă cu costumul acela elegant, pe care ea i-l cumpărase, își aranjă grijuliu cravata în oglindă, îndesă în buzunar banii pe care îi găsi prin sertare și ieși pe ușă liniștit, ca un copil ce pleacă la școală.

Nu se mai întoarse niciodată, începu să alerge din nou pe străzi, într-un maraton nebunesc fără spectatori și fără premii… După ce-și termină banii, destul de repede, căci se obișnuise să fumeze numai Kent, se apucase iar de cerșit. Nu numărase zilele care se scurseseră de când plecase, dar își dădu seama din privirile oamenilor că trecuse destul timp ca să fie iarăși murdar, cu barba dezordonată, cu părul nespălat, își mângâie fața și observă că oasele îi ieșiseră mult în afară…

Marilyn trecuse de câteva ori pe lângă el, dar nu-l băgase în seamă, îl privise cu milă, dar nu-i aruncase nici un ban… Observă că-i luase locul un splendid dog german mare aproape cât un vițel. „Al dracu' câine, l-o fi dresat să facă prostii?", se gândi râzând și în clipa aia Marilyn deveni pentru el un simplu om de pe stradă care aleargă ca și el, bezmetic, pe drumurile vieții.

Începuse să meargă din ce în ce mai mult, într-un moment când somnul nu-l chinuia așa de rău se gândi că de când mergea bezmetic ar fi putut ajunge la Veneția și-i spuse unei domnișoare drăguțe care trecea pe lângă el: „Spune, dacă lacrimile mele ar naște un lac, ai veni să te plimbi cu gondola cu mine?". Domnișoara îl privi speriată și mirată în același timp, îi observă croiala impecabilă a hainelor murdare, se gândi că este un om ce trece printr-un necaz și vru să-i răspundă, dar el plecase mai departe, din ce în ce mai departe de femeia aia care se îndrăgostise de un nebun ce trecea pe stradă…

Într-o noapte, în peregrinările sale se lovi de niște aurolaci.

„Ce faceți, bă, dobitocilor, nu vedeți pe unde mergeți, vreți să vă dau eu ochelarii mei, ăă?" și ei se speriară de omul acela firav și cu ochelari, cu părul rar și murdar, cu barbă mare și dezordonată, îmbrăcat cu un costum murdar, pătat, dar excelent croit și dintr-un material bun, se speriară de privirea lui ciudată, puternică ce parcă îi învelea cu o pătură și îi întinseră o pungă cu aurolac, ca să-l îmbuneze. Își aranjă cravata, verifică dacă are toți nasturii

de la vestă închiși, luă punga și trase adânc, înecându-se așa cum pe vremuri pățeau albii când fumau pipa păcii cu indienii. Mai trase o dată la fel de puternic, plămânii i se umpluseră de un aer ciudat, totul i se părea abur, vată…

„Cum vă cheamă, bă, putori ce sunteți, aurolacii dracu'?".

Își uitaseră numele pe care le purtaseră 5, 6, 7 ani, până când fugiseră de acasă sau de la casele de copii…

„Oase, Toporul, Fagotul, Bilă, Mimi", îi răspunseră ei repede, umili, aproape în același timp.

„Ce nume e acesta, Mimi, pentru un bărbat? De ce îți zice așa, bă?".

„Se duce cu bărbații din Parc pentru 10 lei...", îl lămuri unul.

„Bă, eu am făcut o facultate, știu engleză, franceză, lucrez pe calculator, am experiență în funcții de conducere…, ce mai, de azi o să fiu șeful vostru. S-a înțeles?", le strigă frecându-și brațul drept al ochelarilor, într-un tic nervos și apoi, smulgând din mâna unuia o pungă de aurolac, mai trase o dată adânc în plămâni.

Îi rămăsese un gust amar, de cocleală în gură, așa că scoase pachetul de țigări, să-și aprindă una. Le oferi și lor și când văzură pachetul de Kent, rămaseră cu gura căscată și din momentul acela înțeleseră toți că omul acela ciudat le este superior, nu se mai îndoi nici unul că într-adevăr el este șeful lor.

„Ce, bă, ce se întâmplă? E vreo problemă?", strigă la ei și râse în gând, căci acesta era ticul verbal al unui bun prieten de-al său.

Nu, nici o problemă, șefu'…", răspunseră ei și lui i se păru că Mimi îi trimite chiar câteva ocheade…

„Bine, să mergem acasă!", le spuse el îmbunat.

*

În canal nu era așa de rău cum își închipuise el în puținele rânduri când avusese timp să se gândească la viața oamenilor mult mai amărâți decât se simțea el.

Dormitorul său „regal" se afla sub o conductă de apă caldă care răspândea în jur o căldură ce-i aducea aminte de soba bunicii, ciudat, parcă simțea și mirosul acela de lemne și de coceni de porumb arși…

Mai trase câteva guri flămânde din punga aia plină cu aurolac pe care i-o lăsaseră lângă el, își aprinse o țigară și, deși tot nu putu să adoarmă, se cufundă într-un vis ca o curtezană într-o baie cu petale de trandafir…

Totul era alb, la un moment dat i se păru că și pufos… „Doamne, am murit și sunt la porțile Raiului!", gândi și avu stupida senzație că o să-și retrăiască viața în câteva secunde…

„Nefirescul pusese stăpânire pe mine. Soarele și luna străluceau împreună sus pe cer, iar eu mergeam pe linia orizontului cea dreaptă și infinită și totuși drumul era șerpuitor, șerpuitor, atât de șerpuitor, încât la un moment dat am crezut că mă transform în spirală. La capătul drumului fără sfârșit se afla prăpastia infinită, în care am căzut precaut un sfert, apoi cu ceva curaj încă un sfert, și-ncă unul, și-ncă unul, până am ajuns la nori. Am început să zbor,

călăuzit de aerul sărat ce mă lovea peste cioc, până am ajuns la mare, unde pescăruș fiind, m-am scufundat și am prins un pește care m-a mâncat meticulos, oscior cu oscior, fărâmă cu fărâmă de carne. Lipsit de orice șansă de scăpare, am trimis câteva cuvinte să străpungă bulele de oxigen pe care peștele le scotea cu asiduitate, și apoi să strige după ajutor. Un cuvânt mai isteț și-a îndeplinit misiunea și un bărbat puternic m-a salvat cu două palme date peste spinarea peștelui ce mă înghițise. Nefirescul dispăru ca o ceață, iar eu, ajuns într-o lume ciudată, am început să țip! Mă născusem…"

„Doamne!", izbuti să strige și vru să cadă în genunchi, dar înțelese că nu poate face nici o mișcare, că merge pe un drum dinainte fixat, ca pe o bandă rulantă, și nu are voie să se îndepărteze nici măcar cu un gest. „Am pătruns misterul primar al vieții, nașterea" și gândi că explicarea nașterii ar fi fost cel mai bun pretext pentru a-și începe romanul pe care-l lăsa să-l mănânce vremea la el în minte și, spunându-și toate astea, începu să gândească despre el ca despre altul, încercând să termine acum, când poate timpul în sfârșit a murit, romanul pe care îl dorise toată viața.

…Clopotele băteau împrăștiind în jur mireasmă de primăvară și Toma, luând în mâini inimile oamenilor ce umpleau bisericile și simțind cum credința lor îl unge pe tot trupul, se simțea tot mai singur…

În jurul leagănului țesut din fire de iarbă vrăjită, în care piticii pădurii și cele trei zâne stătuseră șapte zile să spună povești, ursitoarele dansau ținându-se de mână și împleteau

vorbe din altă lume cu cântece pe care mama le sorbea cu urechea lipită de ușă:

„…fiule, de când te naști,
să iubești din Paști-n Paști,
fiule, tu să iubești
la calendele grecești ! ...”

Încărcate de daruri, ursitoarele plecaseră și, mulțumite fiind, lăsaseră un alint: „Prințișorul Primăverii”…

Soarele se iubea pătimaș cu sticla ferestrei, încălzind-o, înfierbântând-o, făcând-o să se topească aproape de dorul lui. Prințișorul Primăverii, ajuns acum ditamai prințul, deschise cu greu ochii. Blocul din față se mărea, se micșora, ba la un moment dat i se păru chiar că se clatină. „Cutremur!”, se gândi un moment, apoi zâmbi, căci își aduse aminte de sticlele de Jidvei de aseară, și se întinse lung, molatic, punându-se în locul Împăratului aflat peste nouă mări și nouă țări depărtare, care se trezește într-o dimineață, iese într-unul din vastele lui balcoane, se întinde și spune: „Fir-aș al dracu`, ce departe sunt!”. Vena din tâmpla stângă îi bătea în ritm de samba și-i fu frică să nu vrea să fugă la Rio. Căuta să-și dea seama cu disperare ce-i trebuie. Da, da, țigara. Spre norocul lui, în spațiul generos al pachetului se lăfăiau două țigări. „I-o fi frig…”, gândi și luând una, o încălzi cu flacăra brichetei...

Apa curgea fierbinte. Dușul era cam stricat așa că ieși puțin iritat din cadă. Din oglindă îl privea un chip obosit, nervos, ciufulit. Dădu în silă cu mâinile prin păr să și-l

așeze, apoi se strâmbă, cum făcea de fiecare dată când se uita în oglindă. „Îmi stă bine cu barbă, nu mă mai rad.”, își spuse.

În cameră, cursurile se întinseseră pe masă, ca pe marginea unei piscine, și începuseră să se bronzeze. Le văzu, vru să se apuce să învețe, dar își aduse aminte că-l doare capul, așa că se duse la farmacie să-și ia un antinevralgic. Acolo, în locul farmacistei era o domnișoară de 20-25 de ani, probabil o rudă, sau o nouă angajată. Ceru antinevralgic, apoi întrebă: „Domnișoară, e adevărat că prezervativul nu protejează sută la sută?”. Tânăra se înroși, bâlbâi ceva, apoi întrebă de unde știe. „Am auzit de unul care a folosit prezervativul și un pic mai târziu a dat mașina peste el și a murit”. Înlocuitoarea farmacistei, sau poate noua farmacistă rămase cu o privire tâmpă, fixă, în timp ce el luă folia de pastile și plecă râzând.

Învăța cu voce tare, scria, repeta, când brusc avu neinspirația să tragă aer adânc în plămâni. În aer plutea miros de metaforă de la o carte uitată deschisă, așa că lăsă învățatul pentru mai târziu. Se întinse în pat și citi până când noaptea pierdută își spuse cuvântul și adormi. Desigur, interesant de știut ar fi rezultatul sesiunii…

„Am terminat un capitol și nici nu i-am pus titlu”.

O zi obișnuită a unui om neobișnuit,

se gândi că ar fi titlul cel mai potrivit, apoi îi veni în minte titlul celui de-al doilea capitol și poate ultimul:

Alte zile de data asta neobișnuite
ale aceluiași om devenit obișnuit

Ziua I

Împăcarea

Fiica orei șase, iapă albă, sălbatică, ce crescuse prin bălțile Brăilei și fusese momită de hoțul hoților de cai cu bucățele de zahăr candel franțuzesc, și a celor douăzeci de minute, cai negri ca noaptea și cu o pată albă în frunte, absurd de frumoși pentru viața lor de numai șaizeci de secunde pe care le trăiau doar pentru a se împerechea cu iapa orei, fiica orei șase și douăzeci de minute, îl sunase într-o zi când aerul plutea și casele erau adânc înfipte în pământ.

— De unde îmi știi numărul?

— L-am visat azi-noapte! și atunci el știuse că orice minciuni îi va spune, o va crede.

— Mergi strâmb…, veni mai târziu replica lui la minciună și a luat-o de mână și nu i-a mai dat drumul, căci vroiau să împlinească prevestirea, să nască fiul orei șase și douăzeci și al Prințului Primăverii… Ochiul atotvăzător îi plăcu, Mâna atotcuprinzătoare sădi pentru ei, spre răsărit, o grădină, tocmi un râu să o străbată și Vocea cea de toți auzită le porunci: „De data asta să nu-mi mai nesocotiți poruncile! Dansați!".

Și atunci voia Lui transformă un om mai sensibil în vioară, unul mai gras în acordeon și îi dădu unui înger

două oase din coasta Sfântului Petre să cânte cu ele la țambal. Muzica era săltăreață, săltăreață și ei nu mai nesocotiră voia cerească și dansară, dansară, până când, încălziți și-au dat pieile jos și-au rămas două schelete frumoase și pure. Îngerii cântau cu acorduri blonde și dolofane, ei se mișcau amețitor și nu vedeau că oasele lor se tocesc, se tocesc, până când rămân două zaruri perfecte. Dumnezeu ia zarurile, le aruncă în paharul făcut din pielea celor doi, le amestecă, le ascultă, și într-un târziu le aruncă, dar numai Sfântul Petre știe să le citească, și nu o face, căci oasele lui sunt bețe de țambal și-l doare spatele, și-i e greu să se ridice. Plânge Sfântul Petre de durere și plouă cu stropi mari și parcă sărați…

Ziua a II-a

Botezul…

„Halal prinț sunt!", își zicea, pipăindu-și țeasta rasă, în drum spre biroul anchetatorului. „Acum mai degrabă semăn cu un han tătar…".

Anchetatorul îi oferi o țigară, îl așteptă să o aprindă și-l întrebă:

— Cum te simți, tinere ?

— E cam întuneric aici, răspunse înfruntând cu greu lumina lămpii ce-l bătea peste ochi, dacă mai chemați patru colegi să puteți să montați un bec, m-aș simți excelent!

— Mama voastră, vi s-a urcat democrația la cap! Te ajut eu să vezi mai bine!

Și-l pocni peste ochi, apoi peste obrazul stâng, îi căzu țigara din gură, dar nu se plânse că-l lovise, nu ripostă, ci se aplecă calm, ridică țigara și trase repede de câteva ori, de frică să nu se stingă.

— Ce ți-a venit, mă nenorocitule, să te arunci în apă?

Nu-i răspunse, îl privi sfidător în ochi și nu-i răspunse, căci n-ar fi înțeles că el nu se aruncase în apă ci în vâltoarea unei idei, umezită de imaginea femeii-pește, femeia care îi lăsa solzi pe trup de fiecare dată când se iubeau, și-l hrănea apoi cu untură de pește, fiindcă conține fosfor și se va face deștept, să-și dea seama ce noroc are că a întâlnit-o. Se aruncase în apa urzită de trecerea femeii-pește și se trezise în apa lacului din parcul orașului, țipând și prefăcându-se că se îneacă, până când doi polițiști aflați la promenadă cu nevestele săriseră să-l salveze, îmbrăcați în costume de gală, cu șepcile pe cap. Apa era absurd de mică pentru tărăboiul pe care-l făcuse, le ajungea până la subsuori, și polițiștii, plini de ridicol și de apă, își adunaseră șepcile umplute cu broscoi și țânțari de baltă, și-l luaseră cu ei.

— Nu răspunzi, mă, cretinule?

Și palma veni, cu precizie, brusc, dar el era pregătit, întinsese de mult timp celălalt obraz și aștepta…

Ziua a III-a

Pe la prânz

Amenda era ridicată, prea ridicată și refuză să o plătească, era un preț prea mare pentru o iubire, așa că fu condamnat la 30 de zile de muncă în folosul comunității…

— La spital, deși ar fi trebuit să-l trimit la spitalul 9, spuse judecătoarea, dar am fi prăpădit curentul degeaba, căci e irecuperabil…

— Vă mulțumesc doamnă judecător, mulțumesc onorată instanță, nici nu știți de cât timp vreau să fiu în preajma unei infirmiere fără să fiu bolnav!

Și începu să spună „Tatăl Nostru” în latină, pentru sănătatea și prosperitatea completului de judecată și a polițiștilor care fuseseră atât de drăguți și îi oferiseră hrană și un pat de dormit gratis…

Sarcinile lui la spital erau să curețe curtea de frunze, să îngrijească rondul de trandafiri din fața porții și să spele pe jos într-un sector în care o parte de personal intrase în concediu.

— Cine ești? îl întrebă o asistentă, în timp ce lustruia podeaua salonului, perseverent, perseverent, să se poată vedea în ea.

Ridică ochii și văzu zâmbetul ei ironic, care-l sperie mai mult decât o seringă plină cu cele mai dureroase săruri.

— Sunt noua femeie de serviciu, încercă el să glumească.

— Îmi plăcea mai mult cea dinaintea ta, avea o fustă scurtă și un halat alb ce îi punea în evidență părul negru, încercă ea să-i facă jocul. Încearcă și tu să te îmbraci așa și poate mai vorbim…

Plecase, lăsând un miros de parfum fin, dulceag, amestecat cu iz greu de medicamente, pe care-l sorbi și i se opri în stomac și-l îmbătă parcă ar fi băut votcă amestecată cu benzină. Peste un timp, când nu-și revenise încă din beție, îi făcu pe plac și se afundară în noapte și într-un salon liber, trăgându-și unul altuia fusta, și gemetele lor de oameni beți și trăind cât pentru o sută, se răspândiră în tot spitalul și prelungiră viața tuturor bolnavilor pe moarte cu o zi…

Ziua a IV-a

Înălțarea

Mulțimea se strânsese buluc. Darnic, soarele poleise cu aur acoperișurile, iar preoții cu hainele lor negre, din cauza numărului foarte mare, păreau un stol de ciori într-un lan de floarea-soarelui. De la microfonul tribunei improvizate, Înalt Prea Sfinția Sa se adresa mulțimii:

— Frați români, ne aflăm în această sfântă zi de Vineri, în pragul unei mari realizări. Azi, după trudnice încercări, avem în fața noastră…

— În fața voastră suntem noi, mulțimea, iar în fața noastră ești tu, boule! îl întrerupse un glas de eretic, un element perturbator introdus cu scopul de a strica bucuria acestei mari sărbători ce se profila…

— Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăția cerurilor! intonă înalta față bisericească, apoi continuă… Avem, așa cum spuneam, … lângă noi, biserica Sfintei Treimi înălțată în locul în care Sfânta Filofteia de la Biserica din Vârful Dealului și cinci vrednici fii ai satului, care nu s-au dedat la desfrâu și alte fapte care să mânie pe Domnul, au avut bucuria și cinstea de a vedea Sfânta Treime urcând la cer. Felul în care Tatăl, Fiul și Sfântul Duh s-au arătat ochilor nevrednici ai muritorilor, în chip de cal, bărbat și femeie, așezați unul în coasta altuia, ne duc cu gândul la multe lucruri...

În scaunul lui mare ce trona peste toată Talpa Iadului, Scaraoschi abia se abținea să nu râdă în hohote, asta pentru a nu-i scădea prestigiul pe care-l avea față de drăcușorii ce-l înconjurau. Când preotul începu să spună despre cal că reprezintă elementul de legătură dintre om și Divinitate, nu mai putu și izbucni în hohote de râs isterice, gâdilat pe sub nas și la subsuori cu furcile de drăcușori care nu se mai săturau să-și vadă stăpânul râzând. Când își reveni din râs, Necuratul îi trimise preotului printr-o pală de vânt întreg adevărul… Poporul nu avea însă să afle niciodată, căci preotul lăsase cuvântul Miresei lui Hristos, Maicii Filofteia, zisă cea Sfântă, fiindcă fusese aleasă de harul divin să vadă înălțarea la ceruri a Sfintei Treimi…

Calul era un hibrid dintre o iapă ce se trăgea de departe din legendarul Pegas și dintr-un M.I.G., ce avusese puterea să mai iubească o dată înainte de a se prăbuși printre liniile de înaltă tensiune. Bărbatul era Prințul Primăverii, care tocmai dormise într-un strat de ghiocei, lucru care-l făcea

alb și pur, de parcă tocmai fusese spălat cu cel mai scump detergent. Cu femeia era o poveste mai lungă…

Femeia, de treizeci și ceva de ani, dar cine știe exact vârsta femeii? proaspăt divorțată fiind, într-un concediu se duse pe malul unei bălți singuratice să pescuiască. Cum peștele nu se înghesuia să mănânce râma veștejită și atârnând din cârlig, femeia se înveli cu o pătură țesută cu andrele de 14 din fire de raze de soare și adormi. La un moment dat, un clipocit o făcu să se trezească. Un bărbat gol se îndrepta din apă spre ea!

— Nu te speria! Sunt Duhul acestei ape și, fiindcă n-ai avut noroc la pescuit, îți voi îndeplini trei dorințe…

— Prima dorință, îndrăzni femeia încă uluită, ar fi să am o casă mare și frumoasă…

— Când vei ajunge lângă blocul în care locuiai, vei găsi o casă mare și frumoasă!

— A doua dorință ar fi să am o mașină, o, o… Dacia, se gândi ea să nu exagereze.

— În garajul vilei vei găsi o mașină!

— A treia dorință ar fi să, să… îh, să am un bărbat frumos, iubitor, să nu fie bețiv și să aducă salariul acasă! spuse femeia repede, cu o oarecare urmă de rușine…

— Ți se va îndeplini și dorința asta! Acum, ca vraja să aibă efect, culcă-te cu mine!

Femeia nu pregetă deloc, căci n-ar fi vrut sub nici un chip să piardă toate aceste lucruri.

— Femeie, câți ani ai? întrebă Duhul după ce termină treaba.

— Douăzeci și ceva… cochetă femeia.

— Și la douăzeci și ceva de ani mai crezi în povești cu Duhul apelor? întrebă bărbatul și se pierdu râzând în apele din care venise.

Atunci femeia jurase pe carapacea unei broaște țestoase ce trăise 435 de ani în insulele Galapagos, și pe o musculiță de oțet ce se născuse cu patru aripi și trăise, culmea culmilor, trei zile, jurase, spuneam, să se răzbune pe toți bărbații din lume!

Așa că se urcase în coasta Prințului Primăverii. „Să-ți aduci aminte de unde ne tragem noi femeile!”, îi spuse, și nu se mai dădu jos, deși o rugase cu vers legat de pământ, prin iarba strivită de cal și prin pietricelele ce-i rămăseseră între copite, și de văzduh legat prin bucata de nor din care mușcase și pe care o clefăia ca pe o gumă de mestecat:

„Are calul meu cel falnic
ham făcut din usturoi,
că e noaptea un moroi.
Are calul meu cel falnic
multă greutate-n spate,
că sunt eu plin de păcate,
că tu ai făcut din mine
cântece de mandoline!
Și mi te-ai urcat în coastă,
m-ai crezut mătură proastă,
vrăjitoareo, vrăjitoareo,
ai puțină milă-n tine,
că moare calul sub mine!”.

Dar ea nu a vrut să audă de nimic, și-i mână, și-i mână prin văzduh, strigând „Mai sus, mai sus!" și plângând, căci în tinerețe un iubit de-al ei îi spusese:

„Iubito, te invit la un zbor,
am pus la Carul Mare motor.
Ne vom plimba prin Calea Lactee,
vom bea lapte din biberoane făcute din stele!
Ne vom întoarce acasă cu primul meteorit
ce se va stinge pe pământ în infinit! „,
iar ea nu găsise de cuviință să-i răspundă decât:
„Iubitule, de-ai ști cât aș veni cu tine,
însă am rău de înălțime!".

Zburaseră până când calul, care se săturase să se hrănească cu praf stelar amestecat cu amintiri de ovăz și iarbă verde, coborâse în satul acela, în mijlocul pajiștii, înfundându-și urechile cu bucățele de foame topită la foc potrivit și modelată în formă de doape, și mâncase iarbă, ovăz și paie, rămânând surd la blestemele vrăjitoarei.

Maica Filofteia tocmai făcuse în sat cumpărăturile pentru Mânăstirea din Vârful Dealului și se întorcea însoțită de cinci săteni care o ajutau să care merindele, când văzu înălțându-se la cer Sfânta Treime sub forma unui cal, călărit de un bărbat alb și pur, călărit de o femeie frumoasă ca un înger… Căzuseră toți în genunchi și în mai puțin de un an pe locul acela se înălțase o biserică falnică, pentru pelerinii ce veneau din toată lumea să se roage…

Cu puțin timp înainte ca Maica Filofteia să aibă revelația acelei întâlniri, radarul Unității Militare 087963 înregistrase o formațiune de zbor ciudată, nemaiîntâlnită până

atunci. Ajunsă în timp record, echipa de specialiști din capitală găsise, pe o porțiune de o mărime considerabilă, iarba lipsă, într-o formă perfectă de cerc. În plus, se găsiseră și urme de radioactivitate în niște grămezi ce semănau leit cu balega de cal. Auzind de teoria bisericii, conducătorul echipei de specialiști declarase râzând:

— Nu cred într-un Dumnezeu radioactiv!

Ca întotdeauna, adevărul este știut de cei care-l dețin…

Ziua a V-a

Încercările

Anul universitar începuse de ceva timp și Dumnezeu se gândi că nu ar fi rău să vadă ce mai fac studenții. Fiind cam ocupat, îl trimise pe Sfântul Petre în locul lui.

— Ei, cum stăm, Sfinte Petre?

— Doamne, cei de la Drept învață manuale după manuale, cei de la Medicină fac disecții după disecții, învață toată noaptea, iar inginerii…

— Ei?

— Inginerii, Doamne, spuse Sfântul Petre pe ton scăzut căci, ca un sfânt ce era, își dorea să nu mânie pe Domnul împotriva lor, dar nici nu putea să mintă, inginerii dau chefuri, beau, fumează, sunt cu femei...

— Hm…, spuse Dumnezeu îngândurat, să-i mai lăsăm o vreme.

Peste o vreme, însă, istoria se repetă. În nemărginita lui răbdare, Dumnezeu decide să-i mai păsuiască o dată pe viitorii ingineri. Se apropie sesiunea…

Cu o zi înainte de începerea sesiunii, Sfântul Petre face o ultimă incursiune printre viitorii intelectuali și specialiști ai țării…

– Spune, Sfinte!

– Doamne, cei de la Drept sunt pe ultima sută de metri, mai este treabă de o oră, două, să termine tot. Cei de la Medicină au învățat, au făcut lucrările de laborator…

— Dar cei de la Inginerie?

— Se roagă, Doamne, se roagă fierbinte…

— Să-i ajutăm atunci pe cei de la Inginerie, spuse Domnul cu bucurie în ochi…

E în această istorioară, fără îndoială, o confirmare a arhicunoscutelor dictoane: „Bate și ți se va deschide", „Cere și ți se va da". Cunoscând toate acestea, Ionescu de la etajul II, se rugase noapte de noapte, de luni până duminică să câștige și el la partida săptămânală de poker ce avea loc la Vasile de la etajul III. Se pare însă că Ionescu era în ochii divini excepția care confirmă regula, căci pierduse toți banii pe care îi economisise cu greu întreaga săptămână, iar acum era pe cale să piardă și banii de pâine. Grămada de bani strânsă din mize, un pic răcită fiind, începuse să se așezase în fața Prințului Primăverii unde era mai puțin curent. În puțin timp, toți adversarii rămaseră fără bani. Prințul vru să plece, dar unul dintre jucători îl opri:

— Nu mai am bani, dar pun la bătaie locul în care se află tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte contra tuturor banilor pe care i-ai câștigat până acum…

— Bine, dar ăsta-i un loc dintr-un basm, răspunse Prințul, puțin derutat de convingerea cu care i se spuse, dacă

ai nevoie de bani, pot să te împrumut pentru o perioadă mai lungă.

— Nu, nu-i un basm, adevărul se descoperise și atunci singura soluție era să ne facă să credem că este o fabulație. În fiecare an are loc Marea Loterie a nenăscuților, iar marele câștigător are dreptul să-și întrebe mama unde se află Împărăția… După cum știi m-am născut foarte greu. Problemele nu erau medicale, în perioada aceea o forțam pe mama să-mi spună unde găsesc Împărăția tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte. Acum, că știi toate amănuntele, accepți să joci?

Prințul se uită pe masă: nu era nici un pahar de băutură. Crezând că se glumește, ceilalți se răspândiseră prin casă.

— Accept! răspunse el, fără să știe de ce.

Împărțiră bețele din trei cutii de chibrituri, stabiliră valoarea fiecărui băț, și începuseră să joace.

— Pot să plec? întrebă Prințul după vreo jumătate de oră, strângând tacticos bețele de chibrit în cutii.

— Ai câștigat cinstit, secretul meu, darul meu de la naștere este acum al tău…

Prințul simți că brusc îl doare rău capul, apoi, cum se relaxează total. „M-a hipnotizat, se gândi, n-a glumit, chiar mi-a spus unde e locul!".

Apoi, la fel de brusc, durerea de cap dispăru, dar începu să-l doară stomacul: se făcuse prânzul și îi era foame…

Aceeași zi, puțin după masa de prânz

După ce mâncă, în loc să simtă, ca de obicei, nevoia să se întindă și să tragă un pui de somn, Prințul simți nevoia să plece de acasă. Merse o vreme fără rost pe străzi, apoi cumpără un ziar și se opri într-un parc, pe o bancă, să-l citească. Într-un chenar negru, ghicitoarea Voichița anunța că poate ajuta pe oricine, în orice problemă, că poate sfătui lumea despre drumuri ce trebuie făcute sau nu, despre cununii și despre dragoste. Peste o jumătate de oră, găsi adresa ghicitoarei, care-l primi cu o cafea deja pregătită.

— Știam că ai să vii, Prințișorule, te așteptam de ani de zile…

Prințului i se păru vocea cunoscută, și nu se miră de gustul cafelei, exact cum îl dorise, și de faptul că din câteva mărci de țigări pe care le avea la îndemână, ghicitoarea îi întinse exact marca preferată. Ba mai mult, parcă se aștepta ca ghicitoarea să nu fie deloc mirată când îi vorbi de călătoria pe care vroia să o facă, și în plus, îi dădu câteva sfaturi… Plecă de la ghicitoare mulțumit de cafea și cu certitudinea că în curând va pleca într-o lungă călătorie…

Acasă, se duse direct la grajdurile tatălui său unde, așa cum îl sfătuise ghicitoarea, alese cel mai răpciugos cal, pe Stelică, un cal muncit o viață la plug, pe care urmând aceleași sfaturi, îl pârli pe bot cu niște jăratic. Încălecă și cu greu porniră spre Împărăția mult visată. Ca un făcut, uită acasă pieptenele, bucata de cremene și toate celelalte lucruri menite să te ajute într-o astfel de călătorie, așa că

la întâlnirea cu cea mai mare și fioroasă dintre Scorpii era complet nepregătit. Noroc că făcuse studii economice și, după lungi negocieri îi vându Scorpiei o pereche de porumbei călători de toată frumusețea, pe un preț de nimic, doar ca să-l lase să meargă mai departe. A doua zi, porumbeii se întorseseră, așa că întâlnirea cu Gheonoaia nu-l mai prinse nepregătit. Mărinimos ca de obicei, Prințul vându pe același preț de nimic și Gheonoaiei perechea aceea superbă de porumbei călători, doar pentru a fi lăsat să-și continue călătoria. Ziua următoare, porumbeii apărură și se așezară docili pe umărul Prințului. Calul Stelică începuse să dea semne de oboseală, Prințul se gândea că ar fi durat mai puțin călătoria dacă ar fi plecat cu mașina, soarele începuse să fie mai puternic ca niciodată, când brusc se făcu întuneric! Era noapte și ziua nici nu trecuse!

— Bine ai venit în Împărăția tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte, unde noaptea începe când un oaspete ne calcă pragul! îl întâmpină solul Împăratului, urmează-mă, te rog, Alteța Sa te așteaptă!

Împărăția era așa cum se așteptase: fiecare făcea ce vroia, mâncarea era din belșug și distracțiile erau ieftine, iar Împăratul îi plătea cu mărinimie de fiecare dată pentru încântătorii săi porumbei călători. Brusc porumbeii încetară să mai vină. Îi așteptă o zi, două, o săptămână, o lună…

Într-o zi, cineva îi bătu la ușă: erau porumbeii, Împăratul le tăiase aripile…

Lipsit de principala sursă de venit, porumbeii, pe care într-o zi de penurie materială îi transformase într-o ciulama, negăsind o slujbă potrivită, dar mai ales mânat de dorul de patrie, căci dacă nu am spus până acum Prințul

era un mare patriot, într-o seară, Prințul încălecă pe Stelică și plecă spre casă. „Spre nord, mereu spre nord”, îl călăuzise cel mai mare astronom al împărăției, dar nici nu apucă bine să-și dea seama unde se află pe cer Steaua Polară, că îl izbiră în față razele unui soare mai fierbinte ca niciodată. „Schimbarea asta bruscă nu poate însemna decât un singur lucru: am ieșit din Împărăție și am intrat în lumea în care timpul te îmbătrânește. Am intrat în împărăție pe la prânz, trebuie să fie deci aceeași zi, puțin după prânz, nu are de ce să-mi fie teamă că îi voi găsi acasă pe toți îmbătrâniți sau morți, ideea că un an în Împărăție ar corespunde câtorva sute de ani în restul lumii nu este decât o idee falsă, inoculată de cei care au inventat și basmul, acolo timpul este o diversiune, pentru ca oamenii să nu trăiască o viață numai ziua sau numai noaptea…”.

Soarele devenea din ce în ce mai puternic, peisajul din ce în ce mai arid, calul Stelică era deja obosit. În curând, singura priveliște pe care o mai avea în fața ochilor era nisipul și soarele acela, supărător de galben, care-l făcea să-i fie poftă de un ou prăjit. Merseră, merseră, erau doar un soare, două siluete și câteva milioane de tone de nisip fierbinte. „Și eu care spuneam că apa nu e bună nici în ghete”, își spuse Prințul, privind în urmă să vadă dacă Stelică mai vine… Stelică nu mai venea, dar în față îi apăru iubita lui, cu brațele larg deschise.

— Vino! atât îi strigă, și el se aruncă precum apa în cascadă. O simți dornică de el, atât de caldă... Când deschise ochii, văzu că săruta nisipul încins… Iubita lui se transformase în Fata Morgana sau poate invers, era așa de cald, că începuse să miroase ca o friptură. Îi era sete, sau

visa că îi este sete căci nu mai avea conștiința lichidului, organele îi fierbeau în suc propiu. Deodată, au început să apară orașe și oameni plini de patimi, Prințul plângea cu amintiri în loc de lacrimi…

Aceeași zi, pe înserate…

Se târî cu greu printre amintirile acelea fumegânde, până când auzi susurul inconfundabil al mării. Ridică ochii și văzu că nisipul nu se sfârșește, dar într-o parte se unește sau se luptă cu marea, nu mai era nimic clar în capul lui. Ajuns la mare, văzu oameni, pescăruși, și se luă când după unii, când după alții, până când ajunse într-un loc cu niște mașini mari de fier. Se urcă într-una dintre ele și adormi.

— Acceleratul spre Capitală pleacă de pe linia 3 peste cinci minute! anunța o voce metalică.

Dar pe el nu-l mai interesa nimic și fără să-și dea seama de unde, avea certitudinea că este în drum spre casă…

Ziua a VI –a

Foarte de dimineață

Se trezi brusc, și tot ce văzu fu cerul albăstriu-verzui, sau ochii ei, era prea adormit ca să își dea bine seama, și plonjă prin corneea ei, sau prin fereastra larg deschisă, dând din mâini și picioare ca un înotător în piscină. Închise repede ochii, căci un lichid roșu îl inunda de peste tot. Atunci a înțeles: se scălda în vasele ei de sânge, un sânge

mai puternic decât cel al balaurului, în care se scăldase nemuritorul Siegfried. Avu grijă ca nici o frunză, nici măcar o amintire de frunză să nu i se lipească pe trupul său ajuns desăvârșit după această baie. Deschise atunci ochii și tot ce văzu era cerul albăstriu-verzui, sau ochii ei, călătoria aceea prin corpul femeii sau pe nicăieri îl obosise, ochii îl dureau de atâta albăstriu-verzui, așa că se închise în el ca un sihastru în chilie, și așteptă al treilea cântat al cocoșului să se lepede de tot albăstriul-verzui din lume. Atunci când cocoșul strigă triumfător, vestind victoria asupra culorii aceleia absurd de predominante, deschise ochii și tot ce văzu fu cerul cenușiu, sau poate ochii ei, era prea adormit ca să-și dea seama, și se închise în el ca un sihastru în chilia sa din inima muntelui, și așteptă următorul cântat al cocoșului, sau urletul ceasului electronic, să se lepede de tot cenușiul din lume, spunând mereu o rugăciune pentru terminarea tuturor culorilor din lume.

Aceeași zi, nu chiar așa devreme, În căutarea Culorii

— Nu-mi place de tine, ești livid! îi spusese femeia-aeroplan ce-i zbura prin minte, la joasă altitudine, ca să-i fie cât mai aproape de gânduri. Ești atât de alb, că parcă ești un înecat!

— Nu-i nimic, mănânc un câmp de floarea-soarelui și mă fac galben ca mierea. Beau Dunărea și mă fac albastru ca stările tale, mănânc o pădure de brazi și mă fac verde ca

iarba, atât de verde, că vin vacile să mă pască. Și dacă nu e de ajuns, mă duc la Rovine, să curgă pe mine sânge din memoria pietrelor ce l-au văzut pe Mircea cel Bătrân luptând, sau mănânc portocale până mă fac oranj, atât de oranj, că se bat maimuțele să mă mănânce, se bat atât de rău, că totul se face violet!

— Degeaba, e albul din tine atât de negru, că tot gri rămâi! îi aruncă ea o aripă în față, și el înțelese din zborul acela în derivă și din motorul ei prea rău fumegând că femeia-aeroplan se va prăbuși și va deveni femeia-normală sau femeia altuia, dacă nu va pleca cât mai repede să caute Culoarea, culoare care pierise poate din cauza rugăciunii lui matinale.

„Trebuie să cobori din câmpie în munte!", îi spuse Oracolul și ăsta fu singurul sfat cu care plecă la drum.

Nu trebui să meargă mult pentru a da de câmpie. Se vedea de departe că este o câmpie ciudată: era împărțită în 64 de pătrate, unul cultivat cu grâu, altul cu iarbă. „Parcă ar fi o tablă de șah!", abia apucă să gândească și o voce venită de nicăieri sau de peste tot îi răspunse: „Ai intuit exact. Te încumeți să intri în jocul nostru de șah? Cum nu e un joc de noroc, banii nu vor exista aici!" Și din portofel începură să-i zboare fluturi de zeci de culori, iar în buzunare începură să-i cânte greieri metalici. „Dacă o să câștigi, vei putea să cobori din câmpia noastră în muntele pe care îl cauți. De vei pierde, vei rămâne pe veci o piesă în câmpia noastră crescută din visele jucătorilor ce n-au apucat să joace. Spune, accepți?".

Îi zbura prin cap cu viteză mai mare ca niciodată, nu auzea decât zgomotul pe care îl făceau motoarele ei, și,

având în minte doar gândul că ea va ateriza în același loc cu el, de va reuși să câștige, spuse grăbit: „Da, da, accept!”.

Atunci câmpul se umplu de figurine, iar el se trezi un simplu pion în prima linie. Dar le era frică de el și din pion l-au făcut nepion, adică un cal, gândindu-se că-i pot pune zăbală, să-l îmblânzească, dar nu știau că el călărise printre stele pe stră-strănepotul lui Pegas și învățase că foamea te face de obicei să asculți de oricine, dar foarte rar – și era și cazul lui – te face să fii propriul tău stăpân. „Ăsta ne dă șah și ne ia și regina!”, șușoteau toți, și din cal l-au făcut necal, adică măgar, dar în scurt timp li s-a făcut iar frică de el, căci ajungea cu urechile la cer și ziceau că o să explodeze soarele de râs, că prea-l gâdilă cu urechile lui mari și măgărești, și atunci îi trădară sexul și-l făcură regină. „Se mișcă în prea multe direcții, nu trebuia să-i dăm o asemenea libertate” și îl făcură neregină, zidindu-l, zidindu-l, până-l făcură turn. „Lasă prea multe cruci în urma lui atunci când se mișcă. Poporul e prost și superstițios și l-ar putea urma!” continuară să se audă șușoteli în diferite pătrate. Și începură să-l dărâme cu picamere, buldozere și târnăcoape, până când îl făcură rege. „I-am dat o putere prea mare! Ce rău îi mai putem face acum, când e apărat de toți? Ăsta-i nebun, e nebun de-a binelea, trebuie neapărat internat într-un ospiciu!”.

Brusc, câmpia dispăru și Prințul se găsi la poalele muntelui. Nebun fiind, avusese matul la prima mutare…

Muntele îl privea de sus. Ironic, i se păru lui. Întotdeauna își dorise să privească un munte în ochi, dar nu reușise să-l vadă decât până la brâu. Era îmbrăcat primăvăratic, dar cu

toate că era zăpadă din abundență, nu-i era frig deloc. De aici, de sus, cerul se vedea mai blând, mai albastru ca niciodată, mai hipnotic ca niciodată. „Trebuie să cobori din câmpie în munte!”, îi reveneau în cap spusele Oracolului. Și atunci realiză că nu se cațără pe un munte, ci pe barba lui Dumnezeu, că cerul nu e cer, ci doar o privire aruncată ce mai plutește până să se stingă. „Poți să cobori din câmpie în munte? Poți să cobori din munte în cer? Spune-mi, poți tu toate astea?”.

— Eu pot! strigă triumfător și, având curcubeul lipit de față, se aruncă în gol.

Eu poooot! Eu pooot! Eu poot… țipă ecoul vestind victoria…

Ziua a VII-a

Ultima

Totul era alb, la un moment dat i se păru că și pufos…

— Ai ajuns la capătul drumului, fiule, ești la capătul puterilor, odihnește-te, astăzi e ziua a VII-a și e scris pentru toți să ne odihnim…

*

Se trezi din vis când simți mâna lui Mimi mângâindu-l pe păr.

„Șefu’, îi șopti blând la ureche, să-ți aduc ceva de mâncare, să-ți mai pun niște cartoane sub cap?”.

Expertă, o mână îi descheiase vesta, cămașa, și îi mângâia blând părul rar de pe piept. Se trezi de tot, îl respinse ușor pe Mimi care se ghemuise docil lângă el.

„Nu, Mimi, mulțumesc, nu-mi trebuie nimic. Aș vrea să fiu puțin singur, dacă nu te superi…”.

Nu se supărase, era obișnuit și cu mângâierile și cu refuzurile Mimi, dar se putea citi o undă de regret în ochii lui mari, albaștri.

Se uită în jur, abia atunci realiză că stătea întins pe niște cartoane care pe vremuri fuseseră cutii, că era învelit cu niște zdrențe cine știe de pe unde luate. Peste tot zăceau aruncate ziare. Luă unul și îi sări în ochi un titlu mare, de pe prima pagină: „PREȘEDINTE DISPĂRUT DE O SĂPTĂMÂNĂ”. Mai jos, încadrată de articol, poza lui preferată, făcută cu vreo 5 ani în urmă, înfățișa un bărbat stilat, elegant, genul de bărbat pe care ți-l închipui că miroase a tutun scump… „Au trecut de atâtea ori pe lângă mine, când stăteam la cerșit și nu m-au recunoscut”, se gândi el cu un gust amar de parcă mâncase la prânz un roi de îngeri decăzuți, cu aripile înnegrite de fum de țigări „Carpați”…

Îi era somn, un somn ciudat ce nu-l lăsa să doarmă. Se întinse pe mormanul ăla de cartoane, se înveli cât putu mai bine cu cârpele alea împuțite și, brusc, i se făcu dor de patul de acasă, de friptura pe care mama i-o făcea aproape arsă, așa cum îi plăcea lui, de supa cu găluște, de femeia care nu mai obosea să-i umble prin minte…

„O ședință, râse el, am nevoie să prezidez o ședință ca să mă revigorez.”

A doua zi se interesă care este cel mai spațios canal din oraș, sechestră toți banii membrilor cetei lui, se duse și făcu o baie la Baia Publică, își cumpără un costum, o cămașă și o cravată aproape noi, de la un second-hand, se tunse, își aranjă barba la un frizer, și-și trimise oamenii să convoace toți șefii de canale, pentru ședința de a doua zi, dar și să încerce, cât mai discret, să le afle nemulțumirile și visele. Seara, vorbi mult cu oamenii lui, care-și îndepliniseră bine sarcinile, ca să afle care sunt problemele cele mai mari în canal și ce și-ar dori cel mai mult oamenii, ca să poată să-și facă un discurs cât mai bun.

Se intimidă, poate nici la momentul debutului său nu avusese atâtea emoții, dar acum era intimidat rău de oamenii aceia care-l priveau rece, extrem de rece, nici în momentele în care se despărțea din vina lui de femeile pe care le-a iubit nu văzuse atâta răceală și ură… Experiența îl ajută însă să treacă repede peste momentul acela, înțelese că oamenii nu știau ce să creadă și nu se așteptau la nimic bun de la omul acela atât de diferit de ei. „Un rocker motociclist, tatuat, cu cercei în nas și-n urechi, pictat printre îngeri în Capela Sixtină”, sintetiză mintea lui obosită, de lipsa de somn, situația. Scoase cu un gest absolut firesc punga de aurolac din buzunarul interior al sacoului și trase adânc, cu naturalețe. Gestul său înmuie ochii oamenilor care începuseră să-l vadă ca pe unul de-al lor, dar poate un pic mai ciudat. Le mai aruncă o privire pe sub lentila ochelarilor. „E o privire ironică, spuneau unii”, făcu mintea sa, obișnuită de atâta timp să vorbească singură, corelația cu Eliade, apoi, reglându-și tonalitatea vocii, le spuse

cu tărie în glas, dar totodată cu blândețe: „Fraților…, ne vânează prea multă lume, poliția, gardienii publici și parcă nu ar fi de ajuns, ne vânează oameni care nu suportă să vadă în jurul lor mizerie și suferință, numai pentru că ei n-au trăit-o și li se pare nefirească…

Fraților! continuă el după o mică pauză în care studie efectul spuselor sale, ridicând un pic tonul. Cu toții ne-am dori să avem un loc unde să muncim, nici unuia dintre noi nu-i face plăcere să fure și să cerșească…”.

Râdea în gândul lui, căci îi veni în minte imaginea biroului confortabil pe care îl părăsise, a scaunului comod, a calculatorului plin de jocuri, a secretarei care făcea niște cafele delicioase și cu care petrecuse niște clipe minunate la munte, la mare sau când îi lua valul chiar acolo, pe biroul lui spațios… „Ce să-i faci, în politică toți trebuie neapărat să mințim”, se consolă el repede.

„Cu toții ne-am dori o casă, o mașină, un frigider plin, nici unul dintre noi nu dorim viața asta de mizerie pe care o ducem…

Fraților, prea mulți ne lovesc, ca să ne mai putem permite să facem prostia să ne lovim și noi între noi! Să încetăm cu luptele astea absurde pentru un colț de stradă, pentru un petic central din Piața Mare! Sunt aici să vă ajut! Sunt aici să vă unesc! Numai împreună putem reuși!”, încheie el fulminant.

Privi în jur, cu ochelarii lăsați mult spre vârful nasului, dintr-un tic ce-i rămăsese din perioada în care își căuta încă modele. Oamenii începuseră să șușotească agitați între ei, cei din ceata lui înfierbântau spiritele, așezați

strategic, fiecare în interiorul unui grup, așa cum le spusese șeful…

Brusc, unul dintre ei sparse gheața și se apropie de el, îngenunche, îi luă mâna dreaptă și sărută ghiulișorul de argint ce avea încrustate dintr-o fericită coincidență inițialele lui, căci inelul îi fusese dăruit de o femeie ce vrusese să unească pe vecie numele lor, măcar în felul acesta, dar în același timp formase și inițialele lui. Până să se dumirească bine ce se întâmplă, căci alunecase pe panta amintirii privind inelul acela, supușii începuseră să se perinde și să îngenuncheze…

„Bine, sunt mulțumit de voi”, le spuse blând, atingându-le capul cu mâna stângă, ușor, ca un preot ce dă binecuvântarea…

După ce terminară toți procesiunea, le spuse să se așeze, ceru informații despre toți șefii de cete, despre mărimea, despre locurile în care stă fiecare ceată, scoase o hartă a orașului și-l împărți în zone de influență.

„Dacă din diferite cauze, cum ar fi lucrări la drumuri, reparații de conducte, închiderea piețelor din diferite motive, sau orice alt impediment ce poate să apară și oamenii dintr-o zonă nu pot să iasă la produs în teritoriul lor, ei au dreptul să meargă în altă parte, dar vor da a patra parte din câștigul lor șefului zonei în care s-au dus. E cinstit așa?”.

„E cinstit!”, răspunseră în cor.

„Cu toții veți veni la mine când aveți probleme, voi sunteți mâinile și picioarele mele, eu sunt capul vostru”, intonă el și toți avură stupida senzație că sunt în mijlocul

unei slujbe la biserică. „Săptămânal, ne vom întâlni și vom discuta problemele pe care aveți, le vom rezolva, se corectă el. E clar?”.

„E clar, răspunseră, e clar, șefu’!”.

Se instală într-un canal mic, dar aproape de centrul orașului. Toți puseseră mână de la mână și-i cumpăraseră o saltea, un cearșaf, o plapumă, mai ponosite, dar încă bune.

De la atâta nesomn, cafea, țigări și aurolac, avea o erecție continuă, ciudată, extrem de puternică și dureroasă. Le explică la băieți care i-l recomandară pe Mimi și după ce refuză, plecară și-i aduseră nu după mult timp o fată slăbuță, cu părul lung, șaten, cu fața lungă, un pic prea lungă dacă nu erai obișnuit cu persoane de acest gen, cu o bărbie prea proeminentă pentru gustul lui. Ochii ei mari, frumoși, căprui, își schimbară culoarea în verde când îl văzu.

„Am spălat-o, șefu’, și i-am luat niște țoale mai ca lumea de la Steilmann”, glumi unul.

Le dădu bani să cumpere mâncare, cafea, țigări, suc, gin pentru el și lichior pentru fată. Era bogat pentru lumea asta mizeră de aici, din fundul pământului. Fiecare ceată îi dădea a zecea parte din ce câștiga și, de când lucrurile erau organizate și frâurile bine strânse în mâna lui cu tendințe tiranice, lucrurile începuseră să meargă mai bine pentru ei. În câteva canale trăseseră meșteșugit, ascunzând firele printre tufișuri, curent electric de la stâlpii de iluminat public.

Băieții îi aduseră repede tot ce a cerut, le lăsă mărinimos restul să se cinstească cu o votcă într-o bodegă, puse peste

bec un lampadar făcut de unul dintre băieți, din hârtie creponată găsită la tomberoane, pe lângă un brad aruncat după Revelion, și-și aprinse o țigară. Suflă, și fumul se încolăci peste lumina blândă, odihnitoare…

Era excitat, era excitat rău, habar n-avea de cât timp nu mai avusese o femeie, aici jos era noapte tot timpul, nu prea mai ieșise afară de când băieții se ocupau de tot ce-i trebuie și de obicei îi era lene să se uite când ieșeau băieții afară dacă pe gura canalului dat la o parte intră soarele sau noaptea de afară vine să se împerecheze într-un ritual ciudat cu noaptea veșnică de aici de jos…

O dorea, niciodată nu dorise așa de mult o femeie. Fața ei nu-i mai părea așa de lungă, îi pieptănă părul într-o parte cu degetele și bărbia parcă i se mai îndulci și ea. „Ce aer mândru ai!”, nu putu el să nu remarce. „Ce ești așa de mândră, ești prințesă?”. Fata nu-i răspunse, mâncase flămândă niște salam, iar acum își turna un pahar de lichior și luă din pachetul lui o țigară, o aprinse, apoi așteptă docilă ca el să-i ceară ceva.

Era excitat rău, dar n-avea nici cel mai mic chef să se grăbească. Se întinseră în pat și el o mângâie pe spate, se jucă cu părul ei de pe ceafă, îi mângâie calm sânii…

„Sunt virgină…”, îi șopti ea blând și un pic speriată la ureche.

Respectă lucrul acesta, el, stăpânul absolut al tuturor oamenilor abjecți din canalele alea, care nu se gândeau decât cum să producă bani pentru o gură de aurolac în plus. „E la fel ca sus, gândi el, toți aleargă haotic, fără să aibă timp să vadă nimic din ceea ce se întâmplă lângă ei,

își fac griji, nu pot să doarmă noaptea de grija banilor, e la fel ca sus, numai că noi ne cumpărăm aici în canale iluziile la un preț mai mic…”.

O ținu multe zile cu el, chiar și atunci când avea ședințe: „Secretara mea, șefa de protocol”, o prezentase glumind. Șefii de canale o priveau avid, mulți din canale o avuseseră în patul lor, dar șeful cetei din care făcea parte ea nu îngăduise să se atingă vreunul de fecioria ei, sub blestem întărit de lama cuțitului, căci îi era frică să nu i-o îmbolnăvească și aștepta vizita unui pește cu relații în Italia, ce-i promisese o sumă fabuloasă pentru lumea canalelor, dacă i-o vinde.

Nu putea nici acum să doarmă, trăia o stare ciudată de om spânzurat printre vise sparte în bucăți de huruitul vreunui camion sau tractor ce trecea pe stradă… De când o avea lângă el pe Ciociolina, – căci acesta era numele de canal al fetei, numele adevărat i se pierduse undeva în negura timpului și ea îl uitase repede, căci îi aducea aminte de pedepsele din școala de corecție în care intrase pentru că furase ciocolata aceea pe care mama alcoolică uitase să i-o cumpere – timpul, dușmanul lui cel mai mare, care se scurgea cu viteza unui Trabant de fiecare dată când el și-l dorea Ferrari, îi devenise simpatic. Îl vedea de fiecare dată când trăgea din punga veșnic plină cu aurolac, îl vedea cum îi zâmbește sub forma picăturilor de apă ce se scurgeau din conductă cu precizia unui ceasornic, înecând minutele într-o băltoacă.

Într-o seară nu mai rezistă și după ce momi fata cu ciocolată albă cu capucino, singurul lucru în fața căruia ea își pierdea total firea și capacitatea de gândire, racilă din

anii copilăriei probabil, o avu, blând, grijuliu să nu o doară…

Probabil în raiul care-l crease aici sub pământ acesta fusese singurul fruct interzis, mărul din care nimeni până acum nu mușcase, dar el îndrăznise îndemnat de șarpele acela de apă care se prelingea pe conductă și-i sâsâia la urechi cu vorbe de abur…

De atunci viața tuturor din canal se schimbă…

Când îl apucau durerile de cap de la somnul ce refuza să vină, o ruga să-i povestească ceva, orice. Vocea ei îi făcea bine. Ciociolina îi povestea despre stradă, despre oamenii pe care îi văzuse, despre mașini, despre visele naive pe care le avea. Altă dată, firesc, de parcă ar fi povestit un film, își amintea despre un șef de canal care a luat-o să-i arate muntele și s-o plimbe cu telecabina, dar a înfundat-o într-un hotel sordid, despre un altul din canal care a tras-o într-un tufiș, despre unul care a dus-o într-un bar, despre băieții care-i plăteau intrarea în discotecă și-i luau și un suc și țigări pe care ea le plătea cu câteva sărutări, despre altul care a dus-o într-o iarnă când aproape că înghețase, în scara unui bloc, unde caloriferele duduiau de căldură, cu niște poze colorate pe pereți și cu plante exotice, crescând în niște ghivece mari, plante pe care ea le văzuse și la televizorul din vitrina unui magazin, într-un film despre o insulă îndepărtată și mereu călduroasă, căreia îi uitase numele…

Un timp a ascultat-o la fel de firesc cum îi povestea ea, așa cum asculți un radio sau povestirea unui film sau a unei cărți. După aceea, însă, șarpele de pe conductă i se strecură

în inimă și începu să-i verse venin: începuse să-și imagineze alți bărbați sărutând-o, mângâind-o, atingând-o, făcându-i tot ceea ce ea-i povestise cu lux de amănunte. Din ce în ce mai des începuse să i se deruleze în fața ochilor secvențe parcă desprinse dintr-un film… Cafeaua nu mai avea gust, țigările erau prea slabe, începuse să fumeze marijuana în loc să tragă aurolac…

Ședințele nu-i mai priiau de loc, începuse să observe privirea doritoare a șefilor de cete. Alungă toți băieții din canal, păstră lângă el doar pe Mimi, singurul care îi arunca Ciociolinei priviri indiferente.

Începu să fie nedrept cu șefii de cete, le mări la 15% birul, îi certa când nu îi aduceau bani destui pentru a-și satisface viciile tot mai numeroase. Rări ședințele și începu să-i învrăjbească pe șefii de cete unii cu alții, chemându-i separat și băgându-le în cap fel și fel de minciuni. În mintea lui bolnavă, spera să ajungă să se omoare între ei, căci asta era după el pedeapsa pe care o meritau toți cei ce-o atinseseră cândva pe Ciociolina.

După un timp nici marijuana nu-i mai producea satisfacție, așa că începuse să-și injecteze heroină în vene, nu prea mai mânca bine, viața în canale începuse din nou să se înăsprească și cu ea și viața lui. Șefii de cete, supărați de procentul mare pe care-l datorau, începuseră să ascundă o parte din câștiguri, vrajba și dezordinea puseseră iar stăpânire pe canale, Ciociolina vroia mereu alte și alte distracții, heroina era din ce în ce mai scumpă și nici nu vroia să se gândească prin ce trebuie să treacă Mimi ca să i-o obțină.

Totul îi mergea rău, îl durea mai tot timpul capul, heroina și Ciociolina erau singurele lucruri care îi mai făceau

bine. Tot nu reușise să doarmă, somnul era înlocuit de o stare soră cu paralizia, în care nu se putea mișca, nu putea vorbi, vedea tot ce se întâmplă, dar nu înțelegea nimic.

Se înfuria des pe Ciociolina, de fiecare dată când în fața ochilor îi juca filmul acela stupid și porcos și atunci o făcea albie de porci și o dădea afară. Peste o oră, peste o zi, peste o săptămână, ea se întorcea și se așeza supusă la picioarele lui și îi cerea iertare. O ierta de fiecare dată, căci timpul cât ea era plecată și-l petrecea blestemându-se pentru cuvintele pe care le spusese și rugându-se să se întoarcă.

Într-o noapte, după ce își făcu o injecție cu marfă de calitate, se simți plin de forță, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn odihnitor. Dansară pe o melodie ce se auzea vag de la un bar din apropiere. Avea impresia că sufletele lor se aleargă pe perete, sau poate totuși nu, poate fug de șobolanii aceia cenușii și scârboși. Își dori să uite de toate, o luă în pat și o iubi cum n-o iubise niciodată… Târziu, îi șopti la ureche, cu glas de frunze ce se scutură, o poezie tristă. „Ți-a plăcut, prințeso?”, îi cântă el mângâind-o și iubind-o în continuare. Nu-i răspunse, dormea de mult, cu ochii deschiși, corpul Ciociolinei învățase să se miște prin somn, așa cum îi plăcea lui.

„Putoare! Curva dracului!”, îi șopti el verde printre dinți și o trezi cu lovituri de palme. „Curva dracu’, ce fac, fă, mă f… cu o gonflabilă?”.

O dădu afară, urându-i să dea de cel mai împuțit pește, care s-o învețe cu biciul în mână cum se face meserie, că-i proastă și nu știe nimic.

O așteptă o zi, două, o săptămână…

Șefii de cete se prefăceau că îi dau cota cuvenită, din milă, îi dădeau numai cât să-i ajungă să trăiască… Începuse să miroasă, hainele erau murdare, părul era netuns, nepieptănat, barba dezordonată. Arăta ridicol, într-un ceas de furie lovise cu capul în conductă și își spărsese o lentilă de la ochelari, iar pe cealaltă o crăpase, dar nu și-i dădea jos.

Crescuse doza de drog și asta-l ajuta, intra într-o stare de nepăsare totală, stătea într-un colț fără să se miște, fixând cu privirea ceva ce doar el vedea pe tavan.

Mimi era singurul care nu-l părăsise, în momentele când el nu mai avea nici o voință îl spăla puțin cu un burete, încercase să-i aranjeze părul și barba, îi schimbă hainele. Se uitase și Mimi în locul acela din tavan pe care șefu' începuse să-l privească tot mai des, dar nu văzu nimic. Nu, nimeni nu putea să vadă în afară de el sfârșitul acela de poveste pe care o trăise de prea multe ori până atunci în viață și care se repeta absurd, de parcă ar fi fost prins într-o buclă temporară. Nimeni nu știa că odată, când fusese la pescuit, o râmă îl rugase s-o cruțe: „Am oroare de cârlig și nici nu sufăr mirosul de pește, în plus am reumatism și la ora asta apa e foarte rece", argumente destul de serioase pentru el, așa că o salvă în schimbul unei poezii scrisă de marele poet al râmelor de bălegar Râmon Râmescu, obținând totodată și dreptul de a o folosi ca pe o poezie proprie, lucru pe care conștiința lui îl acceptă cu destulă ușurință. Poezia se numea *Definiție* și râma i-o spuse cu firească emoție și sfială, înroșindu-se și articulându-se cât putu din încheieturile bolnave de reumatism:

„Sunt butoi de vin,
Sunt aspirator de fum de țigară,
Sunt parfum în păr de fecioară,
Sunt strugure și pară,
De fiecare dată când
Necuratul croșetează ciorapi
cu gândurile mele."

Cine știe însă cum îl văzuse femeia-șarpe pe care o pândise, o alergase, dar îi scăpase printre degete, lăsându-i o răcoare, o adiere de ierburi vrăjite în tot corpul.

— Nu, fiu al Primăverii, aromă de primăvară, pe tine te împrăștie vântul în prea multe direcții! Eu am găsit firul de iarbă al înțelepciunii, eu pot înțelege… tu ai în tine ceva din privirea soarelui dogoritor, mi-e frică să nu-mi faci sângele să fiarbă, îmi e frică să nu mă omori…

— Nu-ți fie frică, te voi răcori cu miresme de tei, voi coborî adierea de munte pentru tine, lasă-mă să-ți ating pielea după care râvnește oricine!

— Voi, oamenii, ne călcați cu piciorul pe cap oriunde ne prindeți, până și veninul ni-l luați! Ne urâți, credeți că ați pierdut Edenul din cauza noastră. Tu, fiu al primăverii, nu mă poți iubi, nu mă poți atinge decât dacă aș fi brățară la mâna ta să-ți sorb pulsul! Îți voi lăsa amintire privirea mea …

Și ochii aceia mari, de un verde gălbui, ca de hepatic, îl urmăriră hipnotici, până și noaptea în vis, făcându-l să străbată sute de kilometri zadarnici, căci ea, femeia-șarpe, se împrietenise cu o vrabie care îi dădea de veste de fiecare

dată când se apropia de ea și atunci dispărea în scorburi de copac sau în amintiri de oameni nebuni…

Atunci plăti cu sudoarea omului care cară saci de porumb în spate, trei sticle de vin făcut din struguri negri ca sângele, călcați în picioare de trei fecioare, una blondă, una roșcată și una brunetă, ce se țineau de mâini și descântau:

„Să iasă un butoi de vin,
Să fie roșu cu puțin pelin,
Să bea Împăratul cu gura la caneà
Iar când i s-o face carnea rea
Și o mușca Moartea din ea,
Să se îmbete și să nu-l mai ia!”.

Apoi, vinul era ținut în hrube întunecoase, pentru a nu putea auzi vorbe de ocară sau șoapte de iubire, așa că rămânea pur ca aripa stângă a porumbelului ce mânca firimituri de pâine în piața mare a orașului. Cine bea din vinul ăsta poate să-și aducă aminte orice sau să uite tot. Așa că bău, bău cu sete și femeia-șarpe începu să apară încet-încet, până când îi apăru în toată splendoarea ei, îi umplu toate gândurile, dar lui nu-i fu milă de frumusețea ei și o biciui cu un gând de invidie împletit cu unul de furie, și o închise într-un ungher mic și întunecos al creierului său și o lăsă acolo până îi promise că va fi a lui. O avu, o avu cu furie, cu patimă, o făcu să-i clocotească sângele ei rece de șarpe…

Într-un târziu, ridică ochii și văzu că pe tavanul bodegii fumul țigărilor și aburul de băutură desenaseră „Cina cea de taină”, dar Iuda, Iuda lipsea: îl trimiseseră în miez de

noapte să cumpere țigări. Se simțea lipsa trădătorului acolo sus; brusc, îl simți pe Isus privindu-l. Avea niște ochi mari, a căror formă și culoare se schimba de la o secundă la alta, cuprinzând toată gama de forme și culori pe care el o cunoștea din ochii femeilor pe care le iubise, blânzi dar care îl scânteiau, îl fulgerau, îi porunceau, îl vindecau de toate bolile…

„Să-l slăvim pe Domnul Dumnezeul nostru!”, îl biciuiau cuvintele lor.

„Nu! Dumnezeul vostru nu e Dumnezeul meu! Dumnezeul meu naște noaptea când își despletește părul, face zorile senine când mă privește, când mă iubește, duios zăpada se topește…”, ar fi vrut să strige, dar văzând proiecția aceea continuă de ochi atât de cunoscuți, avu impresia că cineva îi spune: „Știm totul despre tine, nu are rost să te ferești sau să adaugi ceva!”, și îl cuprinse o milă ciudată de el, de ea, de ei, de ele și se trădă, își trădă dragostea față de femeia-șarpe și atunci sufletul său urcă lin, dând din aripile îngălbenite de tutun, în tavan și se așeză la masă în locul lui Iuda trimis în miez de noapte să cumpere țigări, și-l duru mâna sufletului, îl duru rău, căci se încleștase cu disperare pe o pungă cu fix 30 de arginți…

*

Într-o noapte, da, avea certitudinea că e noapte, numărase picăturile de ploaie ce nu mai conteneau să cadă pe gura lor de canal și ajunsese la concluzia că e noapte, căci numărase un milion două sute cincizeci și trei de picături

de ploaie și în mintea lui ziua era pară și noaptea impară, într-o noapte ieși din canal, după ce-și făcu o doză mult mai puternică decât de obicei.

Ploaia îl lovi în cap, în piept, pe umeri, din spate. Își sfâșie cămașa, se lovi cu pumnii în pieptul uscat pe care pielea se întinsese ca pe o tobă și urlă la Dumnezeu, dacă există, să iasă în ploaie, să se bată cu el:

„Ieși, curvă lașă, dacă ai curaj, ieși să te lupți cu mine!".

Dar Dumnezeu, fie că nu avea curaj, fie că nu se cobora la mintea lui, nu ieși…

„Ieși dacă nu ți-e frică de mine și de sora mea ploaia, ieși cu umbrelă dacă ți-e frică să te lupți cu amândoi!", strigă acompaniat de urletul câinilor vagabonzi care umpluseră strada lângă el…

Ridică ochii și văzu luna plină, de culoare galben-căpruie, ce-și schimba culoarea în verde, ca ochii ei, și atunci știu că Dumnezeu nu îndrăznește să coboare pe trotuar să lupte cu el, că e laș și îi trimite în schimb femeile să lupte în locul lui…

Brusc, îl cuprinse o poftă de somn, i se făcu somn cum nu-i mai fusese nici el nu știe de cât timp și înțelese că singurul mod prin care îl putea învinge pe Dumnezeu este să nu stea acolo pe trotuar să-l biciuie ploaia și vântul, să nu mai îndure umilințele la care este supus, să nu joace rolul în piesa aceea absurdă, până la capăt.

Îi era somn, groaznic de somn și plecă urlând ca un lup, acompaniat de miile de câini vagabonzi ce urlau și ei, amenințător, la luna aia, plină și verde.

Se întinse obosit și-și puse liniștit capul pe linia ferată ca pe o pernă, așteptând să vină un somn cu șuierat de tren…

Ultimul pahar de vin

Fals tratat despre o iubire imposibilă

Totul începuse într-o zi când un om veni acasă de la serviciu puțin afumat, căci fusese ziua de naștere a șefului care îl cinstise cu un pahar mare de whisky, și se iubise cu nevastă-sa fără să se protejeze, iar un spermatozoid cu formula 22 A+1 GY, se alătura unui ovul cu formula 22 A+1 GX, dând naștere unui zigot cu premise prospective de tip masculin, cu formula cromozomială 44 AX+ GXY. Peste nouă luni, același om bătea la poarta preotului Litră, să-l ajute să găsească cel mai potrivit nume de sfânt, fiului său în greutate de 3,200 kg, despre care toată lumea spunea că deja seamănă leit cu el. Peste câteva ore, petrecute într-o cârciumă de cartier, de pe pereții căreia un curios ar fi putut afla că Anton love Dora, că Nuți are numărul de telefon 7654321 și cum arată în viziunea unui pictor naiv organul reproducerii masculine, omul nostru era mult mai beat decât cu nouă luni în urmă și supărat pe preotul Litră că băuse două sticle de vin pe socoteala lui și încă nu-i găsise un nume biblic demn de a fi purtat de cel care-i va duce numele și gloria mai departe în viață. Beția scoate la iveală cele mai urâte părți ale omului, dar câteodată și lucruri bune, sau chiar de excepție. Gestionarul Ilie, om în pragul pensionării, știuse să se ferească de primele și să

învețe din cele din urmă, și pentru că cei doi erau clienți vechi și fideli, le vându soluția pe un rachiu mare de piersici: părintele va spune o rugăciune, să-i dea Dumnezeu inspirație și să-i îndrume mâna, iar apoi va deschide Cartea Sfântă, la întâmplare, și primul nume propriu de pe pagină va fi numele copilului…

Peste ani de zile, Nazaret, copilul cu nume născut într-o cârciumă, ajunse cu voia Domnului, fără mari probleme, în al treilea an de facultate. Ieșise într-o seară să se plimbe pe stradă și să fumeze, acasă maică-sa îi făcea scandal că-i afumă perdelele, și mergând așa, fără nici un scop, se trezi că de la o vreme se ține ca un câine orfan, după o femeie agățată de brațul unui tip solid, tuns scurt, genul soldatului american. „Dacă observă ăsta că mă țin după ei și-mi dă un pumn în față, umblu cu ochelari de soare o lună…", gândi, dar își asumă riscul și se ținu în continuare după ei. Femeia nu avea nimic deosebit privită din spate. Îi urmări linia piciorului destul de fină dar strâmbă din nas văzând pantofii cu talpă exagerat de groasă, meniți să-i ascundă cei cinci centimetri, care i-ar fi trebuit pentru a avea picioare de fotomodel. Părul, de o nuanță imprecisă: castaniu, negru și roșcat, culori rămase de la vopsiri nefăcute de un profesionist, era prins neglijent într-o coadă de cal. Cuplul intră într-un bar. Îi urmă și se așeză la o masă de unde s-o poată vedea din față și să o audă. Fața era prea lungă pentru gustul lui, bărbia pătrată, aproape bărbătească. Ochii, căprui, cu irizări de verde erau singurul lucru cu adevărat frumos. O ascultă vorbind: gângurea banalități pe care le auzise de

prea multe ori. O mai privi o dată: nu, nu era o femeie frumoasă, era o femeie care trăia poate doar prin ochii ei… Se ridică și plecă dezamăgit spre casă. „Hotărât lucru, trebuie să mai las cartea în pace și să mai mă duc pe la femei!", își spuse, dar plecă tot spre casă, căci mai avea ceva de învățat…

Acasă, nu-i stătuse însă mintea deloc la învățat. De fapt, nu-i stătuse mintea la nimic. Stătu întins în pat, uitându-se fix în tavan și gândindu-se la ceva, dar fără să-și dea seama exact la ce. Apoi, după câteva ore, se gândi că tavanul nu e nici măcar destul de alb ca să merite atâta timp atenția lui, așa că își mută privirea spre lustră. Rămase încremenit: pe bronzul lustrei, un bărbat și o femeie, din același material, făceau dragoste încet, metodic, fără nici o grabă, dar totuși plini de pasiune, de parcă ar fi fost conștienți că în lumea lor metalică timpul cu dinți de rugină mușcă mai rar din trupurile lor cu mușchi de bronz… „Visez, ce vis tâmpit, să-ți visezi lustra! Am să mă ciupesc, dacă visez, nu voi simți nimic!". Urlă! Unghiile îi intraseră adânc în carne, învinețind-o, dar cei doi continuau să facă dragoste pe lustră, sfidând legile gravitației, și, înfierbântați, începuseră să geamă puternic… Aprinse lumina să poată vedea totul mai clar. Cei doi aveau o frumusețe dumnezeiască, pe care nu o mai întâlnise nici măcar în albumele cu reproduceri după tablouri ale pictorilor celebri și nici în mult mai numeroasele reviste *Playboy*, care-i trecuseră prin mână și care înfățișau cele mai frumoase femei ale lumii în toată splendoarea lor. Cei doi se mișcau amețitor, se apropiau de

descătușarea finală, care produse o orgie de fluctuații de lumină și scântei celor patru becuri ale lustrei, iar în final un scurtcircuit în toată rețeaua electrică a casei. „Am înnebunit! Învăț prea mult, trebuie să mă mai odihnesc…”. Luă un diazepam, dar nu reuși să adoarmă. În curând, noaptea veni cu o precizie pe care de multe ori se chinuise să o înțeleagă. La lumina lumânării, căci se simțea extrem de confuz și obosit pentru a se duce să repare pana de curent, mâncă în silă, mai mult ca să scape de gura maică-sii, apoi se întinse în pat și închise ochii încercând să-și aducă cât mai bine aminte imaginea femeii după care se ținuse ca un nebun, ca să înțeleagă ce îl făcuse totuși să se comporte așa. Își aduse aminte costumul acela crem cu care era îmbrăcată, pantofii cu talpa exagerat de groasă, părul prins neglijent într-o coadă de cal, și visă, visă, până când reuși să-și aducă aminte de ochii aceia mari, verzi, fascinanți, care ar fi putut, dacă pe Pământ ar fi existat viețăți numite ochi, să trăiască singuri. Da, acum știa: ochii ei erau niște magneți, iar el era o simplă pilitură de fier, care nu se poate împotrivi legilor fizicii. Fără să-și dea seama, începuse să se mângâie pe piept, iar apoi, când mâna îi coborî, realiză ce face și se opri brusc, rușinat. „Doamne!, am înnebunit!, parcă aș avea 14 ani…”. Fumă fără tragere de inimă o țigară, apoi se urcă iar în pat, diazepamul luat mai devreme își făcu, în sfârșit, efectul și adormi, un somn greu, agitat, în care visa cum un om, cu numele Nazaret se zbătea să nu se înece într-un ocean de ochi verzi, agățându-se de părul unei femei, prins neglijent într-o coamă de cal, ale cărei fire se rupeau, sub greutatea lui, unul câte unul.

Dimineața se trezii transpirat, bolnav. Se duse la baie, dădu drumul la apă, dar când atinse cu mâinile jetul fierbinte, urlă: avea palmele pline de zgârieturi și de sânge…

A doua zi, la îndemnurile susținute ale mamei, făcu puțin sport ca să iasă din pasa proastă în care intrase: bătu fără nici un pic de milă toate covoarele din casă, se duse la izvor și cără 15 gălețí de 10 litri de apă „…ai văzut și tu mamă ce scumpă e apa de când ne-am băgat apometre…”, duse gunoiul, apoi se îndreptă spre cameră să se odihnească. Se opri însă la ușă: dinăuntru se auzeau gemete și șoapte pline de pasiune. „Iar a venit văru-meu cu prietena, fără să-mi spună”, gândi și se duse în sufragerie să citească o jumătate de oră o carte. Când reveni însă, dinăuntru se auzea același lucru. „Nesătul e ăsta, cât vrea să-l mai las?”, și se gândi că a venit timpul să vorbească cu mătușă-sa și să-i explice că văru-său a ajuns la o vârstă, la care trebuie lăsat ceva mai mult singur acasă. Bătu încet la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Așteptă câteva minute, cât să poată cei doi să se îmbrace, mai bătu o dată, de data asta ceva mai tare, și, deși gemetele nu încetară, intră încet, luându-și aerul că nu a auzit nimic, că nici nu bănuie că ar fi cineva înăuntru. Rămase interzis, camera era goală! Televizorul și video-ul erau închise, nu le uitase deschise cu vreo casetă deochiată înăuntru… Pereții erau subțiri, poate zgomotele veneau de la vecina de sus, încă atrăgătoare și care obișnuia să facă gimnastică cu băieți tinerei. Ridică ochii și văzu stupefiat că bărbatul și femeia din lustră își reluaseră ritualul, dezlănțuiți. Rămase așa privindu-i, până când îl trezi la realitate vocea mamei: „Nazaret, e ora 4. Peste o jumătate

de oră începe *Maria Carmencita Belén*, du-te și repară lumina să pot să mă uit la serial!”. Se duse, știa ce mult înseamnă telenovela acesta pentru mama lui, care își lua întotdeauna ceapă să curețe în timpul serialului ca să poată ascunde lacrimile ce-i apăreau în colțul ochilor de fiecare dată când José Armado îi declara Mariei Belén că o iubește, iar ca să nu-l piardă atunci când era la serviciu, strânsese câteva luni din banii de piață și cumpărase un mic televizor alb-negru de la un second-hand de electronice, căruia îi improvizase o antenă dintr-o furculiță. Se duse, deși, de când apăruse telenovela asta mâncarea avea prea multă ceapă pentru gustul lui și-l cam durea stomacul după fiecare masă…

Se înarmă cu o șurubelniță, cu răbdare și ceva tutun și începu să schimbe fără grabă siguranța din panoul electric aflat pe scara blocului, de parcă ar fi fost un chirurg în timpul unei operații pe cord deschis. În timp ce trebăluia, vecina de la unu, ieși îmbrăcată într-un halat de baie, scurt, încheiat neglijent, ce lăsa să i se vadă linia delicată a piciorului. „Mă armăsarule, ce-ai pățit de două zile, ți-ai pus în cap să nu mă mai lași să dorm nici ziua, nici noaptea?”. Bălmăji ceva, ca o scuză. „Hai, nu te mai scuza atât, ești tânăr dacă nu acum, când, atunci când nu mai poți decât cu viagra?”, și-l mângâie ușor, cu mână expertă sub bărbie. „Ce vină ai tu că sunt pereții subțiri? Treci pe la mine să bei o cafea după ce termini. Las ușa deschisă…”, și-l atinse ca din greșeală în zona genitală, după care plecă, cu mers unduitor, lăsând în urma ei o adiere de parfum fin…

Într-un târziu strânse hotărât siguranța și odată cu lumina țâșni în mintea lui și cel mai mare și poate singurul adevăr

pe care îl înțelese în viața lui: *dragostea este peste tot, este lângă tine, puternică precum fierul și, o dată și-o dată, chiar din întâmplare, trebuie s-o vezi, când te aștepți mai puțin, atunci o vei găsi!* Era mulțumit, „Ceea ce am gândit e ca o maximă, să o dau la un ziar, poate o publică”, își spuse, dar era obosit după munca depusă și își aminti de cafeaua care îl aștepta la vecina și de ușa deschisă, așa că făcu câțiva pași apăsă pe clanță și intră. Cafeaua nu mai era fierbinte, dar vecina parcă stătuse pe jeratic așteptându-l. Îl lăsă să tragă câteva fumuri din țigară și să soarbă două guri de cafea apoi se ridică și, cu un gest lipsit de cea mai mică pudoare, își dădu jos halatul, rămânând goală, în toată splendoarea ei de femeie pârguită. Se pierdu, era obișnuit să negocieze cu fetele cu care fusese, nici chiar cele câteva prostituate de lângă benzinărie, cu care se iubise pe bancheta din spate a mașinii unui prieten, nu fuseseră așa de directe. Se pierdu și se repezi să-i sărute picioarele, singurul lucru care rămăsese acoperit de papucii în formă de iepurași. Apoi, foarte repede, își căpătă siguranța de sine și începu să repete precis, periodic, mișcările bărbatului de pe lustră…

Timpul trecea greu, începuse să piardă ore întregi mergând năuc pe străzi, încercând să acopere toate zonele orașului și la intervale orare cât mai diferite, dar nu reuși să o mai vadă pe femeia aceea care-i răpise visele. Doar într-o zi, atunci când iarna îi fugise din suflet și începuse să alerge bezmetică pe străzi, când nici nu se gândea, o văzu făcând câțiva pași și apoi urcându-se într-un taxi ce demară în trombă. Alergă ca un nebun după mașină câteva sute de metri, apoi se opri deznădăjduit, ghinionul îl urmărea fără

încetare: prinse culoarea roșie a semaforului și trebui să se oprească uitându-se după taxiul ce se pierdea în coloana de mașini…

Inventase multe metode de păcălit timpul: învățatul, din ce în ce mai asiduu, cititul, orice carte care îi pica în mână, ascultatul oricui avea chef să vorbească, studiul limbilor moarte: latina, greaca veche, meditația, mersul din ce în ce mai des la vecina de deasupra… Toate degeaba. Femeia pe care el o urmărise cândva, îl urmărea acum peste tot, cu o tenacitate pe care niciodată nu o bănuise la o femeie. Noaptea se lupta cu regularitate cu oceanul acela de ochi verzi, dar lupta era mult mai ușoară acum, își construise o barcă, câteodată vântul sufla cu blândețe, altă dată avea la îndemână vâsle…

Cuplul de pe lustră dispăruse de când reparase pana de curent, dar, de parcă totul fusese un semn, în viața lui începură să apără de atunci femei care-l căutau, îl doreau, ghicind parcă cu un al șaptelea simț golul din inima lui și încercând să-l umple. El însă, căuta la femeile pe care le întâlnea, părți componente ale ei, începuse să umble cu orice femeie care în mintea lui avea ceva din ea. Viața lui devenise un joc de puzzle în care încerca să reconstituie din fragmente imaginea ei…

Natura stabilește, fără îndoială, în tot ce face elemente compensatoare: Nazaret își pierdu visele, își pierdu ceva din bucuria pe care un bărbat o simte în preajma unei femei, își pierdu poate chiar gustul de a trăi, dar câștigă pe plan profesional: în scurt timp deveni cel mai bun student al facultății, termină cu nota zece examenul de licență și obținu o bursă de doi ani în Franța.

Depărtarea fizică de țară și de femeia pe care o iubea chiar dacă nici măcar nu-i știa numele, nu reuși să-i aline deloc durerea aceea inexplicabilă din inimă, nu reuși să-i coloreze deloc visele pline de culoarea aceea căprui-verzuie, absurd de predominantă. Parisul, cu toate frumusețile lui, nu-i aduse nicio satisfacție. Era fără îndoială un iubitor de frumos dar începuse parcă să simtă ură, invidie, față de tot ce avea frumusețe și valoare și nu era legat sub o formă sau alta de el…

Se schimbase, se schimbase mult, dacă ar fi trecut pe stradă pe lângă un prieten, acesta poate nu l-ar fi recunoscut. În țară fusese un tânăr bine îmbrăcat, curat, extrem de îngrijit. Uneori chiar îl apuca râsul când își amintea de orele petrecute în fața oglinzii pentru a-și aranja părul… Acum se îmbrăca în haine largi, comode, își lăsase părul să crească, nu se mai bărbierise, ba chiar urmând moda colegilor de facultate, își înfipsese doi cercei în urechea stângă… Colegul lui de cameră Kanel, un negru din Africa de Sud, îi deveni în scurt timp cel mai bun prieten. Îi legă firile lor asemănătoare și mai ales suferința: Kanel își lăsase acasă toate sentimentele și venise în Franța, împotriva voinței lui, ca să-și aprofundeze cunoștințele economice pentru a prelua firma tatălui său. Kanel, familiarizat cu Franța, unde se afla de doi ani, îl iniție în viața de noapte a Parisului, singura care putea să-l facă să mai uite de dorul de casă: cabarete, restaurante și mai ales bordeluri. Căută și trăi dragostea carnală cu o frenezie și cu o tenacitate pe care nu și-o putea bănui. Dictonul „Carpe diem" îi deveni deviză în viață, trăi fiecare clipă de parcă ar fi fost ultima.

…era o seară caldă de aprilie. Împlinea 25 de ani. Și el și Kanel strânseseră bani toată săptămâna ca să facă din noaptea aia una de neuitat. Fiind o seară specială, hotărî să se tundă, își rase barba și se îmbrăcă cu unul din costumele cu care se prezenta la examene. Kanel, hotărât să-i facă o surpriză, umblase toată săptămâna să descopere un local nou. Îl găsise, într-una din suburbiile Parisului, un local cu specific românesc, unde o orchestră cânta cu țambal, vioară și acordeon, niște melodii pe care le auzise cântate și de Nazaret în timp ce se bărbierea, sau în rarele momente în care era binedispus.

Localul era o copie perfectă a „bombelor" din țară în care se bea vin ieftin și acru, dar îndulcit de arcușul violonistului negricios și de mișcările din coapse ale dansatoarei un pic cam trecute…

„La dracu', parcă aș fi acasă aici!", nu putu să nu se mire Nazaret cum de se putuse face o grefă atât de balcanică în inima organismului francez.

Patronul îi auzi înjurătura neaoșă românească și se bucură că găsește un conațional. Le oferi o masă centrală, de unde se vedea bine ringul de dans, și le aduse o sticlă de vin: „Din ăla bun!", le șopti făcându-le cu ochiul. Vorbiră mult despre țară, despre echipa națională de fotbal, despre neamuri și despre lucruri lăsate acasă. Sticlele de vin se scurgeau ca și amintirile una câte una, și în curând, toți intrară în acea stare de toropeală plăcută… Taraful se îmbogăți în curând cu un nou solist: Nazaret. Obosi însă repede să tot culeagă monezile cu care publicul arunca în el. „Le place la nebunie cum cânt, păcat că francezii au obiceiul acesta

stupid de a arunca cu monede, dacă aș fi fost în țară, mi s-ar fi lipit bancnote pe frunte și aș fi făcut ceva bani…", gândi auzind în buzunar zornăitul plăcut al monedelor strânse după scenă, și îl cuprinse o melancolie ciudată, așa că se întoarse la masă și bău, bău mult, ca să uite de toți și de toate, bău atât de mult că Kanel i se păru alb. Miezul nopții se apropia pe furiș… În timp ce-și goleau cupele de șampanie, pe ring apăru dansatoarea cea mai nouă a localului. „Special pentru dumneavoastră, pentru prima seară la noi, exotica Yvonne!", anunță D.J.-ul localului. Nazaret se frecă la ochi nevenindu-i să creadă: pe ring se dezbrăca încet, provocator, femeia pe care o iubea, numai că era neagră… Se uită la Kanel, și el era negru. „Nu sunt foarte beat.", se gândi, „Ceea ce văd este real…". Kanel se comporta ca un nebun: fluiera, bătea zgomotos din palme, îi dădea coate și golea pahar după pahar. „Cred că m-am îndrăgostit, fratele meu alb!", îi șopti într-un târziu. „Eu o iubesc de mult pe femeia asta!", îi răspunse, dar Kanel râse, luând totul ca pe o glumă. Brusc, se trezi. Văzu că nu numai Kanel, ci toți bărbații o priveau pofticioși, toți o doreau în patul lor. Începu să-i urască pe toți, o ură pe care o simțise la venirea lui, față de toate lucrurile frumoase cu care Franța îl întâmpinase… Își roti plin de invidie privirea prin local și atunci i se întâmplă un lucru incredibil: privirile lor se întâlniră și atunci avu loc o explozie ciudată, care îi făcu să rămână doar ei doi și muzica aceea suavă și provocatoare… Se trezi din transa aia ciudată când Yvonne se așeză la masa lor și-l pupă pe obraz, spunându-i într-o românească stâlcită „La mulți ani!". Dintr-un colț patronul

îi făcea cu ochiul și-i arăta prin mișcări clare ale mâinilor ce să facă cu fata. Nu avea nevoie de indicații, îi șopti fetei câteva vorbe dulci, apoi îl rugă pe Kanel să vină mai târziu acasă…

O dorea mult, dar nu se grăbi. Era excitat, se simțea deasupra tuturor, doar îl alesese pe el dintre toți bărbații din sală, fără îndoială îl plăcea, nu venise pentru bani, în bar erau mulți, dacă nu toți, mai bogați decât el. Niciodată nu-și închipuise că poate fi atât de tandru cu o femeie, și mai ales cu o curvă. Fusese fără îndoială partida secolului, în sfârșit simțise și plăcere sufletească, nu numai trupească din partea unei femei și, oricât avea să plătească, nu i-ar fi părut rău. Ba chiar simți nevoia să fie generos, îi întinse fetei portofelul și-i spuse să ia cât vrea. „Îmi placi, puiule, cu tine nu o s-o fac niciodată pentru bani.”. Se ținu de promisiune, nu îi luă de atunci niciun ban, ba începu chiar să îi aducă un parfum, un pulovăr, o cravată…

Deși se gândea ce ar zice părinții știind că trăiește cu o negresă și în plus cu o curvă, Nazaret nu se putea opri să nu o iubească. Mai rău era faptul că Kanel nu glumise atunci în local când îi spusese că se îndrăgostise de Yvonne. Se schimbase mult Kanel, nu mai suporta nicio glumă, nu mai găsea satisfacție în nimic. Începuse să bea din ce în ce mai mult și Nazaret începuse să-l suspecteze chiar că se droghează, căci găsise în baie o seringă folosită, pentru prezența căreia Kanel nu-i oferise nici o explicație logică. Ținea la viața lui Kanel la fel de mult ca la viața lui și, fără să-și dea seama de unde, avea certitudinea că dacă nu va face ceva, îl va pierde.

În noaptea aceea, i se întâmplă un lucru ciudat: visă iar că înoată în oceanul acela de ochi verzui. Nu mai înotase de mult și se întrebă cu frică în suflet dacă va putea să treacă noaptea fără să se înece… Obosise, mușchii nu-l mai ascultau, începuse să înghită din ce în ce mai mult din apa aia verzuie și cu gust de alge… Se întoarse cu o forțare supraomenească și începu să facă pluta pe spate. Nu mai avea forță, se gândi că va petrece o viață pe fundul oceanului care se pregătea să-l înghită. Se consola doar cu gândul că poate există în oceanul acela ciudat o scoică imensă care să-l înghită, să-l digere, iar apoi să-l scuipe sub forma unei perle ce ar putea ajunge prin forța destinului la mâna femeii iubite… Brusc însă inima începu să-i tresalte de bucurie și speranță: pe cer pluteau lin niște păsări. „Pământul trebuie să fie aproape!”, se gândi și începu să înoate cu și mai multă vigoare. Nu se înșelase, în scurt timp ajunse pe o insulă, care îl șocă de la primă vedere: peste tot se vedeau clădirile impozante ale celor mai importante Bănci din lume. „Slavă Ție, Doamne! Am murit și-am ajuns în Paradisul Fiscal, mi-ai îndeplinit ce-l mai mare vis al meu de economist!”, și vru să îngenuncheze dar abia atunci observă că în jurul lui plaja se umpluse de oameni care se prosternau și-i ridicau osanale: „Mulțumim zeilor că exiști, o, tu, Nazaret, cel mai puternic bărbat, cel mai bun rege dintre câți au fost vreodată pe pământ!”. Se privi în treacăt într-un ochi de apă: imaginea confirma spusele oamenilor. „Dacă au dreptate, au dreptate! N-am ce să fac!”, oftă și-și acceptă cu naturalețe rolul extrem de obositor de a fi mai presus decât toți oameni. „Mama trebuie să fie o zeiță…”, găsi un

răspuns pentru frumusețea aceea inexplicabilă pentru o ființă omenească, ce răzbătea din ciobul de apă în care se privea. Porunci șoferului unei limuzine somptuoase să-l ducă cât mai repede la Palat și după ce hrăni câinii care-i urlau de foame în stomac adormi: înotase prea mult în ziua aceea și organismul, cu toate originile sale zeiești, își cerea totuși drepturile.

Cetatea înflori și mai mult sub mâna lui Nazaret. Mintea lui de economist, formată în condițiile unei economii de piață în tranziție, îl ajută să găsească toate pârghiile de eludare a legilor internaționale, astfel că în scurt timp cerură cetățenie în Cetate mulți dintre cei mai bogați oameni ai lumii… În scurt timp, însă, deveni, datorită puterii absolute pe care o deținea, o fire despotică. Cetățenii începuseră să plece în voiajuri foarte dese în țările vecine ca să poată vorbi pe la colțuri despre nemulțumirile lor… (Conform edictului nr. 123 al Cetății, semnat de Marele Rege Nazaret, toate construcțiile din Cetate trebuiau făcute în formă rotundă.)

Locuitorii Cetății, năpăstuiți de asuprirea despotică a lui Nazaret, au socotit, după ce se sfătuiră cu Zeii, că pentru îmblânzirea firii Regelui nu există decât un leac: prietenia, căci doar ea poate îndulci relațiile dintre oameni. Creară atunci Zeii, din lut, un om după chipul și înfățișarea lui Nazaret. Însă nici zeii nu-s perfecți: Kanel, omul creat de ei, se născu negru, solid, vânjos, scund, îndesat, plin de păr, dar, privit din profil, de pe la 20 de metri depărtare, semăna cu Nazaret. Îl trimiseră Zeii pe Kanel în codru, să doarmă cu fiarele, să mănânce cu ele, să prindă

agerimea, forța și viclenia lor… Dar datorită faptului că lua apărarea fraților lui din pădure în fața vânătorilor, Kanel deveni curând un dușman al oamenilor și oamenii deveniră dușmanii lui…

Nu peste mult timp de la preluarea frâielor Cetății, apărură nori negri pe cerul guvernării Nazaret. Potențiii oameni de afaceri din toate țările lumii, care aduceau venituri extrem de importante hotelurilor și întreg circuitului turistic al Cetății, o sursă de importanță majoră pentru veniturile bugetului de stat, invitați de Nazaret la partide de vânătoare în vastele păduri ale țării, populate de toate speciile de animale, începură să prezinte proteste oficiale: în timpul – minunatelor de altfel până atunci – partide de vânătoare, apărea un om negru, solid, scund, plin de păr și extrem de agil încât oricât trăseseră cu puștile în el nu reușiseră să-l nimerească, care le fura vintilele de la roțile jeep-urilor, le zgâria portierele mașinilor cu cheia, și le desena obscenități pe capota mașinilor. Nazaret cercetă problema pe toate părțile ei. Trimise în păduri o trupă de comando ce-și dovedise eficacitatea în cele mai grele acțiuni, dar cu toată tehnica de urmărire computerizată, ultima noutate în domeniu, cu toată experiența membrilor echipei, omul negru le scăpa de fiecare dată. Atunci își aduse aminte de toate experiențele lui și de unul dintre adevărurile fundamentale ale omenirii: femeia este arma cea mai puternică în lupta cu un bărbat. Așa că trimise cea mai cunoscută curtezană din Cetate să-l cucerească și să-l îmblânzească pe fiorosul Kanel. Femeia își folosi cu succes toate armele cu care o înzestrase natura: șase zile și șapte nopți

zăcu Kanel prins fără șanse de scăpare în plasa pe care i-o întinse. Când reuși să rupă lanțul acela fin și vru să se întoarcă la fiarele din pădure era prea târziu: ciutele fugeau speriate din calea lui, codrul lui mult iubit era frate acum doar cu românul… Simți însă cum i se ia un val de pe ochi, o senzație ciudată, de parcă atunci vedea pentru prima dată, se simți inteligent. Acceptă invitația fetei de a merge în Cetate, într-un hotel, să continue ceea ce începuseră în pădure…

Vânătorile începuseră să aibă din nou căutare în Cetate, de când fiara neagră dispăruse din pădure. Nazaret se mai liniștise privind raporturile primite de la Ministerul Turismului, care indicau o creștere a numărului de turiști și implicit a veniturilor, totul decurgea perfect, când brusc, în timp ce mergea până la un magazin din apropierea Palatului ca să-și cumpere țigări, îi apăru în față un tip negru, scund, îndesat, puternic, extrem de păros, care-i urlă în față:

— O, stăpân al Cetății, tu care n-ai frică decât de zei, te provoc la luptă! Cel ce va învinge să stăpânească în pace Cetatea!

„Mamă ce braț de țăran muncit la sapă are ăsta, dacă îmi dă un pumn mă hrănesc o lună prin perfuzii…”, își măsură Nazaret adversarul. Pretextă că are o întâlnire urgentă cu niște reprezentanți ai unui important organism financiar internațional, fixă data întâlnirii peste trei luni, apoi, profitând de faptul că scotea 5,8 secunde pe 50 de metri, dispăru ca o săgeată.

Cele trei luni se scurgeau extrem de repede. Nazaret, chiar dacă era conștient de faptul că neglija treburile Cetății,

își dedica tot timpul pregătirii confruntării cu Kanel. Avea un program de pregătire riguros, extrem de bine pus la punct de antrenori de elită în fiecare domeniu: trezirea la ora 8, mic dejun foarte bogat în proteine, exerciții la sala de forță în cadrul cărora lucra pentru toate grupele de mușchi, două ore zilnice de înot, pentru dezvoltarea armonioasă și tonifierea întregului organism, lecții de box, judo, karate, ful-contact, iar de la 21 la 22 meditație, „stingerea” fiind la ora 23. Se apropia ultima sută de metri. Nazaret alerga zilnic 15 kilometri, putea să lupte fără să capete o zgârietură, cu zece adversari deodată. Se simțea bine și fizic și psihic.

Iată că momentul zero sosi! Se construise special pentru confruntarea giganților o sală cu pereții transparenți astfel încât publicul să vadă lupta pe viu, cele mai importante televiziuni își trimiseseră cei mai buni reporteri pentru a putea transmite în direct în toată lumea imagini de la „Confruntarea mileniului”.

Nazaret luă cu mâna transpirată de emoție zarurile ce aveau să decidă prima regulă a luptei.

— Marea dă și dubla mută! spuse aruncând lung zarurile. Șase-șase…

„Doamne, tot așa, și-l fac franjuri!”, se gândi el cu bucurie. Dumnezeu îl ascultă, fără îndoială, căci o ținu într-o serie de zaruri impresionabilă:

— Șase-patru, poartă-n casă! Trei-trei, două aici și cu ăstea două te dau afară! Gherlă! Nu fi supărat, n-ai noroc la table ai la femei! își lovea Nazaret fără crutare adversarul.

Kanel se încovriga năucit sub loviturile necruțătoare ale lui Nazaret. Încercă toate sistemele de joc pe care le

studiase din *Ghidul jucătorului de table*, *Să învățăm table fără profesor*, precum și din traducerea din germană a tratatului *Teoria șanselor în jocul de table* și *Spargerea barierelor tradiționale ale jocului de table*, ultima carte citită în original la Biblioteca Academiei din Moscova. Totul era zadarnic. Nazaret avea un sistem propriu care depășea limita imaginației. Muta pulurile cu atâta exactitate încât Kanel se întrebă la un moment dat dacă adversarul său ghicește ce zaruri vor urma…

Lupta se apropia de sfârșit. Se juca în sistemul trei partide câștigate din maximum cinci jocuri, Nazaret avea 2-0 la partide și un marț la partida aceea, și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, mai avea doar patru puluri de scos și urma să dea cu zarul. „Șase-șase!”, anunță victorios, sfârșind partida simetric, așa cum o începuse, de parcă ar fi fost un roman de Rebreanu. Strânse mâna adversarului, îi promise că vor rămâne prieteni, că va încerca să-l învețe câteva din subtilitățile jocului, apoi se îndreptă zâmbitor spre presă pentru declarații, având grijă să lanseze un mesaj către toți turiștii din lume, să vină în Cetate, locul unde iată, se poate întâmpla orice…

Prietenia cu Kanel era fără îndoială lucrul cel mai frumos care i se întâmplase lui Nazaret până atunci. Se completau excelent la vrăjit femei, la făcut bâză și mișto, astfel că nimeni nu le putea sta în față, aveau gusturi comune, plăceri comune… Câștigară Campionatul Mondial de șeptică pe perechi, doborâră recordul olimpic la flipper, negociară și dezamorsară conflictul istoric dintre popice și bila care le lovea fără motiv, dintre tacul de biliard care intrase

în grevă și bila albă masochistă care începuse să sufere că nu mai era lovită, săvârșiră împreună multe alte fapte de vitejie care-i umplură de glorie și-i făcură să intre în istorie.

Toate erau bune. Nicicând viața a doi oameni nu fusese mai perfectă. Dar orice minune ține trei zile… Zeii socotiră că fuseseră de prea multe ori înfruntați, învinși și umiliți de cei doi eroi, care trebuiau pedepsiți. Singura armă care nu putea fi parată de cei doi titani era boala, Sfatul Zeilor decise cine va fi lovit și, brusc, Kanel se îmbolnăvi. Frigurile-l cuprinseră, durerea nu-l părăsea nici o clipă, parcă ar fi fost cea mai fidelă iubită… Într-o noapte avu un vis negru: se prefăcuse-n porumbel și un grifon îl purtase-n gheare până la sălașul Zeului beznelor fără sfârșit…

Nazaret se trezi brusc, speriat. Kanel dormea agitat în patul alăturat. Îl privi cu duioșie: slăbise, se trăsese la față, mușchii nu se mai umflau ca niște șerpi pe sub tricoul mulat… Atunci realiză că, Kanel nu este un tânăr din Africa de Sud venit în Franța la cursuri, ci este Kanel, prietenul lui din Cetate, cu care ucisese împreună lei, căruia Zeii i-au dat șansa să iasă din Împărăția Umbrelor, pentru a scrie din nou, alături de Nazaret, ca atunci în vechime, pagini de istorie… Înțelese că dacă nu va face ceva în privința Yvonnei, Kanel va muri din cauza exceselor pe care începuse să le facă încercând să găsească un panaceu care să-i aline suferința din inimă…

Analiză problema pe toate laturile, căută soluții dar nu găsi alte răspunsuri în afara celui evident: trebuia, dacă vroia ca Kanel să rămână om, să trăiască, să o împartă pe Yvonne cu el. Știa fără îndoială că Yvonne își câștigă

existența făcând striptease și culcându-se cu alți bărbați, dar când venea acasă era numai a lui. Era un tip extrem de gelos, era gelos și pe soarele care-i mângâia cu razele lui pielea femeii iubite…

Kanel tocmai deschisese ochii și-i arunca o privire bovină, care se chinuia să înțeleagă realitatea înconjurătoare, apoi plecase până la baie și se întorsese având o privire fixă, pierdută, un rânjet tâmpit agățat de colțul gurii și o moliciune de marionetă a mișcărilor. Se întinse în pat și se afundă într-un somn cu ochii deschiși. „E clar, iar s-a drogat!”, se convinse Nazaret. Căuta argumente cât mai multe în sprijinirea deciziei nebunești pe care o luase, când simți o sărutare pe ceafă care-l făcu să se înfioare: Yvonne intrase pe furiș, ca o pisică. O privi. Era atât de frumoasă..., poate cea mai frumoasă femeie de pe pământ. Nu, nu putea să o împartă cu nimeni. Își putea împărți mâncarea, banii, casa, totul, dar nu o putea împărți pe Yvonne cu nimeni…

Din patul alăturat Kanel gemea încet, ca un schelălăit de pui de cățel rămas fără mamă. Dacă s-ar fi inventat un microscop prin care să se vadă sentimentele, privitorii ar fi asistat probabil la una dintre cele mai puternice lupte care s-a dat în inima unui om: egoismul lovea necruțător o dragoste de frate, invidia lua pumni de la un vag sentiment de altruism, ura era trasă de păr de mai multe sentimente pozitive, nu foarte clar definite… Atunci, luă o hotărâre despre care, dacă i-ar fi spus cineva vreodată că o va lua, ar fi răspuns că vorbește cu un nebun: o va împărți pe Yvonne cu Kanel!

Yvonne acceptă propunerea lui Nazaret cu mai multă ușurință și seninătate decât s-ar fi așteptat. Inima lui Nazaret acceptă situația cu mai multă ușurință decât ar fi crezut, fără îndoială acea luptă ce se dusese în sufletul său fusese Waterloo-ul sentimentelor sale negative.

Viața lor nu se schimbă foarte mult. Totul se întâmpla firesc, normal, de parcă așa ar fi fost din totdeauna. Kanel se îndreptase, devenise iar bărbatul puternic și plin de viață care fusese înainte. Zilele și nopțile se scurgeau blânde, line și parfumate de mirosul teilor înfloriți.

Liniștea căminului fu însă spartă într-o noapte de țârâitul enervant al telefonului: tatăl lui Kanel era foarte bolnav și fiul era chemat acasă să fie aproape de tatăl său în ultimele sale clipe. Kanel plecă cu sufletul plin de durere, dar inima lui mare ca o roată de cașcaval nu-l lăsă să nu le facă o surpriză: găsiră pe masă bilete pentru un sejur de două săptămâni într-o localitate de munte, departe de lingura aceea de ulei încins care-i picase din tigaie bucătarului Raiului în timp ce făcea clătite. Trăiră la munte departe de toți și de toate clipe de vis. Nazaret își recăpătă dragostea față de lucruri frumoase, Yvonne, departe de viața obositoare de noapte, înflori.

Parisul le aduse din nou viața aglomerată, tumultuoasă și mai ales, după două luni de absență, pe Kanel, cu ochii înlăcrimați tot timpul și cu o privire pierdută, ce poate căuta, undeva în Africa, să mai vadă un om pe care-l iubise. Yvonne nu se simțea bine deloc de la o vreme, avea dureri de cap, grețuri, vărsături: nu mai era nici o îndoială, era gravidă iar tatăl copilului era Nazaret.

Timpul se scurgea repede, ca șuvoiul unui râu către fluviul cu care avea să se contopească. Nazaret și Kanel erau într-o veșnică alergare pentru împlinirea poftelor tot mai dese ale Yvonnei.

„Pepenașul nostru”, așa cum o alintau cei doi pe Yvonne, născu un băiat gras și frumos. Nazaret și Kanel plecară să sărbătorească evenimentul în vechea bodegă românească în care o cunoscuseră pe Yvonne.

— Copilul trebuie să aibă un tată, iar acela nu pot fi decât eu! atacă Kanel frontal problema, după câteva sticle de vin. Peste puțin timp vom pleca fiecare în țara lui, iar la tine acasă o negresă și un copil mulatru, mai ales alături de un alb, vor fi întotdeauna priviți ca niște ciudățenii, nu vor fi niciodată acceptați ca ceea ce sunt, niște oameni ca toți oamenii.

— Ai fost fratele meu, ai fost poate mai mult decât atât, ai fost o altă față a mea, dar nu-ți pot da ție copilul meu să-l crești. Mă voi căsători cu Yvonne, fie că-ți convine sau nu acest lucru!

— Ochelarii ăia ai tăi te împiedică să vezi lumea așa cum este! O să-i faci să sufere o viață pe fiul tău și pe femeia pe care o iubim pentru un orgoliu absurd. Gândește-te, dacă nu e un efort prea mare pentru tine, și dă-mi un telefon. Mă găsești la hotelul Sanville. Vă las să trăiți și voi fericiți cât timp mai aveți de stat în Franța! După aceea viața voastră va fi un coșmar…

Îl sună, dar nu ca să-i spună că s-a răzgândit, ci ca să-i comunice data și locul când va avea loc nunta și să-i ceară pe un ton ritos să-i înapoieze cheia de la cameră dacă nu mai are nimic de împărțit cu ei.

Nunta era una simplă. Invitaseră câțiva colegi de studii ai lui Nazaret, câteva prietene ale Yvonnei. Nașul era patronul restaurantului românesc în care se cunoscuseră și unde Yvonne dansa. Îl așteptară mult pe Kanel să vină. Nici unul nu uitase clipele de vis petrecute împreună. Nazaret își călcase pe inimă și hotărâse să pună copilului numele Kanel, sperând ca prin asta să-l facă să revină la sentimente mai bune. Recunoștea în adâncul inimii sale justețea tuturor celor spuse de Kanel. Yvonne avea o meserie pe care evident nu o putea practica în țară, nu din postura de nevastă a lui. Micul Kanel va fi întotdeauna privit ca o mică maimuțică, va avea mereu de îndurat glume proaste și va fi silit fără nicio vină să facă față unor situații penibile, cel puțin cât timp va fi copil. Chiar lui i se vor închide multe uși și va fi privit ca un excentric în orășelul său de provincie. Kanel le-ar fi putut oferi Yvonnei și copilului o stabilitate materială și un mediu normal. Acum însă era prea târziu… Preotul intona câteva versete din *Cântarea cântărilor*, cu lumânările aprinse nașul și nașa își luaseră rolul în serios, Yvonne zâmbea fericită, acum era evident prea târziu… Brusc, lui Nazaret îi înflori un zâmbet pe față: îl va convinge pe Kanel să se mute în România, vor deschide acolo o afacere și vor trăi toți trei împreună ca și până acum… Kanel îi va înfia copilul și se va căsători cu Yvonne. Da, putea accepta lucrul acesta dacă îi avea lângă el!

Kanel se gândise mult dacă să se ducă sau nu la nuntă. Trebuia să-i vadă înainte de a lua o decizie, mai ales pe Yvonne simțea nevoia s-o vadă și să-i vorbească. Nazaret îi

ceruse cheia, poate îi oferise un pretext să se întâlnească. Urcă până la etajul zece al garsonierei pe care Nazaret o alesese la ultimul etaj ca să fie mai aproape de Dumnezeu și să poată privi Parisul de sus când ieșea pe balcon să fumeze. Sună și îi răspunse o vecină de apartament pe care cei doi o rugaseră să rămână cu micul Kanel până când se întorc. „Am venit să te înlocuiesc, o lămuri, mulțumesc că ne-ai ajutat, întotdeauna ne-am putut baza pe tine!"

Apartamentul nu se schimbase deloc de când plecase. Aceeași dezordine ce parcă era căutată cu tot dinadinsul: un sutien aruncat pe pat, o pereche de ciorapi căzută sub fotoliu, un tricou și-o cravată aruncate în grabă spre speteaza unui scaun și pierdute pe drum… În baie același amestec de lame și aparate de ras, deodorante și parfumuri ale celor doi. Deschise dulăpiorul în care își ținea el obiectele de toaletă. Toate erau aranjate cu rigurozitate, de parcă ar fi fost tejgheaua unei farmacii. Mai jos puțin, într-o ascunzătoare, se mai găseau încă, de pe vremea când o luase razna, o doză de heroină, o seringă și un garou. „Azi e o zi specială. Oamenii pe care îi iubesc cel mai mult se căsătoresc, toți trebuie să ne simțim bine!", gândi și apucă seringa…

Stătu mult pe marginea căzii fumând și savurând senzațiile pe care doza puternică și de calitate i le oferea, până când niște plânsete îl treziră: micului Kanel i se făcuse foame. În dormitor se privi în treacăt în oglindă. De acolo îl privea o pasăre mare, neagră, ciudată. Atunci realiză că micul Kanel nu plânge de foame ci plânge pentru că este un pui de pasăre și nimeni nu observă lucrul acesta și nu

există nimeni care să-l învețe să zboare. „Nu mai plânge micuțul meu, unchiul Kanel o să-ți arate cum se dă din aripi…", încercă să-l calmeze și, luându-l în brațe se aruncă prin hăul ferestrei. Zborul era lin, extrem de lin. Simțea briza de aer cald cum îl face să plutească, să se înalțe. Îi dădu drumul micului Kanel să zboare singur. Era fără îndoială timpul să învețe. Râse. Puiul nu știa încă să dea din aripi și poate doar oasele lui de pasăre pline cu aer îl mai mențineau în plutire…

Brusc, realiză că începe să piardă înălțime! Dădu de câteva ori puternic din aripi, dar totul era zadarnic! Etajul IX, VIII, VII, VI… totul se întâmpla prea repede ca să-și dea seama ce se petrece. Etajul V, IV, III… „Doamne, ai grijă de sufletul meu, ai grijă de oamenii pe care-i iubesc!", strigă, și se felicită pentru că îi trecuse pe Nazaret și pe Yvonne în testament. Etajul II, I… „De la etajul I am mai sărit și nu am pățit nimic.", se liniști el și întinse larg brațele de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze lumea toată…

Undeva, într-o mică biserică, pierdută de Dumnezeu din buzunar când își scotea cheile, clopotele începuseră să bată. Un bărbat pe nume Nazaret și o femeie pe nume Yvonne, se priveau tandru și-și zâmbeau, fără să știe că erau fericiți pentru ultima dată împreună. Clopotele băteau, și toți greșeau când se gândeau că ele anunță începutul…

Yvonne nu-și putu reveni niciodată din loviturile pe care le primise. Umbla cu mintea rătăcită pe străzi, căutându-și copilul. Atunci când răpi din brațele unei femei un copil și fugi cu el și-l aduse acasă, Nazaret nu mai avu de ales: o internă într-un ospiciu.

Bursa se sfârșise de ceva timp și, deși beneficia de o sumă importantă de bani din testamentul lăsat de Kanel, hotărî să se întoarcă în țară. Nu-l mai lega nimic de Franța, iar Yvonne nu va mai fi niciodată femeia pe care o iubise. Pentru el Franța era acum un imens cimitir în care se odihneau pentru totdeauna fiul lui, prietenul lui, și o iubire…

Zborul lin al avionului ce-l aducea în țară fu brusc întrerupt de un tremur ce îl făcu să-și verse paharul din mână. Un hohot puternic de râs făcea avionul să se încline în stânga și-n dreapta, ca un petic de hârtie lăsat în voia vântului. Se uită în jos, nu zburau peste o țară ci peste o gură imensă, ce zâmbea ironic și scotea hohote de râs. Peste tot, ca o ceață, plutea umorul. Scoase mâna pe geam. Era foarte frig acolo, la înălțime, așa că o trase repede înapoi. De la mână îi dispăruse ceasul! „Am ajuns deci în țară.", gândi el mulțumit.

Umorul, sau poate hazul de necaz pe care-l văzuse plutind peste țară îi dădu mâna la puțin timp după ce intră în casă. După ce îl îmbrățișă, tatăl scoase o sticlă de vin și după ce bău un pahar pe nerăsuflate, îi spuse:

— Fiule, să vezi ce mi s-a întâmplat! Zilele trecute îmi zice mă-ta: „Mircio, mi-e o poftă de pește de nu știu ce să mai fac!". Cred că nu ai uitat că sunt cel mai mare pescar din bloc, și-n plus, dorințele maică-tii sunt lege pentru mine! Așa că mi-am luat undițele și la 6 dimineața eram pe baltă. Am aranjat lansetele în formă de evantai, am pus pe una râme, pe alta viermi, pe alta mămăliguță și pe una boabă de porumb. Ce mai încolo și-ncoace, totul ca la carte, știi doar că sunt profesor! Am fumat un pachet de

țigări, da' n-am văzut trăsătură… Las lansetele în baltă și mă duc câțiva pași mai încolo să dau la vargă. Nimic! Las varga sprijinită de un băț și încep să-mi număr banii, să mă duc la piață să cumpăr două-trei kile de bibănei, că doar știi că n-am venit niciodată cu mâna goală de la pescuit. E, tocmai atunci, parcă să-mi facă în ciudă, pluta începe să se ducă încet, încet, spre adâncuri. Îmi bag repede banii în buzunar, cad în iarbă câteva monede, vreau să mă aplec să le ridic, dar pluta dispare spre fundul apei și varga îmi fuge de pe stativ. Am prins monstrul bălții! îmi zic, am dat lovitura! Și mă și văd pozând pentru revistele de pescuit și dând interviuri pentru emisiunile de specialitate. Lupta a fost grea, dură. De câteva ori am crezut că-mi scapă și m-am simțit mai deprimat decât atunci când vine factura de la lumină sau întreținerea. Dar noi am fost și vom fi un neam de învingători! După câteva ore bune am reușit să aduc monstrul la mal. Mă dureau mâinile și spatele îngrozitor, ochii mi se împăienjeniseră de atâta efort, așa că am pus pe seama oboselii ceea ce vedeam: de cârlig atârna un pește cât degetul meu mare, dar tot, din bot până la coadă, de aur. Tocmai calculam cât aș lua pe el dacă l-aș vinde, când auzii o voce: „Om bun, dă-mi drumul înapoi în baltă și-ți voi îndeplini trei dorințe!". M-am uitat în jur, eram singur pe baltă, peștișorul îmi vorbise. Am pus în balanță împlinirea a trei dorințe și grămăjoara aceea de aur. Întotdeauna am fost un iubitor de frumos, de natură, așa că n-am ezitat deloc, i-am dat drumul înapoi în apă… S-a ținut de cuvânt. A venit la mal și mi-a zis: „Care e prima ta dorință?". Să vină poporul chinez! am zis și-n

scurt timp poporul chinez apăru cu mic, cu mare, aliniați pe coloane, cântând frumoase cântece patriotice, în frunte cu părintele patriei, președintele lor, urmat de miniștri, iar la sfârșit copiii ce abia învățaseră să meargă. Fiecare luă o piatră, o găleată de pământ, așa că, atunci când ultimul chinez părăsi țara, rămăsesem fără munți, fără dealuri, o câmpie imensă… A doua mea dorință a fost bineînțeles, să vină poporul chinez! Au venit ordonați, cântând și mărșăluind, de se scuturau fructele din pomi și cădea țigla de pe case. Fiecare a luat cât a putut duce, fructe, crengi, flori, tot ce le cădea sub mână, așa că atunci când ultimul chinez părăsi pământul sfintei noastre patrii, țara rămăsese o întindere aridă pe care nici mărăcini nu mai creșteau. Nu m-am lăsat, fiule! La dorința mea, poporul chinez veni pentru a treia oară. Ca o colonie de termite intrară chinezi în țară! Fiecare luă după putere o canistră cu apă, un bidon, o sticlă, o cană… După ce plecară chinezii din țară, rămăsesem fără râuri, fără Dunăre, fără Marea Neagră. Doar balta pe care eu pescuisem rămăsese ca o oază în deșertul care era acum țărișoara noastră scumpă… „Auzi, om bun, dacă nu te superi, poți să-mi spui și mie de ce ai mai chemat de două ori poporul chinez dacă prima oară ai văzut cât rău fac țării?”, mă întrebă peștișorul de aur. Nu mă supărasem și i-aș fi răspuns dar tocmai atunci a intrat maică-ta și m-a trezit să duc gunoiul și să cumpăr pâine… De atunci încerc să visez din nou balta și peștișorul de aur, ca să pot să-i răspund că pentru a veni la noi chinezii au trebuit să treacă prin Rusia, iar ca să se întoarcă acasă au trecut tot pe acolo. La noi au venit de trei ori, da’ pe la ei au trecut de șase ori!

Râse cu poftă. Poate de la ochelarii aceia noi pe care și-i cumpărase din străinătate, vedea gunoaiele de pe străzi, pe care atâția ani le acceptase ca pe un lucru firesc, vedea mentalitatea oamenilor pe care-i interesa mai mult să nu le meargă vecinilor mai bine decât lor… Trăise fără îndoială și el un vis, sau o altă realitate, care aici putea fi privită ca un vis, din care ar fi făcut bine să se trezească. Era liniștit în această privință: știa că are ca și stejarul acela bătrân din fața blocului rădăcinile adânc înfipte în pământul acesta, că, după puțin timp, îi vor crește dioptriile și cu miopia asta mărită va vedea și el ca toți oamenii din țara asta sau mai bine zis nu va mai vedea…

Banii moșteniți de la Kanel și mai ales spiritul lui de afaceri dezvoltat de mic copil, când vânduse, pentru a avea bani de buzunar, surprize de la gumele de mestecat, abțibilduri cu fotbaliști, câștigate la șeptic sau la zaruri, apoi când mai crescuse, caiete cu probleme de matematică rezolvate, referate, toate acestea, combinate cu cele mai moderne metode și tehnici de management occidental, foarte bine însușite, îl ajutară să-și deschidă o afacere care, în câțiva ani deveni una dintre afacerile de succes din oraș.

Se întorsese din Franța la fel de slab și ciolănos cum plecase, dar cu o paloare stranie în obraji, care nu trecuse oricâte cure de fructe, legume, verdețuri și vitamine urmase la cicălelile mamei, și cu o melancolie ciudată în ochi și-un zâmbet amar încrustat în colțul gurii… Purtase barbă cam un an după întâmplarea aceea tragică și se bărbierise doar ca să scape de apelativul „părințele”, folosit disperant de rude și prieteni. Păstrase totuși o mustață pe care o tunse

și care, la prima vedere, îi dădea un aer destul de caraghios. De fapt întreaga lui înfățișare era o combinație ciudată, între fragilitatea fizică, puterea intelectuală, între visarea pe care o arăta melancolia privirii și ancorarea extrem de puter-nică în realitate, de care dădea dovadă prin reușita în afa-ceri.

„Spune-mi că mă iubești, îi zisese o femeie privindu-l în ochi, sunt convinsă că nu știi să minți!". „Avem încre-dere oarbă în dumneavoastră, ne pricepem la oameni, altfel am fi dat faliment de mult timp, vă vom împrumuta fără nici o garanție, dumneavoastră pur și simplu nu puteți minți sau înșela pe cineva!", îi spuseseră plini de convin-gere niște parteneri de afaceri atunci când se oferise să le lase niște gajuri în schimbul unui împrumut. Da, așa era, își mințea părinții și prietenii de atâta vreme despre peri-oada petrecută în Franța, se mințea pe sine de atâta vreme că nu are nimic, încât ajunsese să o facă cu atâta naturalețe de erai convins că spune adevărul, oricât de mare ar fi fost minciuna pe care o debita. „Dacă am darul acesta, trebuie să mă folosesc de el!", se gândi, și hotărî să se înscrie în politică. Nu avea răbdarea necesară pentru a aștepta liniș-tit să-i vină rândul, așa că se înscrise în cadrul unui partid mic, despre care se glumea că intră într-un autobuz cu burduf, dar care era un partid dinamic și-n plină ascensi-une. Atuul despre care am pomenit, situația financiară bună, aerul de seriozitate pe care-l inspira, prieteniile legate la chefuri cu liderii partidului, când se dovedea că era printre puținii care rezistau lucizi până dimineața, faptul că se punea accent pe tineri, iar el era un tânăr școlit peste

hotare, cu o afacere de succes în spate, toate acestea se dovediră o rețetă care-l ajutară să urce repede în ierarhia partidului.

Alegerile veniră pe neașteptate și, practic fără să reali-zeze cum, se trezi deputat, pe băncile Parlamentului. Se obișnui repede cu noua postură: îi plăcea să citească zia-rele, să doarmă, iar fotoliile din sala de ședințe se dovediră foarte comode pentru o asemenea îndeletnicire, nu se plic-tisea să piardă ore întregi la bufet, iar talk-show-urile și interviurile în presă și la televiziune deveniră frișca de pe această cafea ciudată pe care îi plăcea să o bea cât mai des…

Din Franța veștile despre Yvonne erau din ce în ce mai proaste. Intrase într-o stare ciudată, de parcă ar fi trăit un vis continuu, cu ochii deschiși, privind un punct fix în tavan, fără să scoată nici un cuvânt. Într-o vacanță parla-mentară plecă să o viziteze.

Nu, hotărât lucru, femeia pe care o iubise nu se afla în patul acela îngrijit, de spital. Femeia pe care o iubise ple-case și ea demult în zborul acela ciudat în care Kanel și fiul lui se avântaseră, zburase și lăsase pe pământ corpul acela prea greu pentru a fi menținut în aer de aripile ei gingașe. „Abanosul meu, îi șopti mângâind-o pe păr, suntem încă tineri, revino-ți și vino cu mine să trăim din nou!". Yvonne zâmbea, dar nu către el ci către punctul acela din tavan unde de câteva luni de zile rula un film pentru un singur spectator…

O mângâie pe față. Oasele îi ieșiseră mult în afară, fața i se supsese. Coborî mâna. Sânii își pierduseră tăria care înnebunea bărbații pe vremuri, pântecele nu mai putea în

nici un caz să repete mișcările frenetice ce trezeau pofte și vise, ca atunci, când dansa… Doar ochii, ochii aceia mari, căprui-verzui, mai trăiau cu aceeași frumusețe care-l fermecase mereu. Îi luă capul în palme și-și fixă privirea în ochii ei. Nimic. Nici măcar un semn că l-ar fi recunoscut.

Luă încet perna și o afundă peste ochii aceia care refuzau să-l privească, peste gura care refuza să-l sărute… Apăsă. Mai tare, din ce în ce mai tare, să i se cufunde gândurile în fulgii din perna ce veghease liniștită, atâtea vise. „Du-te, șopti, du-te și zboară alături de Kanel și fiul nostru, și spune-le că nu i-am uitat, că-i port cu mine în gând și-n inimă oriunde mă aflu…"

Îi aranjă părul, o mângâie, o privi, cum în sfârșit, doarme liniștită ca un copil, apoi brusc, nu se mai putu controla și începu să plângă. Așa îl găsi doctorul. „Ne așteptam să se întâmple oricând. De o lună refuză să mănânce și, cu toate măsurile pe care le-am luat organismul nu poate rezista când pacientul nu vrea să mai lupte. Trebuie să fiți tare, domnule…".

Fusese tare. În țară nimeni nu bănuise că nu fusese într-un voiaj de odihnă și distracție. Doar ochii i se afundau, de parcă boala Yvonnei ar fi fost transmisibilă, din ce în ce mai mult, în visare… „Mai mănâncă și tu mamă o mâncare gătită, o ciorbă, și las-o mai încet cu Parlamentul ăla al tău, nu vezi în ce hal ai ajuns?", îl cicăli maică-sa văzându-l cum arată la întoarcerea în țară. „Ce să-i faci mamă, dacă interesele țării o cer? De când un om e mai presus decât patria care i-a dat viață și l-a hrănit? Eu când mă gândesc la țărișoara asta a noastră…", dar nu mai putu

continua, izbucni în lacrimi căci în timp ce vorbea era cu gândul departe, la Yvonne, la Kanel, la fiul său… „E un mare patriot!", gândi maică-sa. „Toată lumea o să-l caute și-o să vrea să-l aibă aproape de ei. Ptiu!, să nu te deochi, poate peste doi ani te văd ministru!".

Fără îndoială, de cele mai multe ori părinții au dreptate. Nazaret era un om foarte căutat, multe persoane îi cultivau prietenia, iar în ultima vreme începuse să facă acest lucru, foarte insistent, Savros, proprietarul lanțului de restaurante „Ultimul pahar de vin" și președintele „Ligii producătorilor autohtoni de băuturi alcoolice". Nu prea avea chef de distracții, de ieșiri, în plus legă această bruscă încercare de apropiere a lui Savros de faptul că, în comisia din care făcea parte tocmai se duceau lupte grele pentru promovarea unei legi care să protejeze producătorii autohtoni de băuturi alcoolice, prin scăderea accizelor la alcool, așa că îi refuză de fiecare dată lui Savros invitațiile pe care acesta i le făcea cu perseverență. Într-o zi însă, nu mai putu rezista tentației: Savros îl ademeni cu o petrecere la care, dând dovadă că se informase foarte bine, pregătise toate mâncărurile și cocteilurile lui preferate și invitase câțiva lăutari care, atunci când îi asculta, îi picurau muzica direct din arcușul viorii în inimă… „A trecut destul timp de când trăiesc în trecut, viața asta-i ca o scară, ea te urcă, ea te și coboară, trebuie să profit la maximum de situația pe care o am, mâine poate voi pierde totul.", se gândi și acceptă invitația.

Când intrase pe ușa vilei lui Savros rămase încremenit. De brațul lui Savros stătea femeia pe care o căutase toată viața! Era mult mai rafinată, mai elegantă, avea o coafură

inteligentă, ce-i îndulcea trăsăturile bărbătești ale frunții și bărbiei, iar acum ochii aceea superbi, care nu-l lăsaseră să doarmă atâtea nopți, erau verzi, verzi ca și cerceii de smarald ce se odihneau atârnați de lobul urechilor. Femeia pe care o iubea era nevasta lui Savros! „Să nu râvnești la femeia aproapelui tău!”, îi trecu prin minte un moment, un gând, repede, ca lumina unei lanterne în negura nopții. „Fără ea, Dumnezeu nu există!”, decretă, și se liniști.

Când ochii lor se întâlniră, se întâmplă același lucru inexplicabil, pe care-l trăise și cu Yvonne: se produse o explozie, toți și toate dispărură, și rămaseră doar ei doi, spunându-și mii și mii de lucruri, fără să scoată o vorbă…

Târziu, spre sfârșitul petrecerii, o prinse, în sfârșit, singură și-i povestise prin câte trecuse până atunci, cât pătimise și că singura țintă a lui în viață fusese să o întâlnească:

— Ăăă, nu știu cum să încep…, spuse înfruntând cu greu privirea curioasă și un pic ironică a femeii care aștepta să vadă de ce o invitase de șapte ori domnul deputat la dans și de fiecare dată îi spusese că trebuie neapărat să-i vorbească, că este crucial pentru viața lor viitoare. Doamnă, în copilărie, când am citit despre războiul troian, mi se părea absurd ca atâția bărbați să lupte pentru o femeie. Și mai absurdă mi s-a părut așteptarea Penelopei. Mai târziu, în facultate, am ieșit într-o seară să fumez, mama se supăra că-i afum perdelele. De atunci umblu ca un nebun să întâlnesc o femeie pe care până azi, am văzut-o doar de două ori în viață, prima dată în seara aceea… Azi am regăsit-o și-l înțeleg deplin pe Ulise! Merită să faci orice sacrificiu,

să lupți, să înfrunți apele furioase ale mării, ciclopi, vrăjitoare și zei, ca să poți să iubești și să fii iubit cu adevărat!

Se opri brusc, realizând că începuse să exagereze și să cadă în ridicol. În plus, fusese timid, lipsit de convingere, roșise chiar de câteva ori, știa că de când duce luptele acelea nebunești cu himere inima lui devenise o colivie de papagali, șoaptele lui de iubire erau picurate de alții cu arcușul viorii și, parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, cuvintele lui, curioase ca un copil, se opriseră să se joace cu cerceii ei de smarald.

— Ar fi trebuit să-l luați și pe cel care vă scrie discursurile, să citiți de două-trei ori înainte ceea ce vreți să spuneți și poate a-ți fi avut mai mult succes. Domnule Ulise, râse ea, îmi pare rău pentru tine, Penelopa nu te-a așteptat de data aceasta, după cum bine vezi sunt o femeie măritată. De! Dacă nu mi-a plăcut să cos ziua și să destram noaptea… Te-ai uitat prea mult la telenovele, domnule deputat, iar minciunile pe care ești silit să le îndrugi zilnic în fața oamenilor și, probabil cu perseverență și convingere, te-au făcut să-ți creezi o lume paralelă cu cea reală, în care simți nevoia să evadezi din când în când!

— Doamnă sunt nebun, dar sunt nebun după tine! îi răspunse și plecase rușinat de întorsătura total neașteptată pe care o luaseră lucrurile, știind că nu are nici un sens să-i spună că discursurile le scrie singur și de cele mai multe ori improvizează, că oamenii cu care lucrează sunt șeful lui de cabinet, care e cumnatul său, inginer constructor, care conduce o mică afacere comună în acest domeniu, iar secretară este angajată fictiv maică-sa, să-i mai crească pensia…

A doua zi, îi păru rău că fusese așa dură cu el. Era fără îndoială un tânăr inteligent, un om de succes și, chiar dacă îi venea greu să recunoască se simțise foarte bine cât stătuse de vorbă cu el, iar paloarea aceea ciudată, privirea melancolică, combinația aceea ciudată, ca un duș scoțian, între fragilitate și forță, felul în care îndulcea cuvintele și r-ul pronunțat franțuzește, o atrăgeau, o atracție pe care încă nu și-o putuse bine defini. Nu! Hotărât lucru, nu ar fi trebuit să fie așa dură cu el, mai ales că fusese invitatul special al soțului ei și știa bine că Savros făcea foarte rar astfel de gesturi…

Făcu rost de numărul lui de telefon și, după câteva minute de ezitare, se hotărî și îl sună.

— Alo, Ulise, sunt eu Penelopa. Ce-ai zice dacă ne-am întâlni să bem o cafea și poate mai încolo, te voi lăsa să încerci să întinzi arcul inimii mele?

— Săă întind arrcul inimii tale… se bâlbâii el, luat total pe nepregătite.

— Da, ai auzit bine, dar te avertizez, legenda spune că el nu poate fi întins decât de un singur bărbat în lumea asta, iar acel bărbat va fi alesul meu! îi spuse ea pe același ton serios încât el nici nu știu ce să creadă.

Vorbiră mult, și atunci, și în zilele care urmară. În scurt timp, între ei se născu acea stare care-i face pe tineri să vadă inimioare în locul formulelor matematice scrise de profesor pe tablă, să vadă frumusețea până atunci nebănuită a copacilor, a florilor, să li se facă milă de puii de pisică abandonați lângă tomberoane și să se oprească să-i mângâie… Se căutau și se găseau, fără să-și fi dat întâlnire,

Nazaret profitând la maximum de invitațiile lui Savros la masă, devenind cel mai înverșunat apărător al legii ce-l interesa, iar ea, mărturisindu-i soțului că viața politică o fascinează, îl rugă să-l însoțească în toate întâlnirile cu oameni din acest segment...

Savros era un vulpoi bătrân. Trecuse prin multe prin viață, îndurase multe pentru a ajunge acolo unde era și știa că trebuie să îndure și mai multe pentru a se menține. Era un rechin, dar în marea în care înota se lovea din când în când și de aripioarele unor rechini mai mari. Observase privirile dintre cei doi, dar la vârsta lui ajunsese să iubească mai mult puterea, faima, banii, decât soția. Dacă acesta era prețul care trebuia plătit pentru apariția legii care proteja producătorii autohtoni de băuturi alcoolice, îl va plăti! Mai târziu, când nu va mai avea nevoie de el, îl va face pe domnul deputat să plătească pentru toate, și cu o dobândă de 10%! Nimic nu trebuie uitat, nimic în viața asta nu rămâne neplătit, asta era deviza cu care plecase în viață și care-l ajutase să ajungă acolo unde era. Așa că nu ezită nici un moment și-și puse planurile în aplicare. Mâine-poimâine venea toamna cu must și pastramă, avea nevoie ca legea să apară cât mai repede. Cumpără trei bilete într-o stațiune de munte din Elveția și-l invită pe Nazaret să-i însoțească în acest mic sejur, departe de soarele care se îmbrăcase în salopetă și începuse să lucreze fără odihnă la poleitul acoperișurilor caselor. Cu două zile înainte de plecare primi însă vești rele de la viile de struguri de pe moșie: îngrijitorii se confruntau cu niște dăunători ce începuseră să atace frunzele. Situația scăpase de sub control, se impunea o

intervenție rapidă, în forță. Prezența lui Savros acolo era absolut necesară, mai ales că se anunța una din cele mai bune recolte din ultimii ani. Nu acceptă însă, sub nicio formă, ca cei doi să nu plece:

— I-am promis vacanța asta nevesti-mii încă din noaptea de Revelion, când o apucase nostalgia că în curând va muri zăpada și o să trebuiască să aștepte un an ca să o vadă iar…, îi șopti Savros confidențial lui Nazaret. Fă asta pentru mine, prietene, îți voi rămâne dator!

Câteodată, Nazaret era un om foarte ușor de convins, așa că acceptă și plecară.

În cele două săptămâni de vacanță Ulise și Penelopa se redescoperiră, în sfârșit, după lungile războaie pe care le duseseră și după aventurile prin care trecuseră ca să fie împreună…

Pe lustra din camera de la hotel, Nazaret văzu iar, după ani de zile, cuplul care îi apăruse atunci, în tinerețe, pe lustra din camera lui. Erau însă acum îmbrăcați și stăteau într-o cameră identică cu camera de hotel. Bărbatul îi făcu complice cu ochiul iar femeia îi șopti blând: „Ai văzut că nu te-am mințit atunci, când ți-am spus că *dragostea este peste tot, este lângă tine, puternică precum fierul și, o dată și-o dată, chiar din întâmplare trebuie s-o vezi, când te aștepți mai puțin, atunci o vei găsi!”*. Închise ochii dar, reuși să-i vadă în continuare pe cei doi, dezbrăcându-se încet unul pe celălalt, sărutându-se, șoptindu-și vorbe dulci, mângâindu-se…, și făcu și el exact la fel, de parcă patul lor, camera de hotel, el și Penelopa sa nu ar fi fost decât o proiecție într-o oglindă ciudată a cuplului de bronz din lampă…

Apa curgea fierbinte în baie și ea se simțea minunat; căldura apei îi aducea aminte de căldura patului. Se spălă încet, abia atingându-și pielea catifelată cu buretele, de parcă i-ar fi fost frică că o să spele și sărutările și mângâierile lui pe care le simțea pe tot corpul. „Până să îl cunosc pe Nazaret nici măcar nu mi-a trecut prin minte că în viață poate exista și altceva în afară de ce făceam eu”, gândi privind spre mica cascadă pe care șuvoiul puternic de apă o năștea în cadă. „Am navigat liniștită pe râul domol al vieții, până când în față mi-a apărut primul buștean: lipsa banilor. L-am dat ușor la o parte, luându-l pe Savros de bărbat. Apoi au apărut alți și alți bușteni. I-am dat pe toți la o parte, zâmbind fals, cheltuind bani fără măsură, înecându-mi sentimentele într-o cupă de șampanie, luptând și făcând lucruri nebunești pentru niște copii pe care nici nu-i cunoșteam… Abia acum îmi dau seama că am obosit ducând o luptă care nu avea niciun rost! Viața asta e și dulce, este și amară, important este, ca atunci când ți se întinde cupa să știi să bei elegant și să te saturi. Cât de oarbă am fost! N-ar fi trebuit să cobor, plângând, în nămol, până la glezne, până la brâu, până la gât și să mă lupt să dau toți buștenii la o parte… Nu! Ar fi trebuit să mă urc pe turla celei mai înalte biserici din lume și să-i strig lui Dumnezeu în obraz: Doamne, de ce nu sunt castor, să mă bucur de fiecare buștean întâlnit?”.

Îi spuse și lui toate astea, pe seară, când se plimbau, ca doi puștani, ținându-se de mână, îi spuse toate acestea în felul lor special, fără a folosi cuvinte, doar privindu-se în ochi. El îi strânse mâna puternic și o privi tandru, iar ea

înțelese că și Nazaret luptase, parcă ar fi fost un nebun, o luptă titanică, să rămână în viață, până atunci când o va întâlni, înțelese că și pentru el viața începuse cu adevărat abia din clipa în care se priviseră pentru prima dată.

Clipele treceau cu repeziciunea cu care fulgii de zăpadă de pe hainele lor se topeau la căldura sobei… Nazaret avea sufletul prins într-o gheară, care-l strângea fără milă. Parcă în țară nu-l așteptau părinții, prietenii, ci plutonul de execuție… Ieși afară să fumeze o țigară. Penelopa era în oraș să cumpere suveniruri și cadouri. Soarele iubindu-se cu zăpada pură îl lovi greu peste ochi, îl orbi, dar el reuși totuși să vadă extrem de clar urmele acelea albe, pe care ea le lăsase în zăpadă cu ani în urmă, când alergase zadarnic după taxiul în care ea se urcase. Se urî că nu se se aruncase după ea, să o prindă și să o învețe o matematică ieșită din copertele manualelor, căci era prea absurdă pentru a fi acceptată de savanți, să înmulțească picioarele lor, alergând împreună, să le adune cu ochii lipiți într-o privire, să construiască pârghii și macarale, să ridice infinitul în picioare, să arate că Pitagora e nebun dacă nu crede că cifrele se pot naște din oameni. „Da, gândi el, cifra opt este martor! Ea poate confirma tot ce vă spun!”, țipă el fără să-și dea seama.

— Ce spui, dragule? îl trezi o voce din visare.

Era frumoasă, chiar și așa, înfofolită în haina de blană, cu gulerul ridicat, ce nu-i lăsa să se vadă decât vârful nasului.

— Nășteam cifra opt din noi doi, îi răspunse distrat.

— Vreau cifra șapte, te rog, de acum până la moarte, e tot ce-mi doresc, cifra șapte…, îi intră ea în joc.

Târziu, în țară, când Savros îi tăiase toate porțile de a rămâne singur cu ea, înconjurând-o de verișoare adunate de prin țară, să-și petreacă vacanța în capitală, își aduse aminte de zăpada mare din Elveția și o văzu clar pe Penelopa mergând pe stradă și lăsând patru urme albe în zăpadă. Lumea se uita mirată, căci nimeni nu știa că pentru a inventa cifra șapte, pe care ea și-o dorise, din cifra opt, singura născută vreodată din doi oameni, se scăzuse pe el…

Noaptea nu mai avea somn. Când închidea pleoapele, ochii ei îi apăreau și se transformau în două rotule care-l purtau bezmetic pe străzi, până când se trezea la ușa ei, ca un câine flămând de carnea și oasele ei.

Savros păstra aceeași atitudine de prietenie față de el, de parcă nu ar fi bănuit nimic din ceea ce se întâmplase. Luaseră masa împreună de câteva ori, dar într-un restaurant, se scuzase că nu-l poate invita acasă: „Dragul meu, am casa de parcă ar fi o grădiniță. O nebunie, prietene, toate rudele își trimit copiii la „unchiul” Savros, în capitală, ca să-i răsplătească pentru notele bune pe care le-au luat la școală… Crede-mă, nici mie nu-mi vine să mai mă duc acolo, d-apoi să supun un prieten la asemenea chinuri!”

Undeva, într-o cameră luxoasă, doamna Savros, deși se trezise foarte devreme, deja își încălcase o groază de principii pe care le respectase cu sfințenie în ultimii ani de viață: nu făcu alergarea de o jumătate de oră, nu se duse în sala de gimnastică, nu făcuse duș, nu băuse cafeaua, nu se machiase, ci își aprinsese o țigară, își umpluse un pahar

mare cu votcă și începuse să se gândească la viața ei, urmărind fumul de țigară ce urca leneș spre tavan… Ciudat, îi trebuiseră 28 de ani ca să-și dea seama cât de contradictorie poate fi ființa omenească… Luptase, de când se măritase, ca să scape de monotonia clipelor petrecute singură în casă, când soțul era plecat cu afaceri prin țară, împotriva avorturilor, împotriva abandonării copiilor, stătuse chiar două zile într-un sac de plastic lângă un tomberon de gunoi, îndurând cu stoicism foamea, frigul, blitzurile și întrebările incomode ale reporterilor, doar pentru a atrage atenția opiniei publice asupra cazurilor tot mai dese de copii aruncați ca niște pui de pisică la tomberoane, cheltuise sume impresionante de bani pentru copiii instituționalizați, făcuse toate acestea și acum se întreba dacă să păstreze sau nu copilul acela pe care deși nu începuse să-l simtă fizic, știa că se luptă pentru viață, undeva în pântecele ei…

Din oglinda mare, sprijinită de perete, o privea o femeie peste care vremea nu trecuse, dacă ar fi fost îmbrăcată cu blugi și un tricou, având în spate un ghiozdan, ai fi zis că-i o fată de 18-19 ani, care se duce la școală. Se apropie și se dezbrăcă încet, parcă pentru a nu pierde nici un detaliu. Își trecu mulțumită mâna pe gât, pe sâni, apoi întârzie mult cu mâna pe pântece, căutând o confirmare fizică a testului…

Lucrurile se petrecuseră repede, prea repede chiar și pentru ea. Nu era o fire extrem de calculată, o luase valul de atâtea ori la petreceri, în discoteci, dar asta se întâmpla de mult, în tinerețe… Acum era o femeie matură, avea 28 de ani, deși chiar ea recunoștea că uneori gândește ca o

fetiță, dar cel mai important lucru e că era măritată, și nu cu oricine, era nevasta lui Savros, marele producător de vinuri și proprietarul lanțului de restaurante „Ultimul pahar de vin". Știa bine că nu îl iubise niciodată pe Savros, o atrăsese maturitatea, felul lui de a râde, abilitatea lui de a vorbi cu ușurință atâtea limbi străine, mașina de marcă, puterea pe care i-o dădeau banii, dar niciodată nu-l iubise. Se măritase cu el, pentru că nu-și putea închipui ca o femeie frumoasă să ducă o viață grea și, în câțiva ani, deveni sub mâna hotărâtă a lui Savros, care o modela ca pe o plastilină, femeia rafinată de acum.

Tânărul acela ciudat, slab, cu ochelari, cu o mustață caraghioasă, apăruse la unul din dineurile date de soțul ei și nu o scăpase din ochi toată noaptea. O atrăsese de când îl văzuse, mai precis de când se priviseră prima dată în ochi, dar simțise o atracție ciudată, fără nici o încărcătură fizică, parcă abia se ridicaseră din pat unde făcuseră dragoste ore în șir, iar acum și-ar fi dorit să stea întinși pe malul mării, ținându-se strâns în brațe, să asculte valurile risipindu-se de țărm, iar apoi să meargă mână-n mână și să povestească despre trecut… „Dar care trecut?", revenise ea repede cu picioarele pe pământ. Spre dimineață o prinsese singură și îi șoptise o poveste despre care se întrebase multă vreme dacă este adevărată… Apoi, ceea ce se întâmplase fusese atât de ciudat, încât îi venea să se ciupească, să se convingă că nu visase. Nu, de pe măsuță, testul de sarcină îi striga: „Totul, chiar și minciunile, totul este adevărat!".

— Sunt gravidă!, îl lovi ea fără menajamente, la telefon. Sunt gravidă, iar copilul este fără îndoială al tău, Savros

nu s-a mai atins de mine de când ne-am întors din vacanță. Sunt gravidă și nu știu ce să fac! și-i închise brusc telefonul.

O sună zadarnic, oprise telefonul și nu-l mai deschise de atunci. O căută zadarnic acasă. Îi deschise o mătușă care îi spuse ba că doamna nu se simte bine, ba că e plecată în oraş, la cumpărături. După puțin timp, Savros rezolvă elegant problema: cu mic cu mare, verișoare, nepoate, mătuși, bucătar, plecară la conacul de pe moșiile sale.

Nazaret trebui din nou să stea singur în casă, privind la picăturile mari de ploaie, care curgeau doar pentru el, pe care le vedea doar el… Plecă, tot mai des, într-un loc pe care-l știa doar el, în pădure, unde după ploaie creșteau cuvinte în loc de ciuperci, ca să-și împrospăteze provizia de cuvinte din congelator, ca să poată răspunde și părinților, și prietenilor, și tuturor celor care, neavând ce face, îi puneau întrebări la care el nu avea răspunsuri. În curând viața lui se reduse la o ecuație cu o singură necunoscută, răspunsul la întrebarea: „Ce să fac să o am lângă mine, numai pentru mine?". Îi trecură prin minte scenarii absurde: îi va propune lui Savros un târg: toată averea lui contra libertății femeii pe care o iubea, va tocmi niște mercenari să o răpească, vor fugi apoi undeva, departe de lume, pe o insulă nedescoperită încă… Se calmă repede, căci realiza că nu poate merge mai departe din cauza ramei mari și groase de bronz, a tabloului acela imens, în care și el va fi un personaj până când mâna neobosită a pictorului va dori să adauge personaje noi și, din lipsă de spațiu, îl va șterge pe el…

Întins pe covor, Lord, câinele lui favorit, se scărpina asiduu. „Iar a luat purici!", gândi, și se duse să cerceteze

covorul. În textura generoasă a covorului se lăfăiau doi purici. Îi pândi să-i prindă, dar se opri năucit: puricii vorbeau. Se uită în jur: televizorul era închis, câinele dormea liniștit și, oricum el nu ar fi putut vorbi engleza aceea academică, cu accent de Oxford. Era clar, puricii vorbeau! Englezește!

— Ptiu!, exclama unul dintre ei, îmbrăcat cu un frac elegant și cu joben în cap, am plecat de pe corpul unui profesor universitar și am ajuns în blana unui câine despre care nici măcar nu am certitudinea că are pedigree!

— Putem să ne considerăm norocoși, covorul acesta pare un covor persan autentic, n-am ajuns chiar așa rău… Zilele trecute m-am întâlnit cu prietenul nostru John. Săracul, era zgribulit și înghețat tot. „Ce-ai pățit?", îl întreb, mai mult de complezență, căci știi că nu sunt o fire indiscretă. „M-am dus în vizită la o mătușă și singurul mijloc de transport pe care l-am găsit, a fost mustața unui motociclist. Curent, frig, mă vezi bine cum sunt…", îmi răspunde el. L-am sfătuit, ca unul care a călătorit mult prin lume, ca data viitoare să se urce ușor, pe piciorul unei stewardese, până ajunge la locul acela cald și plăcut. „Bine, dar chiar așa am făcut, dar nu știu cum se face că nu am ajuns în avion, ci tot în mustața unui motociclist!".

Nazaret fusese toată viața un om perseverent. Timp de două ore alergă puricii prin casă, cercetă cu o lupă filatelică covorul, făcu febră musculară, dar îi prinse și îi închise într-o cutie de chibrituri. Mai târziu, le cumpără special un câine cu blana deasă, ca să poată locui confortabil, și-i folosi în Parlament, în afaceri și în jocul de pocher, în

misiuni de spionaj. Într-o seară, după ce se îmbătă de durere, le povesti toată viața lui.

— Stăpâne, nu vrem să fim nerecunoscători, avem aici toate condițiile pentru care alți purici și-ar da poate ani din viață, dar noi suntem niște călători, viața noastră e legată de drum… Dacă îți vom da soluția problemelor tale ne vei elibera?

Puricii aveau dreptate, într-adevăr singura soluție pe care începuse acum și el să o vadă era ca legea lui Savros să apară cât mai repede, ca să aibă un pretext de a merge să o vadă pe Penelopa, să-i vorbească, să o convingă și să ia o hotărâre împreună… Ideea îi plăcu mult. Cumpără un superb exemplar canin și-l trimese în Italia la un concurs internațional, ca să le ofere puricilor o excursie în străinătate, într-un mijloc de transport comod, drept răsplată pentru soluția dată și pentru clipele minunate petrecute împreună. Se despărțiră greu, cu lacrimi în ochi, promițându-și că vor face tot posibilul pentru a se reîntâlni..

Legea îi purta numele. Dacă legea intra în vigoare era o victorie și a partidului pe care-l reprezenta, deci avea și sprijinul colegilor de partid. Cei câțiva prieteni ai lui din partidele de opoziție și cei câțiva prieteni ai lui Savros din partidul de guvernământ erau evident prea puțini pentru ca legea să treacă. Avea nevoie de sprijinul Puterii. Partidul de guvernământ avea o majoritate destul de fragilă, mașina de vot s-ar fi îmbunătățit cu votul deputatului Nazaret. Va fi propriul său Iuda, se va vinde, își va călca principiile în picioare, va merge cu capul plecat de atunci încolo, dar se

va vinde! Pusese de multe ori în balanță, pe un taler morala, învățămintele părintești, concepții, iar pe celălalt imaginea ei și, ochii aceia verzi făcuseră ca talerul opus al balanței să fie ușor, ca un fulg… Dacă legea va apărea, va îngroșa rândurile partidului de guvernământ!

— Dragii mei colegi, își începu el discursul în Parlament, învăluind cu o privire caldă întreaga sală și zâmbind relaxat către camerele de luat vederi, ne-am adunat astăzi să vorbim despre alcool. Alcoolul, un rău necesar, pentru care, dacă nu vom face ceva, va deveni prohibit și de o calitate îndoielnică, căci accizele exorbitante vor duce fie la faliment, fie la comercializarea pe „piața neagră”, fie la găsirea unor „artificii” în procesul de fabricare, care să aibă ca efect scăderea costului de producție. Orice construcție, pentru a se înălța trainică și puternică, trebuie să aibă la temelie adevărul, care pentru mulți, așa cum spune și proverbul: „In vino veritas”, se găsește pe fundul unei sticle de vin.

Nu voi insista asupra faptului că în industria producătoare de băuturi alcoolice și în cea orizontală lucrează o mulțime de oameni care vor rămâne pe drumuri dacă nu vom acționa ferm pentru sprijinirea acestei ramuri, este un lucru prea evident și oricum, protecția socială este unul din planurile în care partidul care conduce destinele țării, a promis multe...

Deși partidul pe care îl reprezint se află în opoziție, nu pot rămâne orb la numeroasele realizări ale Guvernului, în toate domeniile vieții economico-sociale, realizări pe care le felicit și le doresc, ca orice cetățean ce își iubește țara, ca și în viitor să fie cel puțin tot atât de numeroase! Guvernul

a avut câteva victorii remarcabile în lupta pe care o duce. Se mai prefigurează și altele. Orice victorie trebuie sărbătorită cu șampanie. Haideți să nu luăm poporului plăcerea de a ciocni o cupă de șampanie după fiecare victorie împotriva mizeriei și neajunsurilor!

Aplauzele și felicitările pe care le primise îi răsunau încă în urechi, și-i dădeau certitudinea că poate rezolva orice problemă îi va apărea în față, chiar și una de chimie.

Știa bine ce are de făcut: își vându toate afacerile și bunurile și cumpără cu banii obținuți sâmburi verzi, vrăjiți, pe care îi arunca pe pământ și creșteau din ei biserici ale iubirii. Apoi, încălecând pe asin, plecă pribeag în lume, să propovăduiască tuturor iubirea. Înarmat cu o portavoce furată de la un prieten, lider de sindicat, se oprea la răspântii strigând:

— Păcătoșilor, pocăiți-vă, căci în curând va veni sfârșitul lumii! Ascultați cuvântul Domnului Dumnezeul nostru, care naște noaptea când își despletește părul, care are irisul albastru când îl roagă păsările să le nască cer să zboare, ascultați, el trage cu gloanțe cu sare-n Sfântul Petre, să-l facă să plângă, să ude florile ce suspină de dorul ploii…

Pocăiți-vă, ascultați cuvântul meu și iubiți-vă! Ieșiți cu puștile, cu sapele, cu furcile și nimiciți fără milă, ca pe-o năpârcă, pe toți cei care au uitat să iubească! Faceți dragoste, nu război! V-am înălțat biserici, acum vă arăt calea!

Să nu ziceți că nu v-am zis, în curând vor ieși îngerii să se iubească prin cârciumi, vor coborî sfinții de pe pereții bisericilor să conceapă copii prin șanțuri…

Fără îndoială, fără imunitatea parlamentară, drumul lui Nazaret s-ar fi oprit brusc, de la început. Așa, el continuă

lin, fără probleme, mai ales că avu grijă să nu încalce nici o regulă de circulație: semnaliză la fiecare intersecție și avu grijă să tragă puternic asinul de hățuri, de fiecare dată când acesta avea tendința să depășească viteza legală de 80 km/h. Drumul spre Mormântul Sfânt al Iubirii, locul în care Savros îngropase sub mormane de blănuri, parfumuri, bijuterii și alte cadouri scumpe iubirea dintre el și Penelopa, i se păru nesfârșit, dar era conștient că are o misiune de îndeplinit, așa că merse mai departe, strângând din dinți, până când asinul frână, speriat de un foc de armă. „Anticristul, vrea să mă oprească din drum!”, gândi, speriat, dar mulțumit că avusese inspirația să doteze asinul cu sistem airbag și nu se rănise de la frânarea aceea bruscă. Un nou foc de armă îl făcu să coboare brusc de pe asin, să ia repede cheia franceză din lada cu scule, și să se refugieze în spatele unui copac, hotărât să reziste până la ultima suflare…

Analiză situația cu sânge rece, prinse curaj gândindu-se la toate filmele cu karate pe care le văzuse pe video, și în care un maestru ninja doboară, de unul singur, zece-douăzeci de bărbați, înarmați până în dinți, apoi se calmă repede: realiză că intrase în pădurea de pe domeniul lui Savros, care fără îndoială îi auzise îndemnul și, ca un prieten adevărat ce-i era, ieșise să-mpuște vrăbii și iepuri păcătoși, care uitaseră să iubească. Trase asinul de coadă și de urechi, iar acesta începu să ragă, puternic, insistent, până când Savros apăru în costum de vânătoare, cu pușca pe umăr.

— Prietene, a fost greu, dar am luptat cu toate forțele mele și am învins!

Savros îl îmbrățișă puternic și-l sărută pe obraji. Ascunși după copaci, fariseii zâmbeau mulțumiți, acum aveau certitudinea că Nazaret este omul pe care-l caută…

— Victoriile trebuie sărbătorite cu o cupă de șampanie, parcă așa ați spus domnule deputat? Pivnițele mele vă stau la dispoziție!

Pivnița îi dădea sentimentul lugubru că se află într-un cavou. Înșirate ordonat pe pereți, sticlele vechi și prăfuite îi păreau niște mumii.

— Ce beți domnule deputat? îl trezi vocea mieroasă a lui Savros.

— Drumul a fost lung, dezbaterile încinse și lungi, sunt foarte obosit, aș bea un vin de anul acesta, care n-a apucat să prindă tăria pe care doar anii o dau unui vin.

Savros îl conduse în dreptul unui butoi și-i dădu un pahar să guste vinul și să-și facă o idee despre el. În timp ce bea, Nazaret văzu în ceață, pe ecranul unei sticle prăfuite de vin, un film de groază, în care un bărbat îmbrăcat în costum de vânător scoate încet, din tocul de la brâu, un cuțit mare, de vânătoare, și înjunghie fără milă, de parcă ar fi un gospodar ce-și taie porcul, în curte, de Ignat, un om ce bea liniștit amintirile unei vițe de vie… Brusc, de parcă pelicula s-ar fi rupt, filmul se stinse. Nazaret se simți ridicat cu ușurință și aruncat în butoiul de vin. Răceala vinului îi făcu bine. Se lăsă în jos și începu să bea cu înghițituri mari, lacome, căci îi era sete, foarte sete, de parcă străbătuse un deșert și acum ajunsese, în sfârșit la o oază. Sângele îi striga că s-a săturat să umble prin venele lui, era fără îndoială un sânge bețiv, altfel nu s-ar fi aruncat cu atâta nerăbdare în marea aceea de vin…

Închise ochii și începu să înoate liniștit, pentru prima dată, în marea aceea verzuie, de care-i fusese atâta teamă, apoi începu să se scufunde, mai mult, din ce în ce mai mult, căci o meduză îi șoptise că pe fundul mării se află palatul de cleștar în care locuiește prințesa Mării Verzui, iar omul care va ajunge acolo, o va lua de nevastă și vor trăi fericiți, până la adânci bătrâneți…

Savros se șterse liniștit pe mâini, apoi plecă spre conac, căci se apropia ora petrecerii pe care o dădea în cinstea apariției legii și trebuia să verifice dacă s-au făcut toate pregătirile necesare, iar apoi să facă o baie fierbinte, să se spele de tot sângele ce parcă, oricât insistase, îi rămăsese pe mâini…

Invitații umpluseră sala până la refuz. În capul mesei trona Savros și soția lui, parcă mai frumoasă ca niciodată. Penelopa privi vinul roșu, ca sângele, îl gustă, „Doamne, ce vin e acesta, parcă mă sărut cu Nazaret!”, goli paharul până la fund, își mai turnă unul, îl bău cu sete, apoi o cuprinse o stare plăcută, de parcă s-ar fi ridicat din pat după ce făcuse dragoste ore în șir, ca doi nebuni, cu Nazaret… Se întoarse spre Savros, își mângâie ușor pântecele, parcă pentru a se convinge că fiul ei crește liniștit acolo și simte și el gustul excelent al vinului și-i șopti mulțumită soțului său:

— Dragule, parcă niciodată nu a fost vinul la fel de bun ca anul acesta…

Cuprins

Au apărut:

Octavian Soviany, *Arhivele de la Monte Negro*
Andrei Pogorilowski, *Cartușe*
Dan Coman, *Parohia*
Mioara Apolzan, *O vară cu Maia*
Ciprian Măceșaru, *Superhero*
Claudiu M. Florian, *Vârstele jocului. Strada Cetății*
Radu Țuculescu, *Femeile insomniacului*
Eugen Uricaru, *Plan de rezervă*
Radu Aldulescu, *Îngerul încălecat*
Radu Jörgensen, *Se respinge*
Matei Vişniec, *Dezordinea preventivă*
Stelian Țurlea, *Te voi răpi la noapte!*
Bogdan Coşa, *Poker*
Mihail Vakulovski, *Tovarăşi de cameră. Student la Chişinău*
Magda Cârneci, *FEM*
Felix Nicolau, *Pe mâna femeilor*
Diana Adamek, *Dulcea poveste a tristului elefant*
Octavian Soviany, *Viața lui Kostas Venetis*
Dan Coman, *Irezistibil*
Matei Vişniec, *Domnul K. eliberat*
Radu Aldulescu, *Ana Maria şi îngerii*
Stelian Țurlea, *Trei femei*

Florin Toma, *Orașul jumătăților de înger*
Marin Mălaicu-Hondrari, *Apropierea*
Maria Manolescu, *Ca picăturile de sânge pe linoleumul din lift*
Cătălin Mihuleac, *Zece povestiri multilateral dezvoltate*
Ştefania Mihalache, *Poemele secretarei*
Constantin Mateescu, *Ramona-Vals. Povestiri din Epoca de Fier*
Dragoş Ghițulete, *Gluma rusească*
Ioan Mihai Cochinescu, *Ambasadorul*
Dan Stanca, *Mutilare*
Daniel Bănulescu, *Fugi din viața ta, revoltătoare şi slută, în cartea mea*
Cristian Teodorescu, *Medgidia, oraşul de apoi*
Şerban Tomşa, *Ghețarul*
Matei Vişniec, *Sindromul de panică în Oraşul Luminilor*
Radu Țuculescu, *Stalin, cu sapa-nainte!*
Dumitru Radu Popescu, *Întoarcerea tatălui risipitor*
Radu Aldulescu, *Proorocii Ierusalimului*
Marin Mălaicu-Hondrari, *Cartea tuturor intențiilor*
Daniel Bănulescu, *Cel mai bun roman al tuturor timpurilor*
Eugen Uricaru, *Cât ar cântări un înger*
Florina Ilis, *Chemarea lui Matei*
Dan Stanca, *Cei calzi şi cei reci*
Sebastian A. Corn, *Vindecătorul*
Radu Aldulescu, *Sonata pentru acordeon*
Horia Ursu, *Asediul Vienei*
Radu Aldulescu, *Istoria eroilor unui ținut de verdeață şi răcoare*
Radu Aldulescu, *Mirii nemuririi*
Florina Ilis, *Cruciada copiilor*
Florin Toma, *Moştenirea Familiei Bildungsroman*
Radu Țuculescu, *Povestirile mameibătrâne*
Radu Aldulescu, *Amantul Colivăresei*
Matei Vişniec, *Cafeneaua Pas Parol*
Florina Ilis, *Coborârea de pe cruce*
Eugen Uricaru, *Supunerea*
Florina Ilis, *Cinci nori colorați pe cerul de răsărit*
Cristian Teodorescu, *„Tainele inimei”*

www.polirom.ro

Redactor: Mădălina Ghiu
Coperta: Laurenţiu Midvichi
Tehnoredactor: Gabriela Gheţău

Bun de tipar: iulie 2012. Apărut: 2012
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la Tipografia LIDANA, Suceava
Tel. 0230/517.518, 206147; Fax: 0230/206.268

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

În aparență, volumul lui Cristian Meleșteu pune la un loc trei proze: „Radiografia unei zile de mai", „Colonia subterană" și „Ultimul pahar de vin". De fapt, cartea aparține unui singur personaj, ale cărui avataruri traversează cele o mie și una de povești din timpuri și lumi paralele. Întâmplări extraordinare, cu uriașă încărcătură vizuală și emoțională, interludii de folclor urban, cu efecte comice, istorii personale pendulând între fantastic și real pun în scenă un spectacol jucat cu aplomb și talent.

Cristian Meleșteu realizează o construcție epică fabuloasă, a cărei fundație se sprijină pe „Colonia subterană", iar ultimul etaj străpunge norii, forțând barierele realității palpabile.

Cristian Meleșteu se apropie de Marin Preda prin realismul crud, de Fănuș Neagu prin fantasticul și metafora autentice și de Nicolae Velea prin crearea de situații-șoc sau situații „sucite". Dar tânărul prozator, care ține sigur și singur condeiul în mână, demonstrează pe tot parcursul acțiunii că e stăpân și este el însuși.

Ion Lică-Vulpești

Radiografia unei zile de mai e o carte bizară (al cărei final nu-l anticipezi), întrucât nu se poate măsura cu instrumentele teoriei literare, nu se încadrează în categoriile studiate; poate fi o cronică: politică, a unui eveniment excepțional, a lumii afacerilor, a unor experiențe erotice sau sexuale.

Pentru a scrie, în ziua de azi, într-o perioadă a tranziției, trebuie să scrii despre altceva sau să scrii altcumva. Şi, spre fericirea noastră, a cititorilor, Cristian Meleșteu știe foarte bine să facă acest lucru.

Marin Ioniță

ISBN 978-973-23-2979-5

9 789732 329795

CARTEA ROMÂNEASCĂ

www.cartearomaneasca.ro